

LIANA CINCOTTI

PAPATYALAR ARASINDA

en yakın arkadaş

~~ilk aşk~~

sahte erkek arkadaş

PAPATYALAR
ARASINDA

PAPATYALAR ARASINDA

Özgün Adı: Picking Daisies On Sundays

Liana Cincotti

Çeviren	: Deniz Metin
Yayın Koordinatörü	: Derya Sevim
Editör	: Elif Çınar
Son Okuma	: Öznur İlter
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım	: Kristin del Rosario
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2842

1. Baskı: Nisan 2026

ISBN: 978-625-366-272-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © Liana Cincotti 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8

Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 43087

LIANA CINCOTTI

*PAPATYALAR
ARASINDA*

Çeviren: Deniz Metin

*Kalabalık bir odada fark edildiklerini bilmeyen
umutsuz ve umutlu romantikler için.*

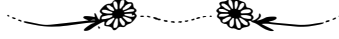

Dudakları yanağıma değerken elini benimkinden çekti. Elini tuttuğumu hatırlamıyordum bile. Fakat öylece yitip gitmişti. Uzun elbisesi, fırtınanın içindeki okyanus dalgası gibi ardından savrulurken merdivenlerden aceleyle inmiş ve beni ortada bırakmıştı.

Prolog

Dört Yıl Öncesi

Levi Cordwell'i seviyordum. Levi Cordwell'e âşıktım. O dört yıldır en yakın arkadaşım.

Lise birinci sınıfta tanıştığımızda ona ilk görüşte âşık olmamıştım. Özellikle ikimizin de diş telleri ve yüzümüzde her gün yeri değişen sivilceler varken. O gün kendimizi aynı iki derste bulmuştuk, ikimiz de birinde zorlanıyorduk.

Birbirimize yardım etmemiz için gereken tek şey, Levi'nin dikiş dersinde ipliği iğne deliğinden geçirmeye çalışırken iç çekmesi ve benim İngilizce ödevimden C- almamdı.

Ona nasıl dikiş diyeceğini öğrettim, o da bana makalelerimi düzenlemede yardım etti. Haftada iki gün gerçekleşen ticari bir işti, ta ki dikiş ya da makale içermeyen şeylerden konuşmaya başlayana kadar.

Birçok ortak yönümüz vardı: Filmlere olan sevgimiz, akademiye adanmışlığımız, ailemize sadakatimiz ve yaşadığımız -hâlâ yaşamakta olduğumuz- yas. İkimiz de babamızı kaybetmiştik. Bence bağ kurmamızı ilk sağlayan şey buydu.

Lisenin ilk yılında Levi'la tanıştığımdaya babam üç ay önce ölmüştü. Onun babasını kaybetmesinin üzerinden ise iki yıl geçmişti.

Levi yasını boş şarap şişesi gibi hâlâ yanında taşıyordu.

Dört yılı ileri sardığımızda birlikte liseden mezun olmak üzere olan en iyi arkadaşlardık.

Yıllardır her gün mesajlaşmak, cumartesi gecesini film izleyerek geçirmek ve okulda öğle yemeğini birlikte yemek alışkanlık haline gelmişti. Bunlar benim için sabah rutinine sahip olmak ya da geceleri dua etmekle eşdeğerti.

Aylar, softbol maçlarımda faul vuruşları yaparken onun bana tribünlerden tezahürat yaptığını görerek ve geceleri birbirimizin evine giderken çatlak kaldırımda takılıp sendelemekle geçmişti.

Levi'in, kız kardeşlerinin okul merasimi için kapkek pişirdiğine, saçlarını atkuyruğu yaptığını ve onlar tırnaklarını boyarken sessizce oturduğuna şahit olmuştum. Bu anlar bir insanın her yönünü göz önüne sererdi. Tanrım, onun her bir yönünden hoşlanıyordum.

Her hafta akşam yemeği için birbirinin evine giden, annelerinin onlara dair son gelişmeleri bildiği ve verandada kahve içerken dedikodu yaptığı türden en yakın arkadaşlar olmuştuk.

Oturduğum sokağın aşağısında yaşıyordu. Bu yüzden pazar günleri yürüyerek evine gider, ailesiyle akşam yemeği yerdim. Annesi Trish'in anılarını dinler, kız kardeşleri masada birbirlerine patates kızartması fırlatırken gülerdim.

Fakat okulun üçüncü yılına geldiğimizde bunlar değişti.

Levi, ailesiyle Noel tatili için gittiği Vermont'tan sonunda dönmüştü. Aralık ayı boyunca onu beklerken çok sıkılmışım. Bu yüzden döndüğü gün onu görmek için İngilizce sınıfımızın solundaki ikinci dolaba doğru koridorda koştum.

Ancak onu biriyle öpüşürken buldum.

Jennifer O'Brien'la öpüştüğünü gördüğümde midem kasıldı. Jennifer'ın elleri sanki bir şiiri tenine işliyormuş gibi onun bedeninde gezinirken, Levi'ı o dolaba yaslanmış halde görmek beni gafil avlamıştı. Ne kadar uzun süre bakakaldığımı bilmi-

yordum, kıpırdayamıyordum. Hayran olduğun ünlüyü karşında görmek gibiydi. Boğazım kurudu, gözlerime yaşlar doldu ve ayaklarım biri bana çarpıp yolumdan sapmaya zorlayana kadar hareket etmeyi reddetti.

Vi'yi *-Levi'-* randevulara ve başka kızlarla okul balosuna giderken görmüş, hiç rahatsız hissetmemiştim! Daima kıskançlık kırıntıları olsa da bunları en yakın arkadaşımı koruma güdüsü olarak üstümden silkelemiştim. Fakat onu daha önce kimseyi *öperken* görmemiştim. Bu... yanlış, hatta uygunsuz hissettirmişti.

Jennifer'ın dudaklarını onunkilere bastırıldığını gördüğüm anda buna pişman oldum çünkü varlığından haberdar olmadığım tüm duygular yüzeye çıkmıştı.

Olayın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ama o anıyı hâlâ kafamdan silemiyordum. Bu akşam son sınıf balosu, yarın da mezuniyet vardı. Bunu daha fazla erteleyemezdim.

Anı defteri tutmak işe yaramamıştı, sonsuz romantik filmler izlemek işe yaramamıştı, nakış yapıp kapitone işlemek işe yaramamıştı. Onun tüm eksilerini yazmaksa hiç işe yaramamıştı çünkü eksisi yoktu.

Bulabildiğim tek eksisi, eylül ayındaki futbol maçından sonra beni öpmeye çalışmamasıydı. Evimin önünde Levi'in arabasında oturuyorduk, dudaklarına *en az* iki kez bakmıştım.

Her neyse, hiçbiri işe yaramamıştı. Onu hâlâ seviyordum ve artık bana sınıfta göz kırptığında ya da elimi okşadığında *-özellikle karşı karşıya oturduğumuzda saçımla oynadığında-* kalbim küt küt atmıyormuş gibi davranamazdım. Kızlar partilerde onunla flört ettiğinde boğazım bükülmüş bir havlunun sıkılığına sahip değilmiş gibi davranamazdım. Daha fazla bunlar anlamsızmış gibi davranamazdım.

Yarın mezun olmadan ve yazın sonunda üniversiteye gitmeden önce, ona bu gece söylemek zorundaydım. Bir yaz daha acı çekip üniversiteye gittiğinde *ya hayatının aşkıyla tanışırsa* diye düşünmeye katlanamazdım.

Sorun şu ki, o gece gelip çatmıştı ve ben çok korkuyordum. Mükemmel şekilde üzerime oturması için elbisemi düzelterek saatlerimi harcamıştım. Fakat şimdi, pahalı balo salonunda etrafa asılmış parlak ışıkların altında alkollü gazozdan -votka getiren hokey takımı sayesinde- ikinci bardağı içerken elbisem fazla dardı.

Lütfen bunun benim hakkımdaki düşüncelerinizi etkilemesine izin vermeyin çünkü bu ben değildim. İçki içmeyi sevmedim, hokey takımının tanıdığı biri de değildim. Maalesef buradaki kalabalık *Shirley Temple** içecek kadar entelektüel değildi. Bu yüzden votkalı gazozla idare edecektim.

Bir keresinde Molly Ringwald'un bunu bir filmde cesaret için yaptığını görmüştüm, zararı olmayacağını düşündüm. Levi'ı birkaç arkadaşıyla konuşurken uzaktan izlediğim sırada midem hâlâ endişeyle kasılıyordu. Koyu gri takım elbisesi uzun bacaklarını sarmış, koyu renk saçlarını ve gözlerini her zamankinden daha cüretkâr gösteriyordu. Kahverengi kıvrıkcık saçları, uzun bedeni ve büyüleyici ela gözleriyle daima havalıydı.

Bakışlarım yoğun olmalıydı çünkü Levi bana bakmış, beni iş üstünde yakalamıştı. Kalbim panikle duracak gibi olsa da o yalnızca dudaklarını oynatarak, "*Selam, serseri,*" dedi. Bana göz kırptıktan sonra arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti.

Endişe verici derecede olgun görünen hokey oyuncusuna bir içki için daha elimi uzattım ve beynim tadı algılayamadan fondip yaptım. Buraya Jeremiah isimli (tamamen platonik) bir

* Geleneksel olarak zencefilli gazoz ve bir miktar grenadin ile yapılan, maraschino kirazıyla süslenen alkolsüz bir kokteyldir. (ç.n.)

flörtle gelmiştim. Bu gece Levi'a ne söyleyeceğimi bulmamda bana yardım ediyordu, bu yüzden telefonumda inanılmaz uzunlukta bir not vardı. Ondan bahsetmişken... Jeremiah neredeydi? Telefonumu son gördüğümde onun elindeydi.

Siktir, siktir, *siktir*. Bunu o ya da telefonum olmadan yapamazdım.

Yüzüm neden ıslaktı? Elimi yanağıma götürdüğümde ağladığımı fark ettim. Elbette rahatlamış, mutlu bir sarhoş değil, üzgün ve *endişeli* bir sarhoştum.

Ayağım takılmasın diye elbisemin eteğini toplayarak kendime çeki düzen vermek için hızla yan koridorlardan birine gittim. Mahremiyeti bulduğumda rahatladım ve gözyaşlarım akmaya başladı. *Jeremiah telefonumla birlikte neredeydi?*

Pat, pat, pat. Gözlerimdeki yaşlar yaklaşan insanı göremeyeceğim kadar görüşümü bulandırmıştı, yalnızca ayak sesini duyuyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatarak yürüyüp gitmesi için dua ettim. Belki gözlerimi kapatırsam, yerde oturan utanç verici halimi kimse görmemiş gibi olurdu.

“Hey, hey, hey. Sorun ne, Daisy?”

Hayatımda yalnızca üç kişi bana göbek adıyla sesleniyordu ve onlardan sadece biri buradaydı.

Gözlerim Levi'in sesiyle açılırken onun hızla çöküp yanıma oturduğunu gördüm. Elleri hemen yüzümü kavradı. Başımı kaldırarak beni onunla göz göze gelmeye zorladı. Onun ifadesi de endişeliydi. Kalbim göğsümde daha sert atmaya başladı, avuçlarının hissi yanaklarımın ısınmasına neden oluyordu.

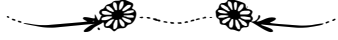
Bu fazla yakındı, o fazla yakındı. Ona olan sevgimi yüzümden okuyabiliyor muydu? Bana dokunduğunda titreyişimden, varlığımın her zerresinin onun tarafından dokunulmak için yaratıldığını anlayabiliyor muydu?

Nasıl arkadaştan buna dönüşmüştük?

Gözyaşlarım dinmiyordu. Ancak yüzündeki mutlak yıkımı gördüğümde, kalbim onun da aynı hislere sahip olabileceği umuduyla doldu.

On dakika sonra, kalbimi kırdı ve onu dört yıl boyunca hiç görmedim.

Birinci Bölüm

*Nasıl seni görmeden bu kadar zamanın
geçmesine izin verdim?*

Saklandığım restoran kabininin içinde, “Jia, masada onlarla oturmuyorum. Ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yok,” diye fısıldadım.

“O zaman gitmenin amacı neydi?” diye yanıtladı Jia telefonda.

“Elbette Gabe’in öldürülmediğinden emin olmak,” dedim ciddi bir tonda. Gabe randevudayken onu restoranın diğer ucundan izliyordum.

“West Village’dasın, Dani. Kimse öldürülmüyor. Buradaki tek suç gülünç emlak fiyatları,” dedi duygusuzca.

“Yirmi iki yaşındayız, bu ideal öldürülme yaşı.” Gabe’e döndüğümde kaşlarını çatmaya başlamıştı. “Gabe bana o bakışı atıyor.”

“*Bakış mı?* Bir dakika sen niye randevuya çıkıyormuş gibi giyindin?” dedi Jia tamamen konudan sapıp -belli ki alışılmış olan- bluzumla kot pantolonum hakkında yorum yaparak.

Hızla arkama dönerken Jia’nın restorana girdiğini gördüm. Buna girmek diyebilirsiniz tabii... Daha çok Gabe’in flörtüne görünmemek için menünün arkasına saklanmış, kamburunu çıkararak yürüyordu. Jia’nın dikkatini çekmek için elimi kendi menümün üzerine kaldırıp hafifçe el salladım.

“Nereye gittin?” diye sordum. Telefonumu kapatırken kabinde ona yer açmak için kenara kaydım. Uzun bir etek, deri botlar ve yalnızca göğsünü kapatan kısa bir bluz giymişti. Doğal saç siyahtı ama her mevsim değişerek gökkuşağının bütün renklerine boyanmıştı. Saçını hangi renge boyadığı önemli değildi çünkü ince yüzüne ve uzun boyuna her şey yakışıyordu. Bu ilkbahar sarışıydı. Ailesi saçlarını boyamasından nefret etse de onun cevabı, “*Moda endüstrisinde çalışıyorum, bu benim iş tanımımda var,*” oluyordu. Jia’ya fazlasıyla uyan bir cevaptı, benim için elbette. Ailesine asla karşı gelmezdi.

“Şeytan için kumaş almam ve ona götürmem gerekiyordu,” dedi soluklanıp çenesini yumruğuna dayarken.

“Neden istifa etmiyorsun ki? Artık yeteri kadar deneyimin var,” diye ısrar ettim. Enerjisinin kalan kırıntıları beni endişelendiriyordu.

“Eğer önümüzdeki sene beni Met Gala’ya sokma şansı varsa, yaptığım her şey buna değer,” dedi endişeli ve telaşlı bir şekilde.

Ben cevap veremeden garsonumuz Josh küçümseyen bakışlarla masamıza geldi. Haklıydı. Su dışında bir şey sipariş etmeden otuz dakikadır bu masada oturuyordum. Ancak on tane boş masa vardı, oturmak için kapıda bekleyen kimse yoktu. Bu yüzden o *kadar* da kötü hissetmiyordum.

Sorun yoktu; ona her seferinde iyi bahşiş bırakır ve birkaç gün içinde çiçek getirirdim.

Bu bizim aşk-nefret ilişkimizdi. Jia, Gabe ve ben tuhaf bir durumdan kurtulmak için bir sebebe ihtiyaç duyarsak diye -ya da kaçırılmaktan kurtulmak için- bazen restoranda bir masada oturup randevuları gözlerdik. Josh’ı biraz sinir ederdik, sonra ona bayıldığı çiçeklerden getirirdim.

Beni buraya oturtmadan önce şakayık istediğinden bahsetmişti.

“Hanımlar, masayı kullanacaksanız bir şey sipariş etmeniz gerekiyor...”

“İki su,” dedik aynı anda.

“Bir de patates kızartması lütfen, Josh,” diye ekledi Jia. Josh gözlerini devirerek siparişimizle birlikte uzaklaştı.

Jia merakla, “Şimdiye kadar neler oldu?” diye sorarken menüyü gözlerinin altına indirdi.

“Gabe iki kere güldü, bir kere telefonuna baktı...”

“Güzel, güzel.”

“Ayrıca dört kadeh şarap içti,” diye dudaklarımı birbirine bastırarak sözümü bitirdim.

Hayal kırıklığıyla avucunu alnına vurdu. “Ve bir bakış mı attı?”

“O bakışı, evet.”

Menüyü bırakıp yerinden kalkarken, “Evet, işi bitti. Hadi bunu sonlandıralım,” dedi Jia. Kalktığı gibi bana dönerek tehditkâr bakışlarla işaretparmağını uzattı. “Patates kızartmasını sakın unutma.”

İşte başlıyoruz, gecenin en eğlenceli kısmı.

Jia yumruklarını sıkıp performansını hazırlayarak Gabe’in masasına doğru ilerledi.

“Buna nasıl cüret edersin?” diye bağırdı Jia. Ellerini Gabe ve flörtünün arasındaki masaya çarptı. “Sana hamile olduğumu söylüyorum, sen de randevuya çıkmaya mı karar veriyorsun?”

Gabe göğsünü tuttu, onun ani görünüşüyle karidesi boğazında kalmıştı. Gabe’in karşısındaki sarışın adamı korku sarmış, yanakları kızarmış ve kirpikleri neredeyse kaşlarına ulaşmıştı.

Gabe sahte bir ciddiyetle elini karidesten kurtulmuş boğazına bastırdı. “Sevgilim...”

“Gey olduğunu sanıyordum!” diye Gabe’in flörtü korkuyla araya girdi.

Açıkçası hamile kelimesini duyduğumda ilk endişem *bu olmazdı...*

Gabe flörtünün endişesinin cüretine karşı kafasını eğdi, belli ki benimle aynı fikirdeydi.

Jia, Gabe’in yakasına yapıştı. “Bu seni son kez gözümün önünden ayırışım,” dedi öfkeyle. Gabe’i -belli ki- berbat olan randevusundan kurtarmak için sandalyesinden kaldırdı.

Tam o anda, Jia ve Gabe hızla restorandan çıkarken Josh patates kızartmasını masama bıraktı. Tabağı hemen kaptım, parayı masaya bırakırken Josh’a özür dilercesine el salladım.

Restorandan çıktığımda Jia ve Gabe’i beni beklerken buldum, gülüyorlardı. Kahkahalarının arasından, “*Hamile* mi?” diye sordu Gabe. “*Kız arkadaşım* olmana karar vermiştik, çocuğumun annesi değil!”

Gabe’in yorumuyla birlikte ben de kahkaha attım. “Bana sorsan ödülü hak eden bir performanstı, Jia.”

Öne eğilirken, “Destekleri için aileme ve Daniela’ya teşekkür etmek istiyorum, bir de berbat erkek zevki için Gabe’e.”

Gabe omzuna vurduğunda Jia daha çok güldü. “O performans için bana bir içki borçlusun,” dedi Gabe’i işaret ederek.

“Tabii, tabii,” diye yanıtladı. “Hemen geliyor.” Gözlerini devirip küçük burnunu kırıştırdı. Bu ifade, onu çocuk gibi gösteriyordu. Boyu zaten ona çocuksu bir görünüm veriyordu. Benden beş santim kısaydı, yani Jia’dan da birkaç santim kısaydı. Ancak hiç anlayamazdınız çünkü platformlu spor ayakkabı giyerdi, pazarlama asistanı olarak staj yaptığı şirketten hediye idi.

Bir başka köşeyi dönerek caddenin aşağısındaki bara ilerledik ve tanıdık kalabalığa karıştık.

İçki isteyenlerin arasına girerek, “İki bira ve *Dirty Shirley*,” dedi Gabe barmene. Jia’yla ben de teşekkürlerimizi bağırdık.

Jia bana dönerek tabaktan bir patates daha aldı. “Güzel kombinini açıklamadın.” Bakışları üstüme iyi oturan kot pantolondan, göğüslerimi onun önerdiğini bildiğim ama itiraz ettiğim şekilde öne çıkaran dekolteli ve uzun kollu bluzuma doğru ilerledi. Normalde giydiklerimden çok farklıydı. Onlar genelde tulum, uçuşan keten pantolon ve midi elbiseleri falan içerirdi, yani bedenime yapışmayan şeyleri.

Bluzu çekiştirerek göğsümü biraz daha kapatmaya çalıştığımda göbek deliğim açıldı.

İç çektim. “Çizdiğim elbise için siluet örneğine ihtiyacım vardı. Bu kesimin, alta doğru vücudu saran bir tarzla birleşimini sevip sevmediğimden emin değildim.”

Dinliyor muydu? Çünkü bluzuma sürekli dokunuyor olmama daha fazla odaklanmış gibiydi. Sonra aniden o da bluzu çekiştirmeye başladı, dar kıyafetler içindeki zavallı halimi düzeltmeye çalışıyordu.

“Neye karar verdin?” diye sordu Jia, anlaşılan dinliyordu.

“Elbiseyi bel ve kalçadan oturtmaya ama alt kısmın açılmasına. Yakası daha yüksek olsaydı başka karar verirdim ama hepsi bir araya geldiğinde çok fazla olur gibi, değil mi?”

Okul saatleri dışında tasarım fikirlerinden bahsetmek akıl sağlığım için iyi değildi. Beni strese sokuyor, terletiyordu. Yine de yapılması gerekiyordu çünkü düşünebildiğim tek şey buydu. Bunu şimdi çözmezsem bu gece Juliet’i ziyaret eden çaresiz Romeo gibi penceremi tıklatacaktı. Uykumun bölünmemesini tercih ederdim.

Çantamda çiçekli tokamı aradıktan sonra kısa kahverengi saçlarımı yukarıya doğru döndürdüm.

Jia devam etti. “Hayır, ben...”

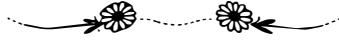
“Ah lanet olsun,” diye iç geçirdim, tokam yere düşmüştü. Eğilip parlak renkli tokayı aradım. Zemine ulaşır ulaşmaz elimde tokayla ayağa kalktım... *Siktir*. Birinin bira şişesi kafama mı çarpmıştı?

“*Siktir*,” dedim birayı tutan kişiyle aynı anda. Doğrulurken elimi saçımdan geçirdim, neyse ki bira bulaşmamıştı. Ondan özür dileyecektim ki...

Kafamı ne kadar sert vurmuştum? Çünkü bunun gerçekten yaşanıyor olmasına imkân yoktu.

“*Daisy?*” dedi Levi. Levi Coldwell. Levi Coldwell karşımda dikiliyordu.

İkinci Bölüm

*İnsanların kahverengi hakkında neden kötü şeyler
söylediğini hiç anlayamadım, senin üzerinde rüya gibiydi*

Kısa, kıvrıkcık saçlar -hatırladığımdan kısaydı- kahverenginin en mükemmel tonunda, ela gözleri ve eriten gülümsemesi...

Nasıl daha da yakışıklı olmuştu?

Lisede sevdiğim Levi Coldwell. Neredeyse her günü birlikte geçirdiğim ve kalbim parçalara ayrılırken her kızın ona kendini kaptırmasını izlediğim çocuk. Kulaklarım uğuldamaya başladı, geçmiş anılar gözümün önüne gelirken oda dönmeye başladı. Onu en son dört yıl önce lisenin son yılında mezuniyet sahnesinde yürürken görmüştüm. Kalabalıkta onun bakışlarından kaçınırken sessizce gözyaşlarımı siliyor, bir önceki gece bana söylediklerini düşünüyordum.

“Levi?” Endişemi saklamaya çalışsam da önümdeki adama bakarken omuzlarımı gevşetemiyor ya da tansiyonumu düşüremiyordum. Onun gerçek olduğunu algılayıp aceleyle bira şişesinin saçına yaptığı şeyi düzeltmeye çalıştım.

“Levi?” Gabe ve Jia arkamdan fısıldayarak bana insan içinde olduğumuzu, rüya görmediğimi hatırlattı.

Sanki dört yıldır konuşuyormuşuz gibi, “Saçını kesmişsin,” dedi Levi şaşkınlıkla. Eli dokunmak için yüzüme doğru yaklaştı ama hızla aşağı indirdi. Hormonlardan etkilenen ergen bir kız gibi nefesim kesildi.

Kızarma, kızarma, sakın kal, sakın kal. Saçından bahsetti, romantik bir şekilde dudaklarından değil.

Neden burada olduğuna dair birçok soruyu bastırdım. Dört yıldır nerede olduğu, beni hiç düşünüp düşünmediği, iyi olup olmadığı gibi... Bunun yerine, “Kestirdim. Dikiş yaparken engel oluyordu,” dedim.

Tam olarak yalan olmasa da gerçeğin tamamı da değildi. Mezuniyetten bir gün sonra saçımı kısa kesmiştim çünkü izlediğim tüm ana karakterler değişime ihtiyaçları olduğunda bunu yapıyordu. Âşık olduğum insanın aynı şekilde hissetmediğini öğrendikten sonra yapılacak iyi bir hamle gibi görünmüştü.

Yüzü aydınlandı. “Bu arada, tasarımlar nasıl gidiyor?” diye sordu. Gözlerinde ve gülüşünde samimiyet vardı.

“İyi,” dedim. “Seviyorum.” Laf kalabalığı yapmamaya çalışarak kendimi tuttum. Ona milyon tane soru sormadan ya da kulağa deli gibi gelmeden bu konuşmayı nasıl devam ettireceğimden emin değildim. Açıkçası bu en iyi özelliğim değildi ve bluzumu düzeltmeye çalışmam da pek yardımcı olmuyordu.

Memelerim iyi duruyor muydu?

“Ayrıca üzgünüm,” dedi yüzünü buruşturarak. Birasının kafama vurmasından bahsediyordu, samimiyetini güçlendirmek için koluma uzandı. Küçük dokunuş kolumdaki tüyleri ürpertti, yıllardır deneyimlemediğim bir şeydi. Dört yıldır yaşadığım herhangi bir seksten daha mahrem hissettirdi. “Sana içki ısmarlayabilir miyim? *Shirley Temple*, değil mi?”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Aslında *Dirty Shirley*,” dedim Gabe’in elinde beni bekleyen bir içki olmasına rağmen.

Utanarak başını salladı. Sanki aynı yerde bulunmamız bizi daha genç yıllarımıza geri döndürmüştü ve alkollü içki sipariş etmemiz yasakmış gibiydi.

Levi, yolu açarken barda onu takip ettim, yürürken uzun boyuna bakmamaya çalışıyordum. Ya da içkilerimizi sipariş ettiğinde dudaklarına. Ya da saçına dokunurken ellerine. Liseye geri dönmüş gibiydim, onun karşısında dururken aklım karışıyordu.

“Hâlâ NYU’ya* mı gidiyorsun?” diye sordum, Levi bara yaslanmıştı.

“Hatırlıyor musun?” Yüzünde anlık bir şaşkınlık belirdi.

“Elbette. Hakkımı vermiyorsun, en yakın arkadaşlardık,” dedim hafifçe. Etrafımızda içki içen insanların seslerine rağmen, *en yakın arkadaş* dediğimde yüzünün aldığı halden beni duyduğunun farkındaydım.

“Öyleydik,” dedi bu anıyla başını sallarken. “Hâlâ West Village’da annen ve halanla mı yaşıyorsun?”

“West Village’da yaşadığımı nereden biliyorsun?” diye sordum kafa karışıklığıyla. Beklediğim son şey nerede yaşadığımı bırakın, benimle ilgili herhangi bir şeyi hatırlamasıydı.

Kabullenmek üzere olduğu şeye kendini hazırlamaya çalışıyormuş gibi güldü. “Şehre taşınıp taşınmayacağını öğrenmek için mezuniyetten sonraki gün anneni aradım. Uğramak istersem diye bana adresi verdi.”

Göğsüm sıkıştı. Hiç uğramamıştı.

Bu bilgiye nasıl tepki vereceğimden emin değildim, açıkçası bunu hiç bilmemeyi dilerdim. Dört yıldır onun ne yaptığını merak ederek mücadele vermiştim, yani bunca yıldır bu bilgiye sahip olduğunu ve hiçbir şey yapmadığını bilmek... Midemin derinliklerindeki kaygının büyümesine sebep oldu. Yüzeye çıkan eski hislerle birlikte cevap vermekten kaçınıp onun devam etmesini bekledim.

* New York Üniversitesi. (ç.n.)

Kelimeleri geveleyerek, “Onlar nasıl, annen ve halan yani?” diye sordu. Gergin miydi?

“İyiler,” dedim gülümseyerek. “Mandy halam çiçek dükkânını işletiyor, annem de her zamanki gibi tasarım yapıyor. Senin kız kardeşlerin nasıl?”

Yüzü neşeyle parladı. “Harikalar. Claire ve Rhea üçüncü sınıfa başladı, Sarah evleniyor.”

Derin bir nefes aldım. “*Kimle?* Jeff’le deme,” dedim beklentiyle ağzımı kapatırken.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi keyifsizce. Homurdanarak elini çenesinde gezdirdi.

“Aman Tanrım, Jeff’le evleniyor,” dedim hızla. Bu *korkunç* habere gülmemeye çalışıyordum. “Neden buna razı oldu ki?”

Kız kardeşlerinin hayatına her zaman ilgili olmuştum. Lise de evine gidip onların odasına çekildiğimi ve Levi’ı görmeden önce bir saat boyunca anaokulunda olan dedikoduları dinlediğimi hatırlıyordum. Sarah bizden sadece bir yaş küçüktü, bu yüzden genelde sınıftaki en tatlı çocuklardan bahsederdik. Bunun abisi olduğunu düşündüğümü ona hiç itiraf etmedim.

“Çünkü flört dünyasından yorulmuş, tam olarak bunları söyledi,” dedi başını sallayarak, nişan hakkında endişelendiği belliydi.

“Sen biriyle görüşüyor musun?” Ne söylediğimi idrak edemedi kelimeler ağzımdan dökülmüştü.

Kaşları kalktı. Cevap vermeden önce tereddüt etti. “Hayır. Sen?”

“Şu an görüşmüyorum,” dedim. *Şu an görüşmüyorum mu? Şu an ne demekti?*

O belli ki bunun üzerine çok düşünmedi çünkü rahatça yanıt verdi. “Bu iyi.”

Tanrım, bu konuşma uğruna uygun giyinmediğim bir bölgeye doğru ilerliyordu. Bence bu özgürce konuşmama izin verilmenden önce hazırlanmam gereken türden bir konuşmaydı.

Çocukluk aşkıma dört yıldır ilk defa görüyordum ve üzerime tam oturmayan kıyafetler giymiştim. Biri beni kurtar...

“Levi?” Adını duyduğumuzda kafamızı çevirdik.

Yanaklarına renk gelirken, “Bella,” dedi Levi.

Samimi bir kucaklamayla onun üstüne resmen atlayarak, “Nasılsın?” diye sordu Bella. Beklediğim kurtarılmama olarak bu *değildi*.

“İyiyim, iyiyim. Sen nasılsın?”

Gitmeli miydim? Açıkçası böyle bir konuşma esnasında ne yapıldı? Hiçbir fikrim yoktu. Seçeneklerimi değerlendirerek orada dikilirken onların konuşmasını izliyordum. Tüm konuşma boyunca Levi’in eli kızın kolundaydı, kızın eli de onunkinde.

Kızın saçları, pazar günleri çiçekçideki mesaimde gitmeden önce yaptığım ev yapımı *blondie*’ye* benziyordu. Kızıl sarı tonları vardı ve mükemmel uzunluktaydı, sırtının ortasına düşüyorlardı. Bana saçımı hiç kesmemiş olmayı diletmişti.

“Sarah’nın arkadaşlarından biriyle geldim, bizimle birlikte düğünde olacak.”

Bizimle mi?

Levi’a şaşkınlıkla baktım. Düğüne davetli miydi? Kabul etmekten hoşlanmasam da onun Bella’nın söylediği her kelimeyle ilgilenmesini izleyemiyordum. Tekrar son sınıf gibi hissettiyordu. Kızın onun hayatına ne kadar dahil olduğunu duymak -o kişinin eskiden ben olduğumu bilmek- çok fazlaydı.

Acınası bir şey yapmadan önce onlardan uzaklaştım, arka

* Blondie sarışın brownie olarak da bilinir, ABD’ye özgü bir tatlıdır. (ç.n.)

plana karıştığımı fark etmezlerdi. Ancak bir adım uzaklaştığımda geri çekildim, biri elimi tutmuştu.

“Bella, bu Daisy... Dani,” dedi utanmış bir halde kendini düzelterek.

Dudaklarından adımın döküldüğünü duymak, diğer adamların beni öperken bile yapamadığı kadar bedenimi etkilemişti.

Aşka takıntılı bir sapık gibi elime şaşkınlıkla bakmaktan kaçındım, birbirine geçmiş ellerimize bakarak Levi’den uzaklaşan karşımdaki kıza baktım. Şimdi beni tanıyormuş gibi bakıyordu. Tanıyor muydu?

Bana sormak yerine, “Daisy mi?” dedi Bella ona şaşkın bir ifadeyle. Levi başıyla onayladığında devam etti. “Hakkında çok şey duydum.” Konuşma şekli buna pişmanmış gibiydi.

Ben konuşmadan önce devam etti. Kız onun bacağına dokunurken yüzünde flörtöz bir gülümseme vardı, vücudu Levi’in bacaklarının arasındaydı. “Levi sana birlikte olduğumuzu söyledi mi?”

Bu cümle yüzüme tokat gibi çarparken kalbim anında durdu. Beni zavallı flört hayatım hakkında daha iyi hissettirmek için ilişkisi olmadığı konusunda yalan mı söylemişti? Tepkim belli olmalıydı çünkü Levi hemen konuştu.

“Artık birlikte değiliz.”

“Sadece seni test ediyordum, sakın ol.” Gözlerini devirdikten sonra başıboş buklelerinden birini kıvrıdı.

Onun elini yakalarken, “Gereksiz,” dedi Levi.

Benim adımını söylediğinde kulağa tatlı ama onunkini söylediğinde baştan çıkarıcı olduğunu fark etmeden edemedim. Muhtemelen ikimizin farklı olduğunu tarif etmenin en mükemmel yolu onun tamamen ışıltılı, benim ise... eski moda olduğumu söylemekti.

“Ah, hadi ama, Levi. Herkes bana takıntılı olduğunu biliyor. Alınma yok. Annemin işle ilgili fikrini etkilemeyeceğine söz veriyorum. Belki.” Akıllıca konuşmuş, lafını göz kırparak bitirmişti.

“Bu doğru değil.”

Levi’in itirazını umursamadan devam etti. “Bana takıntılı olman mı? *Hadi ama*, bunu herkes görebilir. Utanacak bir şey yok. Kimseyle çıkmadın şeyden beri...”

“Dani’yle birlikteyim.”

Ağzımın beş karış açılmasını önleyen tek şey onun şok olmuş ifadesinin verdiği tatmindir.

“Pardon?” Sesi, yalnızca yemek siparişini karıştırdıklarında halamdan duyduğum bir yoğunlukla buz kesmişti.

Levi tereddüt etmedi. Bakışları ikna edici biçimde yüzüme kaydı. Gözlerime bakıp konuştuğunda dizlerim kaskatı kesildi. “Daniella ve ben sevgiliyiz.” Sözleri büyüleyici ve sertti, sanki ben onunmuşum ve o da oturup aksinin söylenmesine izin vermeyecekmiş gibi.

Şaşkınlıkla ona baktım, bu an o Bella’ya döndüğünde bozuldu. “Yani hayır, annenin kararını etkilememeli.”

Soğukluk, Levi’den sıkça göreceğiniz bir şey değildi. Onunla geçirdiğim dört yılda sesini yükselttiği ya da birinin sözünü kestiği zamanları tek elimle sayabilirdim. Bu tarafını görmek, denize kıyısı olmayan bir ülkede tsunamiye şahit olmak gibiydi.

“Senin erkek arkadaşlık olaylarına gireceğini hiç düşünmedim,” diye yorum yaptı Bella. “Öyleyse düğüne de gelecektir.”

“Evet, gelecek.”

Kızgındı. Bella’nın onu kızdırma yeteneği vardı. Bu kızı seviyordu. Onu gördüğü anda yüzünün aydınlanmasından açıkça

belliydi. Kızları hep kendine çekerti, bu şaşırtıcı değildi. Flörtöz çekiciliğinden ela gözleri ve koyu renkli saçlarına kadar... Yüzünün açıları ve yapısı sanatçılar tarafından tasvir edilmek, güzel kızlar tarafından bakılmak için yapılmıştı.

Mutlak yoğunlukla size bakışı bile söylediğiniz her kelimeye bağımlılık yapan bir uyuşturucuymuşsunuz gibi dikkat ettiğini gösterirdi. Herkes onunla ve onun etrafında olmayı dilerdi. Fakat peşinden koşan kızlara o duyguların karşılığını verdiğini hiç görmemiştim.

Kusacaktım.

“Sanırım ikinizi de yarın maçta göreceğim.”

Maç mı?

Ona bir daha bakmadan, “Yarın görüşürüz,” diye konuşmayı bitirdi. Sonra elimi tuttu, bizi bardan çıkarıp köşeyi döndü. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, o daha fazla yürüymeden durdum.

“Hemen açıklaman gerek.” Elini bıraktım. Düzgün düşünmem gerekiyordu.

Güneş batarken gökyüzü yeni kararıyordu. Sokak lambaları çalıştığında binaları ve dükkânları aydınlattı.

Döndüğünde yüzündeki sıkıntılı ifadeyi ilk kez gördüm, elini şakağına bastırmıştı. “Bunun olmasını planlamadım,” dedi duvara yaslanırken. Evimden, çiçekçiden uzakta değildik.

“Tanrım, umarım öyle değildir çünkü konu yalan söylemeye gelince seçilecek en kötü insan olduğumu bilmelisin. Yani, bana az önce neler olduğunu açıkla.”

“Panikledim.” Ensesini ovdu.

“*Panikledin* mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “O kız bana bir kere daha baksaydı, beni bayıltmadan önce göreceğim son şey olacağından emindim!”

Kahkaha attı, bronz tenli yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerimiz buluştuğunda bedenimdeki tüm öfke kayboldu. Birdenbire okul kafeteryasında hikâyelerimizi, şikâyetlerimizi paylaşıyorduk. Fıstık ezmeli sandviçimin yarısı onun önündeydi, onun jambonlu peynirli sandviçinin yarısı da benim önündeydi.

“Ne oldu?” diye sordum. Kızın onun başkasıyla sevgili olduğunu duyunca verdiği tepkiye bakarak korku dolu bir ayrılık hikâyesi bekliyordum.

“Sarah’nın bir arkadaşı. Yıl boyunca birkaç buluşmaya çıktık ama onun istediği gibi olmadı.” Anlatacağı daha çok şey varmış gibi gelse de yüzünde bir kararsızlık vardı.

Ona uzanmak istiyordum, her perşembe gecesi evime dönmeyen önce birbirimize sarıldığımız ya da cuma günü korktuğumuz fizik sınavını geçtiğimizde olduğu gibi... Ancak ellerimi kendime sakladım. Artık o insanlar değildik.

Gerçekten merak ederek, “O zaman neden ona sevgili olduğumuzu söyledin?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Onun huyuna gitmek istiyorum, o da bunu biliyor. Annesi New York Times’ın sanat bölümünü işletiyor ve beni işe alma gücüne sahip. Ama benim serseri mayın olduğuma inanıyor.”

“Ne? Neden? Bu hiç mantıklı değil.” Başımı iki yana salladım, öncekinden daha fazla kafam karışmıştı.

“Bella’yla sevgili olduğumuzu öğrenmeden önce pozisyon için uygun bir aday olduğumu düşünmüştü. Şimdi ise şehirde kalmayacağımdan, kızıyla olan ilişkiye kendimi adayamadığım için geleceğimle ilgili ciddi olmadığımı emin.”

“Sana bunu mu söyledi?” diye sordum inanamayarak, yüzüm şaşkınlıkla gerilmişti. Bu kulağa... yasadışı geliyordu.

“Kadın onun annesi. Gardını aldığı için onu suçlayamam.”

Her zamanki gibi koruyucu, ilgili Levi'di. “Peki ben bu işe nasıl dahil oluyorum...”

Utançla homurdandı. “Yemin ederim ki bu planlanmamıştı. Panikledim. İlk olarak, seni gördüm.” Bu kelimelerle kalbim yumuşadı. “Sonra onu. Bella beni bir ilişki içinde görürse, annesine söylemesi muhtemeldi.”

“Bilmiyorum. Burada çift gibi davranmaktan bahsediyoruz, seni *yıllardır* görmedim bile. Yapmayı istediğim son şey, aileni kandırmak ve Sarah'nın düğününe davetsiz gitmek.” Bu ona olan karşılıksız duygularımı açıklamaktan çok daha kolaydı, bunca yıldan sonra sönmelerine rağmen.

Duvardan uzaklaşarak geniş kaldırımı yumuşak bir adımla geçti. Şaşkınlıkla başını sallarken, “Neyden bahsediyorsun?” diye sordu. “Sarah seni tekrar görmek için ölüyor, ailem seni daima çok sevdi.” İtirafı beni nostaljik hissettirdi. Büyük aile yemeklerini, kardeşlerinin gevezeliklerini özlemiştim. Nasıl hayır diyecektim? O eskiden en yakın arkadaşımdı.

“Bana büyük bir iyilik yapmış olursun.” Beni kahkahalarla güldüren masum bir gülümseme sundu.

“Bu adil değil,” dedim çocuk gibi.

“Ne?”

“Sana hiç hayır diyemedim.” Bunu sadece dostluğumuzun bir göstergesi olarak göreceğini biliyordum. Başka bir şey yoktu.

Hiçbir şey değişmemiş gibi beni alnımdan öpüp, “Harika-sın, Daniella Maria!” dedi.

Parmağımı göğsüne bastırarak, “Bana borçlusun, Levi Col-dwell,” diye yanıtladım. Alnımdaki öpücüğün o kayıp hissinden kurtulmaya çalışıyordum.

Ben ellerini yüzümden çekerken, “Hayatın boyunca bedava çilekli pasta,” dedi neşeyle.

“Bunları nasıl hatırlıyorsun?” derken güldüm, bu kadar spesifik bir şeyi hatırlamasına şaşırmıştım.

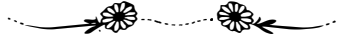
Duymak istediğim son sözlerin bunlar olduğunu bilmeden, “Arkadaştık, unuttun mu?” dedi ilgisizce.

Arkadaş.

“Peki bunu nasıl yapacağız? Bahsettiğiniz maç ne?”

Üçüncü Bölüm

Bu sevdiğin her şey ama asla kendin değil

Üç saat sonra eve geri dönmüştüm, yani Mandy halamın evine. Kahverengi kumtaşından yapılan ev, annem banliyöye taşınıp aile kurmadan önce ona aitti. Gelinlik tasarımı kariyerinde yükseldiğinde, New York'un en pahalı ama güzel bölgesinde bir ev satın almıştı. Yıllar sonra evlenip taşındığında onu babamın kız kardeşi Mandy'e satmıştı.

Üniversiteye başladığımda onun yanına taşınmışım. Annem sık sık burayla banliyödeki evimiz arasında gidip gelirdi. Tabii buna fotoğraf çekimleri ve moda haftaları için kaldığı beş yıldızlı oteller de eşlik ederdi. Mandy ve annemin arasında yalnızca bir yaş vardı, bu yüzden akrabalık ilişkisinden çok en yakın arkadaş gibiydiler. Hepimiz bir araya geldiğimizde komedi dizisi gibi bir ortam oluyordu.

Sarah'nın düğünü ve bu planın nasıl işleyeceğiyle ilgiliengin bilgilerle merdivenlerden çıktığımda, Gabe'le Jia'yı Mandy'nin koltuğunda otururken buldum.

"Merhabalar," dedim ikisinin de burada olmasını beklemyerek. Şifreyi biliyorlardı, yani onları ilk kez beni beklerken bulmuyordum.

İkisi de koltuktan fırladı. Aynı hızda soru soruyorlar, sadece diğeri sıradaki soruyu sorabilsin diye nefes alıyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Jia.

"O meşhur Levi mıydı?" dedi Gabe.

“Sarışın bomba kimdi?”

“Neden bardan el ele tutuşarak çıktınız?”

“Seni eve o mu bıraktı?”

Eşofmanımı giymek için koridorda koşarken, “Hey, hey, hey. Oturun, kıyafetlerimi çıkardıktan sonra sorularınızı cevaplayacağım,” dedim aceleyle.

Gittiğim gibi geri geldiğimde barda neler olduğunu anlatmaya başladım: Kafamı birasına çarptığımı...

Bilmediği yerleri öğrenmek için, “Evet, bunu zaten gördüm,” dedi Jia sabırsızca. Ayrıca Levi’in sevgili olduğumuzu söylemesine neyin yol açtığını merak ediyordu.

Neredeyse koltuktan düşerken, “Pardon, ne dedi?” diye sordu Gabe.

“Evet.” Başımı sallarken onların karşısındaki koltukta ana sınıfında sunum izleyen bir çocuk gibi bağdaş kurdum. “Eskiden sevgililermiş ama kulağa ilişkileri iyi bitmemiş gibi geliyordu. Kızın annesi, Levi’in işe girmek istediği bölümde çalışıyormuş, yani kimin işe alınacağını üzerinde Bella’nın etkisi var...”

“Yani adam kayırma,” diye yorum yaptı Gabe.

“Bu yüzden Bella onun şehirden ayrılmayacağını görüp annesine söylesin, Levi da işe girsin diye düğüne ve o zamana kadar olacak tüm etkinliklere gideceğim.”

Jia kısık gözlerle, bir problemi çözmeye çalışırken daima yaptığı o bakışla bana baktı. “Söylediklerini tekrar etmeme izin ver. Levi’in ateşli bir eski sevgilisi var, annesi onu işe alabilir ya da almaz. Sen de onun işi elde ettiğinden emin olmak için kişisel seks engelleyicisi görevine atandın.”

Dudağımı büktüm. Onun fazla kötümser olacağını biliyordum.

“Bu haksızlık, Levi böyle biri değil,” dedim çünkü Levi hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Kızlarla çıkmıştı ama asla gelecek vaatlerinde bulunmamıştı. Hep birkaç randevu olurdu. Sonrasında önceki gecenin rüyalarının ertesi sabah unutulduğu gibi ilişki de sönüp giderdi. Erkek arkadaş olmakla ilgilenmiyor gibiydi. Her zaman ailesini ön planda tutar, uyanık olduğu her anı onlarla geçirirdi. Okuldan önce Claire ve Rhea’nın ayakkabılarını bağlar, Sarah’nın İngilizce ödevlerini düzeltmesine yardım eder ve annesinin yakındaki okulda ders verdiği gecelerde akşam yemeği pişirirdi.

“Levi en yakın arkadaşımı,” diye açıkladım.

“Ve senin kalbini kırdı, Dani. Ne tür bir arkadaş bunu yapar ki?” diye sordu Jia. Cevap bekliyorsa da alamayacaktı. Levi yıllarca en yakın *arkadaşımı*, ona hayır diyemezdim. Tekrar arkadaş ve hayatının bir parçası olma şansını yakalamışken yapamazdım. Aynı travmayı yaşamışken ve o kazdığım çukurdan çıkmama yardım etmişken yapamazdım.

“Bunun romantik komedinin tam zıttı olduğunun farkındasın, değil mi? Yani sen hikâyedeki diğer kadınsın, yazarların sonsuza dek mutlu olması için değil de fazladan drama için eklediği kişi,” diye belirtti.

Ucuz romantik filmlerin neredeyse hepsini izlemiştim, neyden bahsettiğini biliyordum. Kendimi ilk kez yan karakteri oynarken bulmuyordum. Fakat bunu ondan duymak canımı yakmıştı.

Karşımdaki koltukta öne doğru eğilirken, “Onu hâlâ seviyor musun?” diye sordu Gabe.

“Ben... Hayır, hayır, hayır, elbette hayır,” dedim hızla. *Dört yıl* geçmişti. Evet, onu gördüğümde kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Ancak bu şaşkınlık ve nostaljiden kaynaklıydı.

“Çok fazla *hayır* dedin,” dedi temkinle.

“Bunun için dondurmaya ihtiyacım olacak,” dedi Jia koltuktan kalkarken.

“Seviyor musun?” diye sordu yine sessizce, sanki cevabım Jia odada değilken farklı olacaktı gibi.

Haklıydı, genelde öyle olurdu. Jia doğası gereği son derece açık sözlüydü. Doğal olarak, buna maruz kalmak her zaman iyi hissettirmiyordu.

“Hayır,” dedim hayal kırıklığıyla. Kendimden bıkmıştım. His- sin bir tür huzur getireceğini umarak elimi saçlarımda gezdirdim.

“Levi o kızı seviyor mu?” diye sordu Gabe tereddütle, içinde ilerlediği hassas suların farkındaydı.

Dudağımı ısırdım. “Evet.” Levi’in Bella’yla tekrar bir araya gelmeye çalışmadığını söylediğini bilsem de bunu istemediği anlamına gelmezdi. Barda onu nasıl kavradığını görmüştüm. Tutkuyu metrelerce uzaktan anlayabilirdim, konu üzerine bir saatlik sunum bile hazırlayabilirdim.

“Sana karşı da hisleri olabileceğini düşündün mü? Belki bunca yıl sonra, lisedeyken seni reddettiği için pişmanlık duyuyordur.”

Bunu sürekli düşünmüş, Levi’in aramızdaki ilişkiyi özleyip özlemediğini merak etmiştim. Olabileceğimiz şeyi özleyip özlemediğini... Lisedeki o uzun uzun bakışlarının, beklenmedik hediyelerinin ve gece yapılan telefon konuşmalarının sevgime karşılık olup olmadığını merak etmiştim. Hayır, değillerdi.

Başımı iki yana salladım. “Hikâyeyi biliyorsun, pişman olmuş olamaz.”

Neyden bahsettiğimi biliyorum diyen bir ifadeyle, “Bilmiyorum, Dani. Adamın senin yüzünü nasıl kavradığını gördüm,” dedi Gabe.

“Bizi ne kadar izledin?” diye sordum şüpheyle gülerken.

Parmağını havada salladı. “Onun baltalı bir katil olmadığından emin olana kadar. Konumuza dönersek: Sana bakışını gördüm, bir adamın hisleri yoksa bir kadına öyle bakmaz.”

Jia mutfaktan, “Gabe, erkekler hakkında ne biliyorsun ki?” diye bağırdı.

Gabe koltukta dönüp karşılık verdi. “Kore dizileri izlemen *senin* de erkekler hakkında bir şey bildiğin anlamına gelmez!”

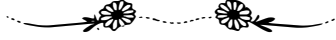
“*Evet, gelir!*” dedi daha yüksek sesle.

O kadar çok gülmüştüm ki, karnıma ağrılar giriyordu. Jia’nın sözlerinden kaynaklanan göğüs kafesimdeki rahatsız edici hissi bastırmak için mükemmel bir avuntuydu.

Levi beni sadece kullanıyor muydu? Ya da Gabe haklıydı ve o yaşananlardan pişman mıydı?

Bunların bir önemi yoktu. Sonuçta yarın resmi olarak Levi’nin kız arkadaşı oluyordum. Sadece lisedeki Dani’nin hayal ettiği şekilde değildi.

Dördüncü Bölüm

Yatak başlığının arkasındaki duvar kâğıdı, oraya yapıştığı gibi zihnime de yapışmıştı. Parmaklarımı üzerinde gezdirmeye çok yaklaşmışım

Levi dün gece bana düğün partisi olarak softbol maçı yapılacağını söylemişti. Bu sözlerin üstüne kollarımdaki tüyler diken diken oldu çünkü tanımadığım bir grup insanın önünde softbol oynamakta sorun yoktu. Ancak *Levi*'in önünde oynamak... Eh, mahvolmuştum.

Lisede softbol oynadığım için bu durumun ideal olduğunu düşünebilirdiniz. Maalesef yanılıyorsunuz. Konu onun önünde bir şey yapmaya geldiğinde tam bir felakettim. Onu etkileme şansına her sahip olduğumda, vücudum beni yüzüstü bırakıyordu.

Eskiden her cumartesi sabahı maçlarıma gelmeye çalışırdı. Neden gelemeyeceğine dair özenli bir yalan uydurmam gerekirdi çünkü Levi oradayken sadece faul vuruşlarını yapabiliyordum. Maça her geldiğinde iyi oynamak için yoğun bir baskı hissediyordum ve bu da beni berbat yapıyordu. *Sanki puan almak için koşmam gereken bir yer yokmuşçasına berbat.* İyi olduğumu bilmesinin tek sebebi, ben dört kaleyi de alıp sayı yaptıktan sonra ertesi gün diğer oyuncuların beni tebrik etmesiydi. Elbette, onun gelmediği maçta.

Aynadaki yansıma bakaarken iç çektim. Beyaz atlet ve kot şortumun bitimine kadar uzanan önü açık lacivert gömlek, softbol maçı için uygun bir kıyafet gibi görünmüştü. Kulaklarımın büyük kiraz küpelerim sarkıyordu, bunları haftalar önce kumaş mağazasından çıktıktan sonra bit pazarından almıştım.

Saçlarım tokayla toplayıp babamın eski beyzbol şapkasının arkasından geçirmek için yeterince uzundu. Aynaya yaklaşarak kaşımda hain bir tüy aradım, dudak parlaticısını sürerken altımda ısırmamı engellemesini umut ettim.

Annem daima bunun kötü bir alışkanlık olduğunu söylerdi. O böyle biriydi; hayatın her yönünü sürekli düzeltmek ister, son birkaç yıldır eksik olan baba figürünü telafi etmeye çalışırdı. Onun düzeltme çabaları, beni kâkülünden vazgeçirmekten, mahvolmuş bir elbise yüzünden mutfak zemininde ağlarken ellerimi tutmaya kadar uzanıyordu.

A Tipi tarafından yetiştirilen B Tipi biri olmak stresli olsa da ona ne zaman ihtiyaç duysam tüm vaktini bana ayırırdı. Bu, sıklıkla dağ gibi yığılmış yapışkanlı notları, planlarını *Google Takvim*'e koymayı ve bazı durumlar için uygun olmadığını düşündüğüm yapılacaklar listesi yaratmayı içerir miydi? Evet ama onu böyle seviyordum.

Araba kornasının sesi beni aynadan sıçratıp pencereye yönlendirdi. Homurdanarak pencereyi kaldırdım, dışarıya sarktığımda Levi'nin arabasından indiğini gördüm.

Onu görmeye çalışırken başımı dışarı çıkardığımda, evin tuğlalarına tırmanan yeşillikler kafama değdi. Güneş ışığının sarkan ağaç dallarının arasından sızıp kahverengi saçlarını aydınlatmasını, gözlerini yeşilin karışık tonlarının paleti gibi göstermesini hayranlıkla izledim. Gözleri, aynı anda canlı sarmaşık ve ceviz kahvesi tonlarını barındıran özel bir ela rengiydi. Mükemmel görme yeteneğime lanetler savurdum.

Onun şaşkınlıkla yukarı bakmasına neden olarak, “Geliyorum!” diye bağırdım. Yüzünde çabasız bir gülümseme belirdi. Pencereyi kapattım, paniklemeğe başlarken merdivenlerden aşağı koştum. Bunu yapabilir miydim?

Bunu yapabiliirdim. Bir gecede kot pantolondan elbise yapmışım. Çirkin miydi? Kesinlikle. Fakat yapmış mıyım? Evet ve önemli olan tek şey buydu, belki bunu da halledebilirdim.

Kapıyı açıp onu orada dikilirken gördüğümde -ters takılmış beyzbol şapkası ve kolları sıyrılmış, kaslarına yapışan tişörtüyle- konuşma yetim kayboldu. Mükemmel bir vücuda sahipti, bunu içkisini tutuşundan ya da kız kardeşlerini kucağına alışından anlayabilirdiniz. Sizi kaldırıp öpecek ve omzunda taşıyacak kadar kaslıydı. Koyu renkli, gevşek bukleleri şapkasının altından dökülüyordu. Dudakları ağaçların gölgesinde ve evin tentesinin altında daha koyu görünüyordu.

Dudaklarında küçük bir gülüş belirmesini izledim çünkü -Aman Tanrım- ona dik dik bakıyordum. Ona ne kadar süredir bakıyordum? *Konuş, Daniela, konuş.*

Normal görünme ihtimalini tekrar elde etmeye çalışarak konuştum. “Neredeyse hazırım, sadece makyajımı bitirmem gerek.” Onu girişten içeri, Mandy’nin evine aldım.

Etrafindaki derleme daireyi incelerken, “Daniella Maria makyaj mı yapıyor? Bir de hiç değişmediğini düşünmüştüm,” dedi alayla. Sarmaşıklarla kaplı pencereler, her yüzeydeki çiçek aranjmanları, içinde durduğumuz salonu süsleyen mor kadife kanepeler... Ayrıca annemle paylaştığımız moda dergileri de sehpanın üzerinde dans eder gibi dağılmıştı.

“Aileni uzun zamandır görmedim, onları etkilemek istiyorum,” diye bağırdım savunmacı şekilde. Makyaj yapmak ve araba park etmek benim için aynı şeydi. İkisi de yalnızca

gerektiğinde yaptığım zor işlerdi. Paralel park ve göz kalemi çekmek doğal şeyler değildi. Ama bugün softbolda başarısız olacaksam, en azından düzgün görünmem gerekiyordu.

Vücudumun normal sıcaklığına dönmesi için aramızda olabildiğince mesafe bıraktım ve merdivenleri koşarak çıkıp banyoya ulaştım.

Lavaboya eğilip maskara sürerken, “Özellikle de son birkaç yıldır benim hakkımda ne söylediğini bilmediğim için,” dedim alaycı bir tonla. Şaka olması gerekiyordu ama bir yandan da ciddiye dim.

Levi güldü, banyomun kapısında belirirken ses tonu daha net hale geldi. “Kötü bir şey söylemedim, merak etme,” dedi başını sallayarak. Ona ne söylediğini sormak istesem de kapı çerçevesine yaslandığında kendimi tuttum.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru, onunla paylaşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Vücudumdaki her bir kemik, el ele tutuştüğümüz ve birbirimizden birkaç adım uzaklıkta konuştuğumuz lise günlerindeki alışkanlıklarımıza geri dönmek istiyordu. Ancak şu anki halim geçmişimle ilgili konuşma başlatmayı bırakın, onun gözlerine bile bakamayacak kadar gergindi.

“Dani Daisy, biz geldik!”

Kirpiklerimdeki maskara kaşlarıma bulaşırken, “Siktir!” diye mırıldandım. Annemle Mandy’nin en az iki saat daha semt pazarında olması gerekiyordu.

“O Linda mı?” Levi muzipçe gülümsedi, heyecanlı olduğu belliydi. Elbette gülümserdi, annem onu seviyordu. *Herkes* onu seviyordu.

“Ona ya da halama bunun hakkında bir şey söylemedim,” derken sahte sevgililik planını kastediyordum.

Daha fazla heyecanlandı. “Mandy de mi burada?”

Küçük bir şans olduğunu biliyorum ama lütfen diyen bir bakışla, “Pencereden dışarı çıkma olasılığın nedir?” diye sordum.

“Onlara sadece gerçeği söyleriz, endişelenme,” dedi ilgisizce.

Kesinlikle endişeleniyordum çünkü annemle Mandy lise balosundan sonra aylarca Levi hakkında konuşup ağlamamı izlemişlerdi. Kız arkadaşımıymış gibi rol yaptığımı öğrenseler *dehşete düşerlerdi*. Hemen ardından da akıl sağlığıma değinmek için müdahalede bulunurlardı.

Gitmesini önlemek için tişörtünü kavrarken, “Söyleyemeyiz,” dedim hızla.

Kaşlarını çattı. “Neden?”

Düşünebildiğim ilk yalanı söyledim. “Çünkü daha yeni birinden ayrıldım.”

“Öyle mi?” Geri çekildi. Kısmi bir gerçektir. Derslerimden birinde asistan olan bu adamla yeterince randevuya çıkmıştım. Ciddi bir şey değildi, bitiren ben olmuştum. Saçını hiç kesmiyor, yeterince deodorant kullanmıyordu. Bu ilişki yürümeyecekti.

“Evet. Sahte bir ilişki yaşadığımızı öğrenirlerse de hayalpe-rest ve kalbi kırık biri olduğumu düşünecekler.” O kadar hızlı konuşmuştum ki, ona bunları sorgulayacak vakit vermemiştim.

Banyodan aceleyle çıktım, aşağıdaki iki kadın bizi bulmadan önce yatak odamdan ve ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordum. Belki onu gizlice dışarı çıkarmanın yolunu bulana kadar odamda kalırdı.

“Merhaba, anne. Merhaba, Mandy,” dedim gülümseyerek. Onları mutfakta buldum. İkisine de sarılırken kulağa şüpheli gelmemeye çalışarak, “Semt pazarına ne oldu?” diye sordum.

Mandy iç çekip ellerini salladı. “*Ne olmadığını* sormalısın. Hal salatalıklarımı almadı, annen cüzdanını unutmuş, ben iki farklı ayakkabı giymişim.” Evet, ayağında iki farklı ayakkabı vardı. “Sonra ben...”

“Nereye gidiyorsun?” Annem Mandy’nin sözünü kesip sanki delil topluyormuş gibi beyzbol şapkama ve spor ayakkabılarıma dikkat çekti. Sesi o kadar sertti ki, Mandy sözünü tamamlayamadı.

Belli ki sık sık spor kıyafetler giymiyordum.

Rahat davranmak için elimden geldiğince çabaladım. Ne söyleyeceğimi bulana kadar kelimeleri uzattım. “Ben... şey...”

Arkamda mutfağın girişinde durarak, “Ailemle softbol oynamaya geliyor,” dedi Levi. Benim kesinlikle söylemeyi *planlamadığım* cümleyi tamamlamıştı. Elleri cebindeydi, keskin elmacıkkemiklerine kalbi eriten bir gülümseme yayılmıştı. *Odamda beklemesi buraya kadarmış.*

“*Levi!*” Annemle Mandy sandalyelerinden fırladılar, yanımdan koşarak geçtiler ve sadece anne ruhuna sahip kadınların sunabileceği bir kucaklamayla onu sarmaladılar. Levi da onları kucakladı, kolları nostaljik bir sevgiyle etraflarına dolandı. Manzaraya hayran kalmamak elimde değildi ama aynı zamanda onu daha fazla sıkıştırmalarını istemiyordum. “Levi’in nefes almasına izin verin lütfen,” dedim utançla gülümseyerek.

Annem geri çekilirken onun kollarını kavradı. “Nasılsın? Ne kadar süre kalacaksın? Dışarı mı çıkıyorsunuz?”

“Kalmayı çok istesem de Dani’yle birlikte Sarah’nın softbol maçına gideceğiz, onun düğün eğlencelerinden biri.” *Eğlence* kelimesini söylerken eliyle tırnak işareti yapıp güldü.

“Sarah evleniyor mu?” diye sordu Mandy umutla, ellerini birleştirmişti.

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Mayısın sonunda.” Başını çevirip dikkatini... bana verdi, hayır olamazdı. O konuşurken yüzüm kızardı. “Dani de orada olacak.”

Gözlerim olabilecek en belli şekilde büyüdü. Neden bu konuyu açmak zorundaydı ki? En iyi seçenek, bizim sadece arkadaş olduğumuzu düşünmelerine izin vermek olurdu. Şimdi ise...

“Ah, öyle mi?” Annem ona haber vermediğim için bana anlamlı bir bakış attı. “Neden?”

Levi bana baktı, hafif gülümseme ve romantik bir ifade yüzüne yayılırken konuştu. “Biz sevgiliyiz.”

Ah Tanrım. Sahte randevunun ilk günü için çok fazla duygu yaşıyordum. Gözlerinin kararmasına, sesinin yumuşamasına bakarak ben de ona inanırdım. Romantik ve samimi bir duyguydu, sanki yatmadan önce sırlarımızı paylaşmış ve birbirimizin dudaklarının tadını öğrenmişiz gibi.

Tabii dün gece Levi’nin Bella’ya dokunan elleri olmasaydı.

“Siz nesiniz?” Annemle Mandy onu gördüklerine sevinmişlerse de bu habere daha da bayılmışlardı. Elbisesi *Vogue* kapağına çıktığından beri annemi bu kadar mutlu görmemiştim.

Heyecanla onun kollarını tutarken, “İkinizin bir araya gelmesinden umudumu hiç kesmemiştim! Aklını başına toplayacağını biliyordum, Levi!” diye bağırdı Mandy.

Şu anda dışarıdaki ilk hareket eden aracın önüne atlasam aşırı tepki vermiş olur muydum?

Bunun yerine, Levi Mandy’e bakarken onunla göz teması kurmaktan kaçındım.

Yüzünde bir gülümsemeyle, “Bu ne zaman oldu?” diye sordu annem. Bu durumun koşullarını açıkça sorgulayan Mandy kadar yüksek sesli değildi.

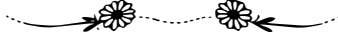
Levi'yla bu kadar ileriye planlamamıştık, benim anında yalan uydurma yeteneğimin pek de güçlü olmadığını biliyordu. Neyse ki şansına, Levi'ı sevdiğimi söylemek yalan sayılmazdı. O da hızlı davranılması gereken anlarda ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Birkaç hafta önce caddenin aşağısındaki barda karşılaştık ve sohbet etmeye başladık,” diye yalan söyledi. “Sonra onu düğünde bana eşlik etmesi için davet ettim. Bugün düğün öncesi etkinliklerin ilk günü ama onu hemen ardından eve bırakacağım...”

Güneş paneline enerji verecek kadar parlak bir gülümsemeye, “Hayır, hayır, hayır. Onu güvende tuttuğun sürece istediği kadar dışarıda kalabilir,” dedi Mandy. Sanki ben yirmi iki değil de on altı yaşında biriymişim gibi. Bu, lise yıllarında Levi’la plan yaparken eve geliş saati hakkında soru sormak zorunda kaldığımızı hatırlatmıştı. Bu fırsatı, onlar karşılıksız ve utanç verici aşk hayatım hakkında başka bir şey söylemeden önce bizi oradan çıkarmak için kullandım.

Öne atılarak ikisini de yanağından öptüm ve Levi’in tişörtünü kavrayıp onu dışarı çektim.

Beşinci Bölüm

*Boynum tutulmuş, bacaklarım güçsüz, gözlerim sen
gitmeseydin olabilecek şeylere kilitlenmiş*

Levi'in sol elinin direksiyonun alt tarafında duruşunu izledim, sağ eli vites kolundaydı. Dizleri neredeyse direksiyona değecekti.

Bu kadar alçak bir arabaya sığmadığını ima ederek, “Şehirdeyken pratik yaptığına emin olsaydım, arabayı sen sürerdin,” dedi çocuksu bir gülümsemeyle.

“Kötü bir sürücü olmanın yanlış bir yanı yok,” dedim savunmacı bir tavırla. Metro ve taksi şoförleri varken neden araba kullanacaktım ki? Ancak onun dediğini haklı çıkaracak olursam, dört yıl önce şehre taşındığımdan beri araba *kullanmamıştım*. Aklımdan geçenleri okumuş gibi güldü. “En azından istifçi değilim!” diye bağırdım kendimi savunarak.

Etkili olması için yolcu koltuğunda dönerek arkadaki dengeşiz, geçici bir kitaplık gibi istiflenmiş bol miktarda kitabı işaret ettim.

“Hey, hey, hey. Benim depolama seçimimi, senin araba kullanma beceriksizliğiyle karşılaştırmaya çalışma.”

“Araba *kullanabiliyorum*, sadece *iyi* kullanamıyorum. Arada fark var, bunu kanıtlayacak ehliyetim de var.”

“Nedenini hiç bilmiyorum!”

“İşte şimdi abartıyorsun!”

“Bileğim kırıldığı için bizi baloya götürmek zorunda kaldığın zamanı hatırlıyor musun? Gösterge panelinde uğur böceği gördün, çığlık attın ve sokaktaki posta kutularının yarısını devirdin,” diye tekrarladı. Yüzümdeki şok ifadesini anımsayarak güldü. Çocukken yanlışlıkla uğur böceği yiyip dişimde benekli bir kanat bulduktan sonra uğur böceklerinden nefret etmiştim.

Yüzümü anında utanç içinde ellerimle kapattım. O günü nasıl unutabiliyordum ki? Ben ağlarken -çünkü onun yolcu tarafındaki aynasını kırmıştım- Levi yüzümü kavramıştı. Yaralanmış olabileceğimden endişeliydi, arabasına aldırış bile etmemişti. Üstelik posta kutularından biri, o sırada çıktığı ve birlikte baloya gideceği Cora Messing’e aitti.

Cora ertesi gün onu sadece yıkılan posta kutusu hakkında değil, *benim* yüzümden baloya gitmeme kararından dolayı da azarlamıştı. Levi baloyu kaçırdığı için çok kötü hissetmiştim ama içten içe Cora’dan nefret ediyordum. Eskiden deri ayakkabılarımın burnuna basmak için elinden geleni yapardı.

O gün, ön bahçemizdeki çiçekleri sulayacak kadar ağlamıştım. Gözyaşlarımın bir kısmı, baloda onun neredeyse başka bir kızla dans etmesini izleyecek olmamdan kaynaklanıyordu. Sonrasında gelen yaşlarsa araba sürmeyi beceremediğim içindi.

“Bana bunu hatırlatma, o gece kendimi berbat hissettim,” diye homurdandım.

Elini göğsüne koyarak, “O gece ben kendimi berbat hissettim!” dedi, belli ki beni utandırmamak için çabalıyordu.

“Araba sürmekten nefret ettiğini biliyordum ama yanında olursam daha rahat hissedeceğini düşündüm. Seni zorlamamalıydım, sonra da baloyu kaçırmaya neden oldum. *Tanrım.*” İç çekti.

“Zaten o gece elbisem çok kötü görünüyordu. Sen beni öp-

meye çalışan Jared Miller'dan ve utanç verici fotoğraflardan kurtardın.” Bu düşünceyle ürperdim, uzatmaya çalıştığı sakalını ve tasarlamayı denediğim pembe elbiseyi düşündüm.

Ürpermeme gülerek karşılık verdi. “O okulda sana layık bir erkek yoktu.” Bana kısa bir bakış attıktan sonra yola döndü.

Onun küçük bakışı ve tatlı sözleriyle tenimin her zerresi ısındı. Gabe'in sözleri aklıma gelmişti, Levi'in şimdi beni önemseyip önemsemediğini merak ettim.

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce konuyu değiştirdim. “Hâlâ kitapları arabanda tuttuğuna inanamıyorum.”

“Aslında, öğretim asistanı oldum,” dedi utangaç bir gülümsemeyle.

“Levi, bu *harika!* Ders ne hakkında?”

“Jane Austen'ı Okumak. Sadece *Gurur ve Önyargı*'ya odaklanmadan, daha geniş bir bakış açısı kazanmak için tüm eserlerini okumaya çalışıyorum, anlarsın ya. Örneğin...” diye düşündü bir süre. Sonra birden aklına bir fikir geldi. “Hemen hemen tüm kahramanlarında ahlaki yargının öne çıkarılması. Sınıfın tamamı Austen'ı seven kadınlardan oluşuyor, bu yüzden ne hakkında konuştuğumu bilmek istiyorum.” Konuşurken ellerini direksiyonda gezdiriyordu.

“Profesör bana inanılmaz derecede fazla söz hakkı verdi, dersin bazı bölümlerini ve değerlendirmeleri ben yönetiyorum. Bu gerçekten harika.” Yaz gecesi günbatımının bile yaratamayacağı kadar sıcak bir ışık yayıyordu. Edebiyata her zaman büyük bir saygı duymuştu. Ancak bu *New York Times*'daki gazeteci pozisyonuna olan ilgisini sorgulamama neden oldu. Bütün vaktini öğretmenliğe ayırıyorsa, o pozisyon neden bu kadar önemliydi?

Üzüntümü belli etmemeye çalışarak, “Bu harika, Levi. Bunu

hak ediyorsun,” dedim içtenlikle. Ona pozisyonun verildiği günü kaçırdığımı, ilk haftasını dinleyemediğimi bilmek endişeli bir karın ağrısına neden olmuştu. Fakat bu benim hatamdı. Kendimi ondan uzaklaştırmaya karar veren bendim.

“Sana daha fazlasını anlatmak isterdim ama neredeyse sahaya geldik, bir oyun planına ihtiyacımız var.”

“Oyun planı mı?”

“Biri bize ilişkimizle alakalı soru sorarsa diye,” dedi usulca.

“Bir dakika, ailene bizim çıktığımızı söylemedin mi?” Sesim, lisede tartışmaya girmeden hemen önce duyduğum aynı endişeyle buz kesti.

Ailesine önceden anlattığımı varsaymıştım. Nasıl yeniden bir araya geldiğimizi, ilk randevumuzun nerede olduğunu, hâlâ onun yıllar önce tanıdığı kişi olduğumu ve sürdürüp uyduramayacağım bir ton yalan. Düşüneceğim son şey, bu partiye beklenmedik bir sürpriz olarak girmekti.

“Eh, Jeff’in haberi var. Düğüne misafir getirebileceğimi garantiye almak zorundaydım, kolay bir evetti,” dedi özür dilercesine aceleyle.

Dehşet dolu bir ifadeyle, “Kimse geleceğimi bilmiyor...” diye tekrar ettim.

Endişemi fark etmiş olmalıydı ki, pişmanlık dolu bir ifadeyle niyetini açıklamaya çalıştı. “Eğlenceli bir sürpriz olacağını düşündüm. Özellikle de Jeff oradayken aileme iyi gelir.”

Bu yorum beni endişelerime rağmen güldürdü. Jeff aslında kötü biri değildi, sadece... harika değildi. Bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim -yemin ederim hiç yüksek sesle söylemedim- ama beş dakikadan fazla sohbet edemeyen, her pazar sizin yerinize futbolu tercih edecek ve rüya gibi gözleri olduğu için bunu yapabileceğini bilen biriydi.

“Yani, birbirimizin hayatındaki dört yılı telafi etmemiz gerekiyor...” Telefonundaki tahmini varış süresine göz attım.

“Beş dakika mı?”

“Hâlâ çilekli pasta sevdiğini ve uğur böceklerinden nefret ettiğini biliyorum. Araba sürme becerin *hiçbir* özgeçmişinde yazmıyor. Tasarım okuyorsun ve tahmin ediyorum ki hâlâ bir Hristiyan’ın İncil’i okuduğu gibi *ABBA* dinliyorsundur,” dedi hafifçe sıratarak. Gözleri bir anlığına benimkine kaydıktan sonra tekrar yola döndü. Kahverengi taş evler, narin pembe çiçeklere sahip büyük ağaçlar hızla geçip gitti.

“Sen de *Waterloo*’yu* seviyorsun!” diye karşılık verdim. Bu arabadaki tek *ABBA* hayranı ben değildim. *Dancing Queen*’i haykırarak söylerken neredeyse ses tellerini kaybettiğini görmüştüm.

“Elbette, *Waterloo*’yu kim sevmez?” derken sırtıttı. “Başka neyi kaçırdım?”

“Mandy’nin çiçekçisinde çalışıyorum.” Adı *Daisy’s* idi; göbek adıma ithaf edilmişti. Papatyalar** hiç en sevdiğim çiçek olmamıştı. Bu biraz klişe olurdu, değil mi? Kendi adını taşıyan bir şeyi sevmek bana kibirli geliyordu. Mavi kantaron çiçeklerini, pembe kuvars laleleri ve kırmızı kanayan kalpleri*** tercih ederdim.

“Yüksek lisans programlarına başvuruyorum, bitirme projemi tamamlıyorum.” *Tamamlamak* biraz abartılı bir ifadeydi. Daha çok, hiç ilham gelmeyen defile şovu öncesinde son beş elbiseyi aceleyle bitirmek denebilirdi. “Asistanlık yapıyorsun, NYU’ya gidiyorsun. Yani İngilizce bölümünü bitirdin, diye tekrarladım.

* 1974’te çıkan *ABBA* grubuna ait bir şarkıdır. (ç.n.)

** Karakterin adına gönderme yapılmıştır. Daisy, Türkçede papatya demektir. (ç.n.)

*** Genellikle Asya’da görülen kalp şeklinde bir çiçektir. (ç.n.)

“Yan dal da yaptım.”

Bella’nın annesinin teklif ettiği iş nedeniyle öğretmenlik değil de gazetecilik yapmak istediğini düşünmüştüm. Fakat o her zaman kız kardeşlerine, genel olarak çocuklara karşı çok iyiydi. Bu çok mantıklıydı, kesinlikle Levi’a yakışır bir şeydi. Biz lisedeyken annesi de ilkokulda öğretmenlik yapıyordu.

Ne zaman bu kadar yetişkin olmuştu? Birlikte üniversitelere başvurduğumuz zamanlar daha dün gibiydi.

Yola, önündeki viraja odaklanırken çenesi gerildi. Elleri direksiyonda gezindi; orta ve işaretparmağında iki ince altın yüzük vardı, bileğinde her zamanki saati duruyordu.

“Hâlâ Fransızca öğreniyor musun?” Lisedeyken akıcı şekilde konuşmaya çok yakındı. İngilizceye çevrilmiş versiyonlarda, orijinal Fransızca metnin önemli alt anlamların çoğu kaybolduğu için Fransız Edebiyatı’na ilgi duymaya başlamıştı.

“*Bien sûr.*” Kelimeler taze meyveden damlayan erimiş çikolata gibi ağzından dökülüyordu. O sesle uyanmak, kumaş dikip katlarken onu dinlemek istiyordum. Ben kanayan kalplerden buketler hazırlarken bana Fransızca fısıldamasını istiyordum, siyah beyaz bir Fransız filminin kahramanı gibi.

Bu biraz fazla oldu, özür dilerim.

“İşte geldik,” dedi kumlu otoparka girerken. Beyzbol sahaları önümüzde uzanıyordu.

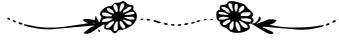
Arabadan inip onun iki softbol sopası çıkarmasını, sanki hayatı boyunca oynamış gibi birini omzunun üzerine atmasını izledim. En kötüsü de hayatım boyunca bu oyunu oynamış ama asla onun gibi görünmeyecek olmamdı.

Onu hiçbir softbol maçımda istemememin bir nedeni vardı.

---

* Fransızcada ‘Elbette’ demektir. (ç.n.)

Altıncı Bölüm

*Bunu duyuyor musun? Bu, seni gördüğümde
göğsüme çarpan kalbimin sesi*

“Levi!” Levi’in küçük kız kardeşleri sevinçle çığlık atarak sahada koştu ve onun kollarına atladılar. Atkuyrukları rüzgârda savruluyor, küçük ayakları yere basarken spor ayakkabıları pembe renkte parlıyordu.

Dört yılın çocuklar için yetişkinlere göre çok daha fazla anlam ifade ettiğini biliyordum ama bu onların görünüşlerinden de anlaşılıyordu. Onları son gördüğümde bu yana on santim uzamakla kalmamış, aynı zamanda burunları oturmuş ve çocukluklarında yanaklarında bulunan fazla yağlar da kaybolmuştu. Ablaları gibi zayıflardı ancak saçları daha koyu renkti. Rhea’nın kahverengi kâkülleri, omuzlarına kadar uzanan saçları vardı. Claire’in saçları ise ortadan ayrılmış ve çok daha uzundu.

“Kızlarım!” diye bağırды Levi, onların kucaklamasını karşılamak için çömeldi. Kızlar onun göğsüne koştuğunda, Levi sol kolunu Rhea’ya, sağ kolunu Claire’e doladı. Kızları havaya kaldırıp döndürdü. Kıkırdamaları, Rhea’nın kahkahaları arasında yavaşlaması için çığlık atmasıyla kısa sürede sona erdi.

Dışarıdan bir fotoğraf çerçevesine bakmak gibiydi. Ailesine olan sevgisi o kadar büyüktü ki, onu bir şişeye koyup saklayabilmeyi diledim.

Kalbimi dolduran o muazzam sıcaklığa rağmen, araya girmek istemediğimden arabanın yanında durdum.

Onları tekrar yere indirip konuşmak için öne eğildi. Konuşurken iki elini de onların küçük ellerine koydu.

“Yanımda özel birini getirdim,” dedi heyecanla. Sanki eski bir arkadaş yerine, kızlara üzerine fiyonk takılmış tay getirmiş gibiydi.

Şortumun kenarını homur gibi yoğururken cümlesinin bitmesini bekledim. Tepkilerini merakla bekliyordum ya da muhtemelen tepkisizliklerini.

İkizlerin beni hatırlama ihtimali neydi? Onları son gördüğümde dört yaşındalardı. Levi’in ne umduğunu bilmiyordum ama bu imkânsızdı...

Onun bakışlarını takip edip bana döndüklerinde, “Daisy!” diye bağırdı kızlar.

Eski lakabımı duyunca gülümsedim ve kızlar kollarıma atıldı.

İlkokul çağındaki ikizler boyuma yetiştiği için fazla çömel-meme gerek kalmamıştı. Onları eğilip yeterince sıkı sarılmazsam kaybolacaklarmış gibi sarmaladığımda tüm anılar bir anda geri geldi.

Perşembe akşamları onunla birlikte kızları futbol antrenmanlarına götürdüğümüz, sinemaya giderken sırt çantalarına saklamaları için beraber kapkek pişirdiğimiz, üzgün olduklarında benim ve Levi’in tırnaklarını boyamalarına izin verdiğimiz o anılar...

Bu yüzden ona olan duygularımı uzun süre içimde saklamıştım çünkü beni reddederse ya da reddettiğinde her şey yok olacaktı. Levi ve beraberinde gelen her şey.

Öyle de olmuştu. Hepsi yok olmuştu.

“İkinizi de çok özledim.” Kolları göğsümün etrafına kemikleri kıracak kadar sıkı sarılmıştı. “Beni hatırlayacağınızı

sanmıyordum!” dedim dürüstçe. Birbirimize karşı her zaman dürüsttük. Çocuklara yalan söylemedeki mantığı hiç anlamamıştım. İyi günde kötü günde yanlarında olduğumu, bana her şeyi anlatabileceklerini bilmelerini istemiştim. Onları, Levi’i sevdiğim kadar seviyordum.

Levi ve benim evlenmemiz gerektiğini söyledikleri zamanları hatırladım, onun kız arkadaşlarını sevmediklerini açıkça belli ediyorlardı. Ailesinin beni çok sevdiğini bilerek bu bilgiyi hep kalbimde saklamıştım. Sürekli Levi’in da aynı şekilde hissedeceğini gizlice ummama rağmen bunu onunla paylaşmaya hiç cesaret edememiştim.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle geri çekilirken, “Unutamazdık,” diye fısıldadı Rhea. “Levi *sürekli* senden bahsediyor.” Şaşkınlığımı iyi saklayamamış olmalıydım çünkü Rhea burnu kırışacak kadar çok gülmüştü.

Bariz nedenlerden dolayı, “Bella’yla tanıştın mı?” diye sordu Claire sessizce. Hatta dönüp abisine bakmıştı. Levi onun şüpheli bakışlarına karşı kaşlarını kaldırdı.

“Evet,” dedim. “Çok güzel bir kız.” Bu sözü söylerken kalbim kıskançlıkla sıkıştı.

Rhea düşünceli şekilde kafasını eğdi. “Evet, öyle sanırım,” dedi iç çekerek. Bu sırada kestane rengi kâküllerini kenara itti. Kızlar tek yumurta ikizi olmasa da aynı kahverengi saçları ve kalp şeklinde yüzleri vardı.

“Tekrar bir araya gelişinizi böldüğüm için üzgünüm.” Arkamdan gelen Levi’in sesi beni irkiltti, özellikle de elleri omuzlarımı kavradığında. “Ama kazanmamız gereken bir maç var.”

Maçın düğünün iki tarafı arasında oynanacağını arabada açıklamıştı: Jeff’in tarafı Sarah’ninkine karşı olacaktı. Jeff’in grubu iki erkek kardeşi, anne babası ve altı sağdıçtan oluşu-

yordu. Sarah'nın takımında annesi, Levi, altı nedimesi (Bella dahil) ve... maalesef ben vardım. İkiz kardeşleri atılan softbol toplarının ateşinde kalmak için çok küçüktü, bu yüzden kenardan izleyeceklerdi.

Kızlar önümüzde yürüyordu, sahaya doğru ilerlerken ellerimin terlediğini hissedebiliyordum. Maç çok önemli değildi, inanın ki bunu biliyordum. Sorun, Levi ve eski -belki de şimdi-ki- sevgilisinin önünde oynuyor olmamdı.

Azıcık öğürmüş olabilirdim.

Endişelendiğim için beni suçlayamazsınız. Kim hoşlandığı birini etkilemek istemezdi ki? Özellikle de tüm bu süre boyunca Bella'yla kıyaslanma ihtimalim varken.

Sanki işaret almış gibi görüş alanıma girdi. Saha kenarındaki banklardan birine oturmuş, spor ayakkabılarını bağlıyordu. Kot şort ve beyzbol forması giymiş, sarı saçları tokayla toplanmıştı. Beyzbol kostümü paketlerinin üstündeki modellerden birine benziyordu.

Muhtemelen Levi'in varlığını hissettiği için kafasını kaldırdı. Ona kocaman gülümseyerek el salladı ve kalkıp bize, yani ona doğru yürümeye başladı. Romantik bir filmin yıldızının sahneye çıkışını izliyormuş gibiydim.

Hemen tişörtüme ve keten gömleğime baktım. Gömleğin kumaşı kısa gövdeyi sarmalasa da göğüslerimi vurgulamıyordu. Sanki bu duruma yardımcı olacakmış gibi Bella'nın dolgun göğüslerine bakıp karşılaştırma yaptım. Şimdiye kadarki en kötü fikrimdi.

Bu korkunç bir şaka mıydı? Büyük memeleri olmak zorunda mıydı? Gerçekten mi?

O kadar güzel olmak nasıl bir şeydi acaba?

Erkekler artık meme büyüklüğüne o kadar da önem vermiyordu, değil mi?

Jia ve Gabe'in cevaplarını şimdiden hayal etmiştim: “Neden böyle düşündün? *Erkekleri tanımıyor musun?*”

Bunun önemi olmamalıydı. 21. yüzyılda'yık, bedenimi bir erkeği tatmin edecek bir araç olarak görmemeliydim.

Bella yaklaşırken Levi'a baktım. Onu hayranlık dolu bakışlarla ve şehvetli bir gülümsemeyle izliyordu.

Kalbim sızladı. Anında cenin pozisyonunu almak istedim; elim içgüdüsel olarak kısa atkuyruğuma gitti, sonra kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Belki daha fazla makyaj yapmalı ya da daha kalın bir sutyen giymeliydim.

“Merhaba, Levi,” dedi ona sarılırken. Sesi hep böylesine baştan çıkarıcı mıydı?

Levi geri çekildi. “Seni görmek güzel. Dani'yi hatırlarsın,” dedi nazikçe. Elini yollarından çekilmek için birkaç adım uzakta duran bana uzattı.

Endişeli ifademi gizleyerek elini tuttum ve beni öne çekmesine izin verdim. Planı çoktan unutmuştum.

“Merhaba...” Bir an duraksadım, ona nasıl hitap edeceğimi bilememiştim. “Bella, seninle resmi olarak tanışmak çok güzel,” dedim olabildiğince nazikçe. Boştaki elimi ona uzattım.

Elime bakıp bu hareketi değerlendirirken onu izledim. Elimi sıkmasını beklemiştim ama o bunu es geçip sarılmak için eğildi. *Bunu beklemiyordum.*

“Kaç yaşındasın, altmış beş mi? Artık kim el sıkışıyor ki?” Güldüğünde sözleri bir şekilde daha az alaycı hale geldi.

Ben de bildiğim tek şekilde cevap verdim: Onunla birlikte güldüm.

“Oynamaya hazır mısın, *Dani*?” diye sordu. Yüzündeki sırıtış her açıdan güzel fotoğraf çektirebileceğini kanıtlıyordu. Ancak adımı söyleme şekli, bir yetişkin tarafından bir şey yapması söylenen çocuğun onunla dalga geçmesi gibiydi.

“Ah, o hazır,” dedi Levi kendinden emin şekilde. “Biz lise-deyken *Dani* takımındaki en iyi oyuncuydu.”

“Göreceğiz bakalım.”

Ah, evet. Kesinlikle göreceğiz bakalım.

***

Neyse ki benim şansıma, vücudum top yakalama yeteneğini kaybetmemişti. Özellikle de Levi birinci kalede beni göremeyecek kadar meşgul olduğu için. Ne yazık ki vücudum beklediğim gibi davrandı ve topa *vurma* yeteneğini tamamen kaybetti.

Takımım, ilk üç vuruşumda topa bile değemediğim için bir kez daha vuruş yapmam gerektiğine karar verdi. Jeff’in takımı tarafından oyunun son dakikalarında bazı bahisler oynanmısaydı, bu çok da önemli olmazdı.

“Kazanan takım kumsaldaki evde kendilerine ait odada kalır, kaybeden takımsa geri kalan odaları paylaşmak zorunda,” demişti Jeff’in arkadaşlarından biri. Daha doğrusu elinde birayla bağırıyordu. Bunun benimle bir ilgisi olacağını düşünmüyordum ama düğün eğlencesine katılan diğerleri için önemli olmalıydı. Hayatımda daha önce hiç bu kadar rekabetçi yetişkinler görmemişim.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Hadi, *Dani*!” dedi Levi. Alnındaki ter damlalarıyla yedek kulübesinden tezahürat yapıyordu. Az önce yaptığı sayı koşusu yüzünden bukleleri alnına yapışmıştı.

Ben ise vurucu karesinde duruyordum, softbol deneyimi olan tek kişi olsam da bunu göstermek için ortaya koyabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ellerimi sopaya yerleştirirken ona gülümsedim. *Hadi, Daniella. Baban hayal kırıklığına uğrardı, bundan daha iyisini yapabilirsin. Sadece iyi bir vuruş, kendini kurtarmak için tek ihtiyacın olan bu.*

Sopayı hizalarken Jeff'in sağdıçlarından biri topu fırlattı ve *sonunda* topa temas edebildim. Yine de yeterince iyi değildi.

"Faul!" diye bağırdı başka bir sağdıç.

Onlar topu geri alırken ben de yeniden hizalandım. Bir kez vurabilirdim, tekrar yapabilirdim.

Top bana doğru uçarken sopayı salladım ve tekrar topa vurdum. Sopayı savururken yumruğumdaki baskıyı hissettim.

Sonrasında olanlar ağır çekimde yaşıyor gibiydi. Bella'ya sorsaydınız, bunu hiç de yavaş bulmazdı.

Top bana hızla geldiği gibi hızla gitti... doğrudan Bella'ya.

Hiçbirimiz topun ona doğru gittiğini fark etmedik, özellikle de vuruşun yüksekliğine tezahürat yapmakla meşgul olduğumuz için. Farkına vardığımızda iki saniyeliğine zaman durmuş gibiydi.

Ardından saha Bella'nın çığlıklarıyla doldu.

Top çarpmadan önce çığlık atıp atmadığından emin değildim. Tek bildiğim Levi'in eski sevgilisinin kafasına top fırlattığım için yerde yatıyor olduğuydu.

Bunu yapmış olamazdım. Bunu yapmış olamazdım, bunu yapmış olamazdım.

Oturdukları yerde gülen ikizler hariç herkes ona doğru koştu.

En azından bu olaydan sonra benden nefret etmeyecek iki kişiyi biliyordum.

Herkes onun etrafına toplandı, Levi kalabalığın ortasında Bella'nın başını tutuyordu. Yumurta büyüklüğünde bir morluk oluşmaya başlamıştı bile.

"Çok, çok üzgünüm, Bella. Böyle bir şey olacağını hiç tahmin etmemiştim," dedim içtenlikle. Onun cevabını bekledim, varlığıma nasıl tepki vereceği konusunda büyük bir korku içerisindeydim.

Başını iki yana salladı, Levi alnını tutarken onun desteğiyle doğrulmaya başladı. "Sorun yok, endişelenme. Daha hızlı hareket etmeliydim," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Görünüşe göre modellik şansım sona erdi." Herkes gülerken ortamın gerginliği hafifledi.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye tekrarladım, gerçekten de kendimi çok kötü hissediyordum.

"Bugünlük bana bu kadar yeter."

Jeff'in sağdıçlarından biri, "Yenilgi mi duyuyorum?" diye bağırdı.

Kahretsin.

"Sanırım öyle!" diye cevapladı diğeri.

Aniden sağımda belirerek, "Görünüşe göre aynı odayı paylaşacağız," dedi Rhea.

"Ah, hayır. Buna dahil olduğumu sanmıyorum," dedim.

"Düğün eğlencesinin bir parçasısın, değil mi? Bu da sahil evine geleceğin anlamına geliyor," diye açıkladı Rhea.

"Hayır, hayır. Sadece davetliyim. Nedime değilim."

"Ama artık Levi'in sevgilisisin!"

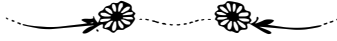
Rhea'nın sözlerine tepki olarak, etrafımızdaki insanların kafalarının korku filmindeki bebekler gibi bize dönüşünü izledim. *Çifte kahretsin.* Levi'in herkese sevgili olduğumuzu söylememesini bırakın, bugün buraya geleceğimi bile söylememişti.

Sarah, “*Sonunda!*” diye bağırarak beni anında kucakladı.

Levi’in ailesinin beni bu kadar onaylamasından çok mutlu olsam da fazlasıyla utanmıştım. Ne kadar acınası göründüğümü hayal edebiliyordum. İkimizin de ailesi yıllardır sevgili olmamızı umuyordu, özellikle de benim ona olan hislerimi bildikleri için. Sonunda istedikleri olmuştu.

Ama Levi hâlâ benimle ilgilenmiyordu.

Yedinci Bölüm

Mavi ortancalar, pembe laleler, kırmızı kanayan kalpler

Selam baba. Moda okulundaki ilk ayımda o kadar gergindim ki, yanlışlıkla o kızın elbisesini kot pantolonun içine dikmiştim, hatırlıyor musun? Eh, bugün nedense çok daha kötüydü.

Lise birinci sınıfa inanılmaz derecede depresif şekilde başlamıştım. Ne düşündüğünüzü biliyorum: depresyonun liseye başlamadan önce değil, sonra başlaması gerekmez miydi? İlk günümünden üç ay önce babam kanserden vefat etti. Onun başında beklemek, cenaze ve sonraki gecelerdeki acıma dolu baş sağlığı dilekleri uyanamadığım bir kâbus gibiydi.

Hayatımın en zor yılıydı. Yirmi iki yıldır hayatta olan biri için bu pek bir şey ifade etmiyordu ama babamın vefatı yüzünden o kadar çok ağlamıştım ki, kalbimde başka hiçbir şeye yer kalmamıştı. Bedenim bundan daha kötü bir olay ya da an hissedemiyordu. Bu yüzden gözyaşlarım yavaş yavaş kurudu ve geriye sadece keder kaldı.

Ta ki Levi'la tanışana kadar.

Levi yas dönemimin önemli bir parçası oldu. Hayatımı, Yakışıklı Prens'in Cinderella'nın hayatını değiştirdiği gibi değiştirmede ama bana yeniden yaşamın olumlu yanlarını görmeyi öğretti. Unutmadan nasıl başa çıkıp hayatıma devam edebilece-

ğimi öğretti. Çünkü birini kaybettiğinde herkesin senden istediği şey hayatına devam etmendi. Ama *nasıl*? Onlar artık burada değilken sanki hiç var olmamışlar gibi davranıp mutlu olmaya çalışmak nasıl mümkün olabilirdi?

Levi’la ilk tanıştığımızda ona seçmeli dikiş dersinde yardım etmiştim. Bu dersi üniversite başvurusunda iyi görüneceği için seçtiğini söylemişti. İki ay sonra, aslında annesine kız kardeşlerinin spor kıyafetlerini onarmasına yardım etmek için seçtiğini itiraf etti.

O dürüstlükten yola çıkarak okul sonrası dikiş dersleri ve kompozisyon düzeltme seansları, yerini yavaşça birlikte yenen öğle yemeklerine, doğum günü kutlamalarına ve pazar günkü aile yemeklerine bıraktı. En yakın arkadaşlardık, ikimizin de yas tuttuğunu fark ettiğimizde daha da yakınlaştık.

Levi birkaç yıl önce babasını kaybetmişti, bu yüzden nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Unutma korkusunu, mutlu olmaya çalışmanın sanki ihanetmiş gibi geldiğini anlıyordu. Üzgün olduğunda bir terapistin ona öğrettiği şeyi anlatmıştı: yazmak. Aklından geçen her şeyi otobiyografi gibi kâğıda dökmek.

O gün Levi’nin evindeki akşam yemeğinde bana verdiği tavsiyeyi anneme anlattım. Sanırım o gün annem de benim yavaş yavaş olduğum gibi ona âşık oldu.

O zamandan beri, babama ne zaman ihtiyacım olsa ona e-posta yazdım.

Liseden mezun olmak, moda üniversitesine kabul edilmek gibi önemli anlar kutlamaya değerdi, onun heyecanla bağırıp beni kucaklayamayacağını fark edene kadar. Ona asla söyleyemeyecektim. Asla bilemeyecekti.

Bu yüzden sanki bana cevap verecek bir mektup arkadaşımıymış gibi ona e-posta yazdım.

İlk birkaç yıl, e-postaları yazmayı genellikle ağlayarak bitirirdim. Onun orada olmayacağını, bunları asla okumayacağını bilmek iç karartıcı bir yan etkiydi. Fakat onu hatırlayabilmenin tek yolu buydu. Onu hayatıma dahil edebilmemin tek yolu buydu.

Sevdiğiniz biri vefat ettiğinde kimsenin bahsetmediği bir şey vardı. Yıllar geçtikçe sanki o kişi hiç var olmamış, yaşananlar başka bir hayata aitmiş gibi hissederdiniz. Anılarım, her geçen gün iyi bir kitabın bölümleri gibi yitip gidiyordu. Kimse size, onların gerçekten öldüğü gerçeğinin ancak onları aramaya çalışıp asla arayamayacağınızı fark ettiğinizde kafanıza dank edeceğini söylemezdi. Onlar bir an için değil, hayatınızın geri kalanından tamamen gitmiş olurlardı.

Üzüntüm devam etse de geçen yıllar beraberinde huzur da getirmişti. İçim yavaş yavaş dinginleşti. Artık evde olmaması beni şaşırtmıyordu, zaman o acıyı iyileştirmişti. Kemoterapiye ve ziyaretçilerin üzgün bakışlarına maruz kalmadan, bu şekilde daha mutluydu.

Şimdi penceremin önündeki masada oturmuş, yanımdaki çilek şeklindeki lambanın ışığına çekilerek odaya girmeye çalışan güveleri kovuyordum. New York'ta mayıs ayının ılık gece havası çok güzeldi, bu yüzden pencereyi açık tutarak yazmaya devam ettim. *Pottery Barn*'daki* aşırı süslü bir kanepe gibi bataniyelere sarınmışım.

Bugün Levi'in eski sevgilisi Bella'nın kafasına softbol topuyla vurmayı başardım. Gülerdin çünkü çok iyi bir vuruştun. Neredeyse sayı vuruşu gibiydi. Neyse konumuz bu değil, kendimi çok kötü hissettim. Sonrasında çok anlayışlı davrandı ama altında bir morluk oluşmaya başlarken herkesin bakışlarını

* ABD asıllı lüks ev mobilyaları satan mağaza zinciridir. (ç.n.)

üzerimde hissedebiliyordum. O kadar utanmıştım ki, sahadan ayrılıp taksiye binmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Yani tüm bunlardan sonra Levi'la tekrar arabaya binmek zorunda kaldım. Muhtemelen nasıl geçtiğini tahmin edebilirsiniz: garip bir sessizlik, teselli, acıma ve daha fazla sessizlik. Ama bekle, daha da kötüsü var! Mandy'nin evine döndüğümüzde arabadan indi, kapıyı açarken kafasına çarptım.

Evet, Levi'ın kafasına arabanın kapısıyla vurdum. Şimdi önümdeki pencereden atlayacağım.

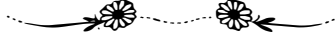
Bir günde hiç bu kadar çok özür dilediğimi hatırlamıyorum. Arkadan dolaşıp kapımı açmak için geldiğini fark etmemiştim! Yarın uyandığında yüzünde morluklar olmasın diye tüm cilt tanrılarına dua ediyorum. Sonrasında hemen eve koştum, özellikle de kafasına buz torbası koymak için içeri davet edip reddedilince.

Üç saatlik softbol, iki -muhtemelen- morarmış kafa ve bir ağlama seansından sonra oturmuş kendi kendime şu soruyu soruyorum: Yarınki pazar akşam yemeğini nasıl halledeceğim?

Sevgiler, Daisy.

Sekizinci Bölüm

Parmaklarımı üzerinde gezdirmeye çok yaklaştım

Yatağında uzanırken, “O bluzu giy, göğüslerini daha güzel gösteriyor,” dedi Gabe.

Ne giyeceğim konusunda onun ya da Jia’nın yardımını tam olarak istememiştim. Bir saat önce grup görüşmesi ‘Takılmak ister misin?’ sorusundan ‘Ne demek bu gece Levi’in evine gidiyorsun ve ne giyeceğini hâlâ bilmiyorsun?’ sorusuna dönüş-tükten sonra bir şekilde buraya gelmişlerdi. On dakika sonra *Trader Joe’s** cipsleri ve *Pinterest* panolarıyla kapımda duruyorlardı.

Çiçekçiye gitmeden önce ne giyeceğime ve çantama ne koyacağıma karar vermek için otuz beş dakikam kalmıştı, yani zamanım azalıyordu. Gabe’in önerisine karşı yüzümü buruşturdum; aile yemeğinde göğüslerime dikkat çekmek, yapmak istediğim son şeydi.

“Onu objeleştirmeyi bırak.” Jia işlemeli yastıklarımın birini Gabe’in kafasına fırlattı.

“Onu objeleştirmiyorum. Aksine, bu dünyaya siktir çekme çünkü memeleri çok güzel!” diye savundu.

“Sen memeler hakkında ne bilirsin ki?” dedi Jia şüpheyle.

“*Burlesque*’i** birlikte izlememişiz gibi davranma.” Gözlerini kısarak onu susturdu.

* Kaliforniya merkezli Amerikan market zinciri. (ç.n.)

** Başrollerinde Cher ve Christina Aguilera bulunan 2010 yapımı sahne arkası müzikal filmi. (ç.n.)

Stresime rağmen kendimi tutamayıp güldüm. Jia ayağa kalktı ve sanki denizi ikiye ayırıyormuş gibi kollarını dolabıma soktu. “Bırak profesyonel işini yapsın. Ben bunu hallederken sen de çantayı hazırla ve tadı en güzel rujunu sür.”

***

Jia, bu gece Levi’la öpüşme fikrini ortaya attıktan sonra endişeden kusacağımı sandım. Aklımın ucundan bile geçmemişti ama o bunu söyledikten sonra mantıklı gelmişti. Elbette çiftler bunu yapardı.

Fakat ailelerinin önünde yapmazlardı, değil mi?

Daisy’s’teki son müşteriyi uğurladıktan sonra tabelayı *kapalı* yazacak şekilde döndürdüm. Levi’in içeri girdiğini fark ettiğimde kahverengi kâğıda beyaz güllerden oluşan bir buketi sarmayı bitiriyordum.

Üç kez. Bu hafta onu bu kadar görmüştüm. Son dört yılda sadece üç kez, yine de o odaya girdiğinde kendimi hâlâ kontrol edemiyordum.

Kısa kollu, üstteki birkaç düğmesi açık bırakılmış beyaz bir gömlek ve lacivert pantolon giymişti. Her zamanki saati bileğini sarmıştı, bu da gözlerinizi önkoluna ve kol kaslarına çekiyordu. Görme yeteneğim çok iyi olmasaydı; kapıyı açarken ve elini kalın, kısa, kahverengi buklelerinde gezdirirken kollarının kasılması ağır çekimdeymiş gibi gelirdi.

Nemli avuç içlerimi, küçük şakayıklarla süslenmiş soluk mavi eteğime bastırdım. Eteğin üzerine omuzlarımin uçlarını ve köprücükkemiklerimin kenarlarını örten bir askılı bluz giymiştim.

“Selam,” dedi yumuşak bir sesle.

“Selam, beni aldığın için teşekkürler.” Gülümserken artan kahverengi kâğıdı katlayıp arkama döndüm.

“Elbette.” Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve küçük dükkânın içindeki eşyalara göz attı.

“Annen ortancaları sever, değil mi?”

“Bunu *nasıl* hatırlayabilirsin ki?”

“Herkesin en sevdiği çiçeği bilmek benim parti numaram.” Sanki dişlerinle bira şişesi açmak kadar ilginç bir şeymiş gibi omuzlarımı silktilim.

“Benimkini de söyler misin?” diye sordu.

Bir anlığına kafamı kaldırıp ona baktım. “Sen istisnasın.”

“Öyle miyim?”

Ne zaman istisna olmamıştı ki?

Bir anlık sessizlikten sonra konuştu. “Yardım edeceğim bir şey var mı?”

Başka bir buketi iple bağlamayı bitirirken, “Çantamı alabilir misin?” diye sordum.

“Tabii ki.” Çilek şeklindeki örgü çantamı kaldırdı ve onu süzdü. Lise yıllarında örgü dönemimde yaptığım bir çantaydı. Bir an için onu hatırladığımı sansam da yanılmıştım. “Bu çantada ne var?” *İçinde tuğla mı var*, der gibi sormuştu.

Çanta elinde asılı duruyordu, içindekilerin ağırlığıyla gerilmesi onu gerçekten de ağır gösteriyordu. “Ah, sadece Kindle’ım, bir elma, birkaç saç lastiği, suyum, bir sandviç, dikiş seti...”

“*Dikiş seti mi?*”

“Ve kulağımdakileri kaybedersem diye yedek bir çift küpe.”

“Sana yemek vereceğimizi biliyorsun, değil mi? Seni aç bırakmayacağım. Oraya *akşam yemeği* için gidiyoruz.”

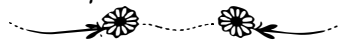
Gözlerimi devirdim. “Sarah’yı Kindle alması gerektiğine

ikna ettikten sonra ona kendiminkini göstereceğimi söyledim. Rhea daha önce hiç simit toka görmediğini, Claire de eteğinde delik olduğunu söyledi. Ayrıca ben fazla acıkıyorum.” Dünya’daki konuşmalardan zihnimde tuttuğum listeyi sıralamayı bitirdim.

Her şeyi hatırladığım için rahatlarak ona tekrar baktım. Dudakları kısmen aralanmıştı... şaşkınlıktan mıydı? Sanki onu şaşırtmıştım.

“Beni gerçekten şaşırtıyorsun,” diye cevap verdi. *Bunu yüksek sesle mi söylemiştim?* Çantayı omzuna asıp tek kelime etmeden arabaya doğru yürüyüşünü izledim.

Dokuzuncu Bölüm

Ve o öpücük... Onu hep düşünüyorum

Levi'in evine ulaştığımızda bluzum giderek daha dar hissettiriyordu. Gerçi bu, okuldan sonra gittiğim ev değildi. Biz mezun olduktan sonra, Levi'in annesi Trish emlakçılık lisansını tamamlamış, öğretmenliği bırakmış ve şehirde tam zamanlı emlakçı olmuştu. Yeni evinin ön cephesine bakılırsa bu işte başarılıydı.

Bu sefer kapıyı onun açacağını bildiğimden, yolcu kapısına uzanmadan önce biraz bekledim. Endişelenmeyin, çünkü *diğer* olaydan sonra alında morluk yoktu.

Büyük şehir evinin kapısı siyahtı, sessiz caddeyi süsleyen sokak lambalarıyla uyumlu renkteydi. Koyu gökyüzü ve ay ışığı altında bronz teni altın bir tona bürünmüştü. Sanki ay, sırf Levi güneşten daha güzel olduğu için onu gittiği her yere takip ediyordu.

Belli ki onu izlediğim için, “İyi görünüyor muyum?” diye endişeyle sordu. Ona bakmayı bırakmayı öğrenmem, Pavlov deneyindeki şartlanmış köpekler gibi kendimi eğitmem gerekiyordu çünkü görünüşe göre kendime hâkim olamıyordum.

“Evet? Evet, elbette öylesin! Daima öylesin,” diye aceleyle cevap verdim.

Yanakları kızardı. “Endişelerimi giderdiğin için teşekkürler.”

Neyse ki, o cevabı verirken ne kadar ciddi olduğumu fark etmemişti.

Kapıya ulaşırken ergene özgü bir endişeyle ortancaları göğsüme sıkıca bastırdım. Levi elindeki hamur işleriyle kapıyı çaldı.

Hafifçe kulağıma eğilip fısıldadı. “Sormadığını biliyorum ama sen de iyi görünüyorsun. Hatta güzel.”

Kalbim, fırtınalı bir gecede soğuk yağmurun asfalta çarpması gibi göğsümde hızlandı.

Bu gece beklediğimden daha zor olacaktı.

***

Claire’in eteğini diktikten -Levi, “*Dani, ben yapabilirim,*” demişti özür dilercesine- Sarah’ya Kindle’ın nasıl çalıştığını gösterdikten ve Rhea’ya kullanılmamış tokalarımı verdikten sonra nihayet akşam yemeği için masaya oturduk.

Yemek odası genişti ama zengin hissettirecek şekilde değildi. Daha çok gürültücü kuzenleri, konuşkan teyzeleri, arkadaş canlısı komşuları ve el işi yapmak için masanın gerektiği buluşmaları evinde ağırlayan bir aile için yapılmış gibiydi. Sert ahşaptan uyumsuz tabaklara ve birbirlerinin sözünü kesen aile üyelerine kadar. Pazar günü aile yemeğinde arzu edilen her şey vardı.

Sağımda Levi, solumda Rhea ve Claire oturuyordu. Masada birkaç farklı sohbet dönüyordu. Levi şu anda bir kuzeniyle yüksek lisans hakkında konuşuyordu.

Ben dikkatim dağınık şekilde oturmuş, odada kızılımsı sarı saçlı birini arıyordum. Levi’a Bella’nın bu gece burada olup olmayacağını sormamıştım. Takıntılı gibi görünmek istememiş-tim. Aradığımı bulamayınca farkında olmadan tuttuğum nefesi-

mi bıraktım. Burada değildi. Sadece Sarah'nın diğerk nedimleri bizle oturuyordu: Nicole, Delanie ve Aparna.

Huzurum uzun sürmedi çünkü masanın diğerk tarafından biri adımı söyledi.

Ağzıma tıktırdığım yemeğı yutarken, "Affedersiniz?" dedim.

"Kız kardeşime bana getirdiğın ortancaların ne kadar güzel olduğunu söylüyordum." Trish'in gülümsemesi bir artistik patencinin patenlerini giymesi kadar doğal ve uyum içindeydi.

En az onunki kadar sıcak olduğunu umduğum bir gülümsemeyle, "Bu mevsimde çok popülerler," diye cevap verdim.

"Umarım sırf Levi'la çıktığın için onları getirmek zorunda olduğunu düşünmüyorsundur."

Yanaklarım kızardı. Herkes masanın diğerk tarafında konuşan Trish'i dinlemek için sessizleşti.

"Gerçekten önemli değil," derken başımı salladım.

"Levi'in sonunda aklını başına toplamasına sevindim," dedi bıkkınlıkla. "Birlikte olduğu diğerk kızların hiçbirini onaylamamıştım."

Aman Tanrım, bu daha utanç verici olamazdı.

Beni kurtarmaya çalışarak, "Tamam, anne. Anladık," diye araya girdi Levi.

"Sustum, sustum," dedi ellerini teslim olurcasına kaldırıırken. "Sana yayınladığı kitaptan bahsetti mi?"

Kitap mı? Şaşkınlığımı gizleyemedim. Bu sadece özel olarak bahsettiğı bir hayaldi. "Sen ne yaptın?"

Elleriyle yüzünü kapatırken çenesine karanfil pembesi bir renk yayıldı. "Öyle bir şey yapmadım," diye itiraz ederken sesi avuçlarının altından boğuk çıkıyordu. Aniden ellerini yüzünden çekip yanaklarını öpmek istedim. Omurgam dikleşti. *Dur.* Bu ergence düşünceleri kafamdan attım.

Trish, oğlunun övünme beceriksizliğine gözlerini devirdi. “Evet, yayınladı.”

“Çığır açan bir şey değil.” Sonunda avuçlarını yüzünden çekip gergin bir alışkanlıkla ensesini ovuşturdu.

Kız kardeşlerine birlikte bakıcılık yaptığımızda bunu hep görürdüm; tökezleyecekleri, düşecekleri ya da bir anda kaybolacakları konusunda endişelenirdi.

“Ne hakkında?” diye heyecan ve merakla sordum.

“*Aşk*,” dedi Rhea hemen yanımdan, ağabeyini daha da utandırmak için heyecanlandığı belliydi. Şimdi yanaklarım tırnaklarım kadar pembeydi.

“Sadece birkaç şiir, hepsi bu,” dedi gurur duyulacak bir şey değilmiş gibi. Onları okuyabilir miyim diye sormak için can atıyordum ama haddimi aşmak istemedim. Okumamı isteseydi, teklif ederdi.

Elimi onun dizine koyarak, “Şiir kitabı mı yazdın? Bu inanılmaz,” dedim içtenlikle. Bu sadece şaşkınlığımı göstermek için yaptığım hızlı bir hareketti, başka bir şey değil. Ancak elini kısa süreliğine benimkinin üstüne koydu, başparmağı tenimi okşarken kolumdaki tüyler diken diken oldu.

O sessiz anda zaman durmuş gibiydi.

“Teşekkürler, Dani,” diye cevap verdi. Yalnızca birkaç kelimeydi ama onları gerçekten kastettiğini hissedebiliyordum.

Kalp çarpıntımı yavaşlatma fırsatı bulamadan Trish’e, “Onları okudun mu?” diye sordum.

Cevap veren Trish olmadı. Utangaç bir şekilde, “Şiirler Fransızca,” diye araya girdi Levi.

Ağzım açık kaldı. “*Fransızca mı yazdın?*” *Fransızca. Aşk. Şiirleri. Levi tarafından yazılmış. Dalga geçiyor olmalısınız.*

Eh, bu onun dili ne kadar iyi konuştuğuna dair merakımı gidermişti.

Başıyla onaylayarak cevap verdi. Orada şaşkınlıkla otuyordum. “Harikasin,” dedim.

Gözleri parlarken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun,” der gibiydi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Yalan söyler miyim.”

Levi başını sallarken gülümsemesi daha nostaljik bir ifadeye dönüştü.

O anda görüldüğümü hissettim. Tüm bunların sahte olduğu gerçeği olmasaydı, bu hissin içinde uykuya daldırdım.

***

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti; Levi’in çeşitli aile üyelerinden gelen hakkındaki soruları yanıtladım, daha fazla yemek yedim ve Levi’in kendisi olmasını izledim. Bütün gece dejavu yaşıyormuş gibiydim. İkizleri kucağına almasını, yemekten sonra ortalığı temizlemesini ve annesini kontrol etmesini izledim. Bunlar geçmişte de tanık olduğum anlardı.

Babasının uzun zaman önce vefat etmesiyle, hayatındaki tüm kadınların baba figürü haline gelmişti. Herkesi bir arada tutan, sürekli hareket eden bir çark gibiydi. Bu onu bağımsız yapsa da her kadının parçalarından oluşan bir yapboz haline de getirmişti.

Rhea’nın şapşallığını, Claire’in düşünceliliğini, Sarah’nın azmini ve annesinin endişesini taşıyordu. Hepsini destekleyip onlarla ilgileniyordu ama onlar da yıllar boyunca Levi’a kendilerinden birer parça vermişti.

Evde dolaşıp geceyi burada geçiren aile üyelerine iyi geceler dilerken, Gabe’den bir mesaj aldım.

Gabe: *Nasıl gidiyor?*

Dani: *İyi! Şimdi çıkmak üzereyim.*

Gabe: *Harika, seni tam zamanında yakaladım.*

Çantanı bırak.

Dani: *Anlamadım?*

Gabe: *Çantanı. Bırak.*

Dani: *Evet, okuyabiliyorum. Teşekkürler.*

Neden öyle bir şey yapayım?

Gabe: *Bunu bir filmde görmüştüm*

Kız erkeği sınamak için çantasını

bilerek onun evinde bırakmıştı.

Eğer adam ertesi gün kıza çantasını

geri getirirse, ona ilgi duyduğu anlamına

geliyordu. Ama getirmezse, o zaman iş

bitmiştir. Bam. Levi'in Dani'ye İlgi

Duyup Duymadığını Öğrenme Görevi

tamamlandı.

Dani: *Sen delirmişsin.*

Gabe: *Bilmek istemediğini mi söylüyorsun?*

Dani: *Cevabı biliyorum!*

Levi benimle ilgilenmiyor.

Gabe'in adı telefonumda yanıp söndü. Aramayı kabul ettim.

"Efendim," diyerek iç çektim.

Telefonun diğer ucundan, "O kadar eminsen çantayı bırak," dedi Gabe.

"Ya bırakmazsam?"

"O zaman Levi'a dil hikâyesini anlatırım."

Kıkırdadım, ciddi tonu beni hazırlıksız yakalamıştı. “*Dilimle yaptığım şeyden mi bahsediyorsun?*” derken güldüm. Artık Gabe resmen benimle dalga geçiyordu.

Dil hikâyesi aramızdaki bir şakaydı; üniversite ikinci sınıfta biriyle öpüşmüştüm, dilinde *piercing* olmasını beklemiyordum. Dilimle *piercing*’ine dokunmuş olabilirdim... Seksi olacağını düşünmüştüm! Bunun yerine çocuk neredeyse ağladı çünkü *piercing*’i yeni yaptırmıştı. Jia’yla Gabe bunu aşırı komik buldu. Bu yüzden ne zaman birimiz birini öpsek ‘dilimle o şeyi yaptın mı?’ diye sorardık. Sonrasından gelen kahkahalar garantiydi.

“Ona asla söylemezsin, bu ilişkinin gerçekleşmesini lisedeki benden bile çok istiyorsun. Yine de seni mutlu etmek için çantamı bırakacağım.”

Telefonu kapattım, çantamın içinden anahtarlarımı çıkardıktan sonra onu gönülsüzce antreye yakın koltuğun üstüne bıraktım.

Gabe, Levi’in benimle ilgilendiğini nereden çıkarıyordu bilmiyordum, özellikle de Levi geçtiğimiz dört yıl boyunca aşk hayatıyla ilgili şiirler yazarken. Ama tamam, ona bunu kanıtlamak için oyununa uyacaktım.

Dönüş yolunda, Levi’la ailesi ve haftalık planları hakkında sohbet ettik. Güzeldi. Onunla konuşmak hep güzeldi. Ancak göğüs kafesimin ortasına çöken ağırlık dikkatimi çekip duruyordu, zihnim sürekli o aşk şiirlerine dönüyordu.

Karanlıkta Mandy’nin kahverengi taşlı evinin merdivenlerine kadar benimle yürüdü, mahalledeki tüm evlerin ışığı kapalıydı. Hatta ön kapının üstündeki hareket sensörlü ışık bile yanmıyordu. Yanmıyordu derken bozuk demek istiyordum. Gabe bayat bir simidi pencereme fırlatmaya çalışırken ışığı kırmıştı.

“Bir simitle kırılabilir durumdaysa, zaten ömrünü tamamlamıştır,” diye kendini savunmuştu.

Levi’la karanlıkta dururken içimi kemiren his iyice arttı. Sormak için bundan daha uygun bir zaman olamayacağını düşündüm. Ona bakmak için kafamı kaldırarak, “Levi,” dedim.

Bana şaşkınlıkla baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. Kelimeleri gözlerimde arıyormuş gibi bana doğru eğilirken, başıboş bir bukle kaşının üzerine düştü. Düşünmeden hareket edip saçını yüzünden çektiğimde, parmağım tenine değdi. Saçı görüldüğü kadar yumuşaktı. Gözleri sanki daha fazlasını yapacakmışım gibi elimi takip etti.

O basamaklarda gecenin bana sağladığı perdeye minnettardım çünkü gözlerimi dudaklarından alamıyordum. Dilinin dudaklarında gezişi, sanki siyah beyaz bir filmin içindeymiş gibi karanlıkta aldığı o koyu renk.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Ona dokunduğum için özür dileyerek devam ettim. “Sormalıydım.”

“Özür dileme, hiçbir zaman sormana gerek yok,” diye fısıldadı hırıltılı bir sesle. Ses tonu ve yakınlığımız yüzünden tenim karıncalanıyordu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. “Ne söyleyecektin?” diye sordu.

Eğer tamamen karanlıkta durmuyor olsaydık ve etrafımızda kimsenin olmadığını yoğun farkındalığı olmasaydı, sadece unuttuğumu söyleyebilirdim. Fakat güneş batmıştı, merakım ağır basıyordu. “Şiirler Bella hakkında mıydı?”

Ne sorduğumu ilk başta anlamamış olmalıydı çünkü hemen cevap vermedi. Dakikalar geçmiş gibi hissettiren bir anın ardından, “Evet,” dedi.

Kalbim, içimdeki hava sökülüp alınmış gibi kendi içine

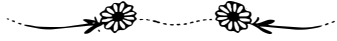
göçtü. Sormamalıydım. Sormamalıydım. *Kim olduğumu sanıyordum ki? Kız arkadaşı mı?*

Tepki vermeyişimi nasıl yorumladığını bilmiyordum ama umurumda değildi. Yıllardır beni düşündüğünü sanmanın hayal kırıklığı boğucuydu.

Elini koluma koyarak eğildi, alnımı öptüğünde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. “İyi geceler, Daniela.”

Bu reddedilmeye eşdeğerdi.

Onuncu Bölüm

*Çiçekler solarsa endişelenme, yenilerini dikmek
için yanında olacağım*

Ertesi sabah yataktan kalkmaya çalışan bir kemik yığınıydım. Güne hazırlanırken dünkü olayların etkisiyle alnımın ön kısmında zonklayan bir baş ağrısı vardı.

Bunun fazlasıyla dramatik olduğunu biliyordum, Levi'ı yalnızca üç kez görmüştüm. Dramatik olan da buydu. Dört yıl sonra ilk kez onu üç kere üst üste görmüştüm. Dört yıl boyunca onu düşünmeyi hiç bırakmamıştım.

Onu tekrar görmek, lisede onu çekici bulan her bir zerremi hayata döndürmüştü. Ancak şimdi işlerin farklı olması gerekiyordu. Bunun mutlu bir sonla bitmeyeceğini kabullenmeliydim. Arkadaş olmamız gerekiyordu, hepsi bu.

Bu yüzden bir *Advil* alıp yüzümü yıkadım, babama e-posta yazmaktan kaçınırken derse gitmek için evden çıktım. Üniversite yürüme mesafesinde değildi, bu nedenle metroya binmem gerekiyordu. İstasyondan okula olan yürüyüş ise yılın bu zamanında çok güzeldi. New York'da ilkbahar adeta büyüdü olurdu. En iyi romantik filmlerin, New York'ta bu mevsimde geçmesinin sebebi buydu; mesela *Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir*, *Aşk Masalı* ve *Manhattan'da Sihir* ve benzerleri. Çiçekler, yemyeşil parklar, hava dışarıda öğle yemeği yiyecek kadar ısındığı için park banklarında birbirine değen dizler, köşedeki

simit dükkânına yürürken geçtiğiniz güzel mahalleleri süsleyen ağaçlar.

Şu anda oraya gidiyordum. Her pazartesi sabahı olduğu gibi.

Tezgâhın arkasında hamur açan adama, “Selam, Marty!” diye seslendim.

“Dani! Nasılsın? Her zamankinden mi?”

“Yarım düzine Fransız tostı simidi.” Hızla bizi ayıran cama yönelip altı simidi poşete koydu.

Dersler pazartesiden cumaya kadar sürüyordu, her sabah dokuzda dersim vardı. İşin ironik yanı, sınıflar genelde oldukça küçüktü. Bu yüzden her sabah aynı beş kızı görüyordum. Hepimiz haftanın bir gününü belirleyip sırayla bir şeyler getirmeyi kararlaştırmıştık. Pazartesileri benim genelde simit götürdüğüm gündü. Bazıları yumurtalı sandviç, bazıları hamur işi getirmişti. Hatta bazıları özenle kahvaltı hazırlamıştı. Daya’nın ne pişirdiğini görmek için hep sabırsızlanırdım, geçen hafta çilekli pankek yapmıştı.

Kahvenin vazgeçilmez olduğunu düşünürdünüz, özellikle de erteleme ve bitkinlik altında ezildiğimiz son sınıfın bitimine yakinken. Ancak Vera’nın iki hafta boyunca üzerinde çalıştığı elbisenin üzerine kahve dökmesi o kadar travmatikti ki, artık sınıfta sadece su içiyorduk.

Restorandaki Josh’a şakayıkları bırakıp metroya bindikten sonra, kendimi şehrin kalbinde buldum. Central Park’ın yanından yürürken koyu yeşil ağaçlarını, köpek gezdiren neşeli insanların ve kartpostallık çimenlerini hayranlıkla izledim. Kaldirımda satılan kızartmaların kokusu bile bu güzelliği bozacak kadar kötü değildi.

Kampüs binam bir blok uzaktaydı, West Village’daki birçok ev gibi kırmızı tuğladan yapılmıştı. Etrafını saran finans binala-

rı ve otellerle karşılaştırıldığında oldukça sevimli ve mütevazı kalıyordu.

İçeri girerken görevliye öğrenci kimliğimi gösterdim ve merdivenlerden ikinci kata çıktım. Üç farklı çantayı taşımaya çalışırken adeta nefes nefese kalmış bir yük hayvanı gibiydim: simitler, üzerinde denemeler yaptığım kumaşlarla dolu bez çantam ve içinde dizüstü bilgisayarım, defterim, dikiş malzemele- rim olan sırt çantam.

Her şeyin bulunduğu bir yere neden kendi dikiş malzeme- lerimi getirdiğimi siz sormadan söyleyeyim çünkü ben seçici biri- ydim.

Düzenli olarak kullandığım dikiş seti, babamın on ikinci yaş günümde verdiği bir hediyeydi. Annemle ilk çıkmaya başla- dıklarında onun hakkında en sevdiği şeylerden birinin sevdiği şeyler hariç diğer her şey hakkında fazla düşünmesi, renklerine göre ayırıp düzenlemesi olduğunu söylemişti. İşini asla fazla düşünmezdi, elbisedeki tek bir dikişi bile.

Sert ahşap zemine oturur, saatlerce onun dikiş makinesinde çizgilerin üstünden geçişini izlerdim. Arada bir uyuyakalmış mıyım diye bana bakardı, ki bazen gerçekten uyuyakalırdım. Fakat uyumadığım zamanlarda dikiş setimi alıp onunla dikiş dikmemi söylerdi.

Bir yıl sonra bana ilk dikiş makinemi aldılar. *Nane yeşili bir John Lewis*. Pastel yeşilin en güzel tonuydu. O kadar çok sevmiştim ki, onu oyuncak bebek gibi evin içinde yanımda ta- şıyordum. Hâlâ her gün kullanıyordum.

Ben kapıdan içeri girerken, “Dani!” diye bağırdı beş kız.

“Fransız tostı simidi!” diye heyecanla seslendi Vera. Om- zumu sıkarken simitleri ve krem peynirleri kollarımdan alarak beni rahatlattı.

“Sandra yine unutmuş olabileceğın ihtimaline karşı laktoz intoleransı için bir hap getirdim,” dedim çantamı büyük masanın üstüne koyarken.

Tasarım odalarında, birden fazla öğrencinin oturabileceğı büyük ahşap masalar vardı. Böylece kumaş kesip ölçerken başkasını rahatsız etmeden çalışabiliyorduk. Bana verilen alanda Vera ve Daya’yla birlikteydik. Sandra, Lexi ve Camille hemen yanımızdaki masadaydı. Sınıfın geri kalanı epey dağınıktı; önde profesörün oturacağı bir yer vardı, duvarlarda eskiz tasarımların asılı olduğı mantar panolar bulunuyordu. Sınıfın sol tarafında sıra sıra dizilmiş çok sayıda dikiş makinesi vardı, onların yanında korku filmini andıran şekilde kenara yığılmış prova mankenleri duruyordu.

Kocaman bir kaşık krem peynir yiyip inlerken, “Zavallı, Sandra, krem peynirin değerini asla tam olarak bilemeyecek,” dedi Camille.

“Krem peynirin değerini biliyorum!” diye savundu kendini Sandra. Bana doğru omuzları düşmüş bir şekilde yürürken ona döndüm. Avucunu hap için açarak, “*Sadece biraz ekstra yardıma ihtiyacım var,*” diye fısıldadı.

Ona hapi sanki uyuşturucu alışverişı yapıyormuşuz gibi uzattım. O da oyunumu devam ettirerek hapi ağzına öyle hızlı attı ki, ıskaladığını sandım. Bu da kahkaha atmama sebep oldu. “*Teşekkürler,*” diye fısıldadı simidini almadan önce. “Buyur, canım.” Daya bir dük edasıyla konuşarak simidimi uzattı.

Koyu teni ve parlak ojelerini öne çıkaran neon plastik yüzüklerini kısa bir anlığına fark ettim. Bugün mavi çerçeveli gözlük takmış, suluboya desenli bir midi etek ve göbeğindeki *piercing*’i açıkta bırakan kısa kollu bir üst giymişti. Hiç çaba göstermeden havalı görünme becerisine sahipti. Sadece süt al-

mak ya da köpeğini gezdirmek için milyon dolarlık dairesinden çıkan bir süper model gibiydi.

Farklı giyim tarzlarımıza rağmen, ünlü modası konusunda çoğu zaman aynı fikirde olurduk. Bu yüzden kampüste birlikte kulüp kurmuştuk: Haftanın Kombini. Bir saat boyunca haftanın en iyi ve kötü giyinen ünlülerini tartışırdık. Onlu yaşlarının sonu ve yirmilerinin başlarındaki on beş kadından oluşan bir grup için, tartışmaların şiddetine baktığınızda dövüş kulübü düzenliyormuşuz gibi görünüyordu. Bu, bitirme projelerimizin arasında güzel bir molaydı.

Pazartesi sabah dokuz dersimiz bitirme projemize ayrılmıştı, profesör yalnızca geri bildirim vereceği için hep geç gelirdi. Projelerimizin teslimine dört hafta kalmıştı. Ardından tüm okulun, arkadaşlarımız ve ailemizin katılacağı bir defilede sergileceklerdi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra çalışmaya başlamak için yan masalardan giysilerimizi topladık. Çantama uzanıp dikiş setimi bulmak için elimi içinde gezdirdim.

Neredeydi?

Tamam, *artık* sinirlenmeye başlıyordum. Elimi çantanın içinde gezdirmeye devam ettim. Hâlâ bulamayınca içine bakmak için çantayı yerden aldım. Orada yoktu.

Sırt çantama uzandım ve kışkırtılan gümrük amiri gibi içindekileri tek tek çıkardım: kulaklık, öğrenci kimliği, fıstık ezme- li reçelli sandviç, dudak parlaticısı, çeşitli yüzükler.

Bu dikiş setine ihtiyacım vardı. İçinde üç farklı kumaş mağazasını gezerek bulduğum özel renkli iplik ve tüm kıyafetlerimi yaparken kullandığım babamın aldığı iğneler vardı.

Panik yapma, panik yapma. Belki de sabah çilekli dudak nemlendiricimi alırken düşmüştü...

Aman Tanrım. Çilek. Çilek şeklindeki örgü çantam. Claire'in eteğindeki deliği yamamam gerektiği için dikiş setim çilek çantamdaydı. Onu Levi'in annesinin evinde bırakmıştım.

"Gabe'i öldüreceğim."

Paniğimi fark ederek, "Sorun ne?" diye sordu Vera.

"Dikiş setimi unuttum," diye homurdandım öfkeyle. Buradaki herkes tuhaf alışkanlığımı, haftalardır aldığım özel ipliği biliyordu.

Bu sınıfta geçirdiğim iki saat benim için çok önemliydi. Bütün ekipmanları kullanabiliyor, tasarımlarım hakkında ekstra bakış açıları ve fikirler alabiliyordum. Elbiselerimin teslim tarihi *bu ayın sonuydu*. Daha geride olamazdım. *Beş* tane yapmam gerekirken bir tanesini tamamlamıştım, birini de hiç sevmemiştim. Bu benim hatam mıydı? Evet, tamamen. Yine de panikle-meye hakkım var mıydı? *Evet*.

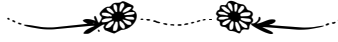
Şu anda çıksam, istasyona yürümem, metroya binmem sonra tekrar yürümem yaklaşık kırk dakika sürerdi...

Kapıda bir tıklama duyuldu. Ardından biri, "Merhaba?" diye seslendi.

Kafalarımız aynı anda arkadaki kapıya döndü.

Az önce paniklemediysem de şimdi kesinlikle panikliyordum çünkü Levi *-benim Levi'im*, Levi Coldwell- kapıda duruyordu.

On Birinci Bölüm

Sırf evet dediğini duymak için dizlerimin üstüne çökerdim

Omzunda deri çantası vardı, koluna bir kitap yığını sıkıştırılmıştı. Siyah pantolon ve kolları kıvrılmış gri bir kazak giymişti. Kısa, koyu renk bukleleri gözlüğünün üzerine düşmüştü. Evet, *gözlüğünün*. Adam gözlük takıyordu. Koyu çerçeveli gözlüğü, sabahın bahar havasından kaynaklandığı düşündüğüm şekilde pembeleşen küçük burnuna oturmıştu.

Üzerimde ne olduğuna bakarken ellerimle bol gömleğimi düzelttim. O bakışları, sınıftaki kumaş yığınları ve kızların arasında beni bulana kadar gergin ifadesini korudu.

Yanıt vermek için ne kadar oyalandığımı fark ederek, “Levi, merhaba. Üzgünüm!” dedim aceleyle.

Yüzünde açan gülümseme omuzlarını gevşetti. Birden ayağa kalktım ve kapıda onu karşılamak için yürürken bacaklarım titredi.

Kızlar arkamda fısıldaşırken onu koridora çektim. Sırf onlar kendilerininkini anlatıyor diye bütün utanç verici, çocukça sırlarımı paylaştığım *taco* ve şarap gecelerimizden onu çok iyi tanıyorlardı. Sanki eğlenmenin şartı, hoşlandığı biri olan bir kadin olmanın komikliğine kendini bırakmaktan geçiyordu.

Levi’in şaşkın şekilde kızlardan birine el sallayışı gözüm-den kaçmamıştı. Sandra olduğuna neredeyse emindim.

Arkama baktığımda Daya ve Vera’nın ortaokul çocukları

gibi öpüşme taklidi yaptığını gördüm. Arkadaşlarınızla aşk hayatınızı paylaşırsanız böyle olurdu.

Kapıyı arkamdan kapatıp düzgün göründüğümü umarken, Levi konuşmaya başladı.

Çantamı uzatırken, “Lise öğrencisinin velisi gibi çıkıp gelmek istememiştim ama çantamı dün gece annemin evinde bırakmışsın,” diye açıkladı. *Gabe’e bunu anlattığımda kesinlikle delirecekti.* “Daha erken gelirdim fakat misafir kartı almam gerekti. Bir dahaki sefere önceden hallederim.”

Onu burada tekrar görme fikrine şimdiden atlarken, “Bir dahaki sefere,” diye tekrarladım. *Kendime not: aşağıdaki misafir listesine Levi’i ekle.*

Bir anlığına öylece dilim tutulmuş gibi durup çantayı aldım. Sonra aklıma geldi. “Burada olduğumu nasıl bildin?”

Gözlerini kaçırırken ensesini kaşdı, bu hareketle kazağı hafifçe yukarı sıyrıldı... Bunun için çok erkendi.

Sesindeki ton beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Neredeyse utangaç gibiydi. “Linda’yı aradım.” *Aman Tanrım*, annemi aramıştı. “Umarım sakıncası yoktur, içindekilerin senin için ne kadar önemli olduğundan emin değildim,” dedi çantamı göstererek.

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. Şehirde bir pazartesi günü ve saat dokuzdu, yani Kara Cuma’daki* Macy’s** kalabalığına eşdeğerdi. “Levi, bunu yapmana gerek...”

Sokağı görebildiğimiz pencereyi işaret ederken, “Sorun değil. Zaten dersime gidiyordum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Ah, hangi dersin var? O kadar çok kitap...” diye mırıldadım düşünceli şekilde.

* ABD’de Şükran Gününden sonra gelen ilk cuma gününe denir. Bugünde mağazalar büyük indirimler yaparlar. (ç.n.)

** Amerika merkezli giyim üzerine bir mağaza zinciridir. (ç.n.)

Güldü. Sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi, “Çünkü dersi ben veriyorum. Profesörümün bu hafta şehir dışında toplantıları olduğu için yerini doldurmama izin verdi,” diye cevapladı. Kesinlikle önemliydi. Bu önemlinin *ta kendisiydi*. Kelimenin sözlük anlamının altına bunu örnek olarak koyabilirdiniz, o kadar önemliydi.

Asistanlığını yaptığı Jane Austen dersi Levi’i -öğretim görevlisi, utangaç, kazak giyip gözlük takan Levi’i- haftada *bilmem kaç kez* gören üniversiteli kızlarla doluydu. *Çekici kolları, saçları ve gözlüğü olan çekici Levi’i*.

Gömleğimi değiştirip tekrar düzeltmeye çalıştım. Neden kıyafetlerimi ütölemeyi bırakmıştım ki? Onu düzeltmeye çalışırken çantam omzumdan kaydı ve düşerken içindekilerin hepsi etrafa saçıldı. Berbat bir haldeydim. Beni bu hale Levi getirmişti.

Her şeyi toplamak için hemen yere çöktüm. Pantolonunun paçalarını çekerek o da çömeldi, sonra benimkinden büyük elleriyle iki kat fazla eşya toplamaya başladı.

“Sabahını tamamen mahvettim mi?” diye iç geçirdim.

“Aslında bütün günümü mahvettin. Hatta mayısın ilk haftasında olmamıza rağmen bütün ayımı.” Kafamı geriye doğru kaldırdığımda, dudaklarında muzip bir gülüş vardı. “Benimkinden daha havalı bir üniversiteye uğramaya, *bir şeyi* bırakmaya ve arkadaşım ile konuşmaya zorlandığımı düşünüp duracağım.”

Arkadaş kelimesini duyduğumda kalbim sıkıştı. “Sanırım benim üniversitem seninkinden biraz daha havalı,” dedim omuzlarımı silkerek. Daha rahat, daha *biz* gibi hissediyordum.

“Çok daha havalı,” diye beni düzeltti. İkimiz de yere çökmüşken o kadar yakındık ki, nefesinin sıcaklığı yanağımda hafif bir öpücük gibi hissettiriyordu. “Üzerinde çalıştığın şeyi bir ara görmek isterim.”

“Ancak bana dönem filmindeymişiz gibi Jane Austen alıntıları yaparsan,” diye karşılık verdim.

“Ancak benim terzim olursan yaparım,” diye itiraz etti.

“Tabii, tabii.” Gözlerimi devirip ayağa kalktım, kot pantolonumu düzelttim.

O da benimle birlikte doğrulurken pantolonunu ve gözlüğünü düzeltti.

“Ciddiyim, düğün için takım elbisemin üzerime göre ayarlanması gerekiyor. Başkasına para vermektense sana vermeyi tercih ederim.”

“*Benim* yapmamı mı istiyorsun?”

“Eh, Claire’e soracak değildim.”

Şakasını görmezlikten geldim çünkü stres artık omurgamda titreşiyordu.

“Sen diktiğim bir şeyi görmeyeli... dört yıl oldu...”

“Evet, ben...”

“Bunu çok daha hızlı yapabilecek bir profesyonel bulabilirsin...”

Kafası karışmış gibi göründü. “Ama ben...”

“Ve daha iyi...”

“Dani, ben istiyorum ki...”

Anlamıyordu.

“Ayrıca daha düzgün...”

“*Daisy.*”

Ağzım açık kaldı, söylediği şeye en az benim kadar şaşırıldığı yüzündeki bıkkın ifadeden belli oluyordu. Yanağları kızarmış, buklelerinin bir kısmı sanki az önce öpüşmüşüz gibi alnına düşmüştü.

Yıllar süren arkadaşlığımız soyuluyor, geriye kalan şey açığa çıkıyordu: ona olan romantik hislerim ve onun bana duy-

madığı hisler. Fakat o lakabı -benim lakabımı- sadece birkaç kişinin kullandığı adı ondan duymak çok daha özel hissettirmişti. Ayrıca biliyordum, yüzünde benimkini yansıtan şaşkın bakışından onun da aynı şeyi düşündüğünü *biliyordum*.

Bir anlığına bakışlarını kaçırdı, çenesini sıkarken muhtemelen söyleyeceği sonraki sözleri toparlıyordu. “Bunu yapacak becerilere sahip olmadığını düşündüğünü biliyorum ama ben sahip olduğunu biliyorum. Buna vaktin yoksa...” Kesinlikle vaktim *yoktu*. “Bir daha konusunu açmam, söz veriyorum. Ama vaktin varsa...” Dile getirilmeyen sorusu havada kaldı.

Bunu üstlenirsem düğüne ve defileye sadece dört hafta, mezuniyetime iki hafta kalmışken yapmam gereken şeylere yenisi eklenmiş olacaktı. Bir ipliği bile yanlış olmayacak şekilde mükemmel yapmalıydım çünkü yeni bir takım alamazdım.

Ama bu Levi’dı... Üstelik dört yıl sonra daha yakışıklı ve olgun biri olmuştu. Keşke bunu bir kumaşa işleyebilseydim.

Tam da bu yüzden, “Tamam,” dedim.

Kaşları şaşkınlıkla kalkarken gözlerinde bir parıltı belirdi. “Emin misin?”

Başımla onayladım. “Ölçülerini almam ve yeterince erken bitirebilmem için en kısa sürede bana uğraman lazım.” Sonrasında başka ayarlamalar gerekip gerekmediğini görmek için tekrar denemesi şarttı. Bu da birkaç prova anlamına geliyordu.

Bugün likit allık sürmemeliydim.

“Cuma gününe ne dersin?” diye sordu.

Cuma gününün ne olduğunu fark ederek duraksadım. “Randevum var.”

Yüzünden hafifi bir ifade geçti ama hemen kayboldu, üzerine düşünmeye vaktim yoktu. “Kiminle randevun var?”

“Jia’yla. Onun randevusunu izlemem gerekiyor.”

“Ah, elbette çok normal. Neden?”

“Flörtünün baltalı bir katil olmadığından emin olmak için tabii ki.”

“Elbette. Daha önce baltalı bir katile denk geldiniz mi?” diye sordu, gözlüğü ve şık akademik tarzı onu daha ciddi gösteriyordu.

“Eğer Gabe’in bir kere randevuya çıktığı ve geçimini ağaç keserek sağlayan güneyliyi sayarsan.”

“Pek de denk gelmişsiniz gibi değil ama bu kulağa biraz heyecanlı geliyor. Sana eşlik etmemi ister misin?”

“Ah, emin misin? Genelde yemek falan almam. Öylece oturup onları izler ve yorum yaparım.”

“Yemeği ben alırım,” diye yanıtladı. Kalbime giden yolun yemek olduğunun farkındaydı.

“Sonrasında provaya ne dersin? Ya da öncesinde, senin için hangisi daha uygunsa.” Sesi neredeyse utangaç geliyordu. Sanki ben profesördüm, o da konuşmaya çekinen öğrencimdi. Tanrım, gözlüğü bana bir şeyler yapıyordu.

“Sonra olsun. Öncesinde kampüste yediye kadar bitmeyecek bir toplantım var.”

“Öyleyse cuma günü seni buradan alırım. Belki beni arkadaşlarınla da tanıştırsın.” Gözleri arkamdaki kapıya kaydı ve... *Aman Tanrım*. Sağduyu onların kelime dağarcığında *yoktu*. Kızların hepsi kapı aralığından ya kulaklarını ya da gözlerini uzatmıştı. Vişneli turta rengine dönmemek için elimden geleni yaptım.

“Hiçbiri uzun zamandır bir erkekle birlikte olmayı bırak, bir erkek bile görmedi.” Kapının ardından boğuk kıkırtılar yükseldi.

Güldü. “O zaman randevuya çıkıyoruz. Cuma günü görüşürüz.” Öylece merdivenlerden inip kapıdan çıktı.

Yavaşça arkamı dönerken kendimi ucuz bir korku filminden fırlamış ve ruhu ele geçirilmiş bir oyuncak bebek gibi göstermeyi umuyordum. “En azından *kapıyı kapatamadınız mı?*”

Beş kız korkuyla kaçmak ya da kapıyı yüzüme kapatmak yerine, sorularla üzerime koştular.

“O Levi mıydı?” diye şaşkınlıkla bağırdı Lexi.

“*Öğretmen* olduğunu mu söyledi?” diye sordu Camille. Ben de hemen *öğretmen asistanı* olduğunu açıkladım.

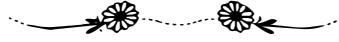
“O *gözlüğü*,” diye haykırdı Vera.

“Sırf çantanı getirmek için buralara kadar gelmiş,” dedi Lexi hayranlıkla.

“Aşırı çekici bir...” diye başladı Sandra ama hemen sözünü kestim. Hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu, son derece farkındaydım.

Daya yaramaz bir çöpçatan gibi kaşlarını oynattı. “Cuma günü toplantı artık *gerçekten* ilginç olacak.”

On İkinci Bölüm

*Toprak yaşlandığında, fırtınanın kaosunda
onu teselli edeceğim*

Gol atmış gibi yerinden fırlayıp kollarını havaya kaldırırken, “Çantamı getireceğini *biliyordum!*” diye bağırdı Gabe.

Jia başını iki yana salladı. “Bu hiçbir şey ifade etmiyor, Gabe.”

Gabe tekrar yerine otururken biraz daha sakinleşti. “O adamın sana karşı hisleri var, Dani. *Cuma gecesi* arkadaşının randevusunu seninle birlikte dikizlemeyi teklif etti. Onun gibi görünen adamların cuma geceleri ne yaptığını *biliyor* musun?”

Jia’yla birbirimize, “*Dediğini anlıyor musun?*” der gibi baktık.

Gabe gözlerini devirdi. “Striptiz kulüpleri.” Omuz silkti ve sanki çığır açan bir TED konuşmasında mikrofonu masaya bırakıyormuş gibi ellerini önümüzdeki masaya koydu.

Jia’yla birbirimize bakmamız kahkahaya boğulmamıza yetmişti. “Levi, kardeşlik evinde yaşamıyor, Gabe! Şiir yazıyor ve saat ondan önce yatıyor!” dedim kahkaha gözyaşlarının arasındaydık.

Kendini savunmaya çalışarak, “Doğru ama!” dedi Gabe.

Jia ellerini sallamaya başladı. “Konuşmayı kes, karnım çok ağrıyor!” Gülmekten iki büklüm olmuş, gözlerinden yaşlar geliyordu.

Kendimi toparlayıp burnumdan aşağı süzülen bir damla yaşı silerken konuştum. “Destegini takdir ediyorum ama Levi’la ben cuma geceleri hep birlikte takılırdık. Son dört yıldır pahalı biralar içerken yarı çıplak kadınları izlemek için para ödediğini pek sanmıyorum.”

Gabe başını iki yana salladı, cehaletimle dehşete düşmüş gibiydi. “O artık bir adam, Dani. Her hafta sonunu hâlâ evde kız kardeşlerine bakıcılık yaparak geçireceğini sanmıyorum. O *seksi*. Seksi erkekler bundan faydalanmadan yaşamazlar.”

Levi’ın öyle biri olmadığını Gabe’e nasıl anlatacağımı bilemiyordum. O evin içinde terlikleriyle dolaşan, annesiyle birlikte akşam yemeği yaparken Rhea ve Claire’in okul dramalarını dinleyen kişiydi. Onların iyi ve mutlu olduklarını kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bunun beni ne kadar aptal gibi göstereceğini biliyordum, özellikle de Levi son dört yılda olgunlaşmışken. Hafta sonları kulüplere gidip içki içmiş ve bir gün öncesinde tanımadığı kadınlarla öpüşmüş olması muhtemeldi. Zaten buna benzer bir şeyi kabul etmişti, değil mi? Üstelik, aramızdaki bu oyunun da amacı onu bir ilişkiymiş gibi göstermek değil miydi?

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onun sevgisi sahip olunacak değil, paylaşılacak türdendi.

Ben her şeyi sindirmeye çalışırken Jia’yla Gabe bana bakıyordu. Bir şey söylemek yerine yazmaya geri döndüm. Her zamanki restoranımızda, her zamanki masamızdaydık. *Randevü gözetleme yerimiz*. Ben yüksek lisans başvurularını doldururken Jia özgeçmişini güncelliyordu.

Yarın akşam onun randevusu için yine burada olacaktım.

“Makalen nasıl gidiyor?” diye sordu.

Konunun değişmesine minnettardım. Lisansüstü başvurula-

rının bitmesine sadece iki hafta kalmışken sıkışma dönemine girmiştik. “Hâlâ yazdığım hiçbir şey yeterince iyi değilmiş gibi hissediyorum.”

“Bana soruyu tekrar oku.”

“Hayatınızda gelişimi tetikleyen bir dönüm noktasını anlatın.”

“Şimdiye kadar ne hakkında yazdın?”

“Şehre taşınmam... üniversiteye başlamam... dikiş dikmeyi öğrenmem.”

Derin düşünceyle çatılan kaşlarına bakarak ne düşündüğünü zaten biliyordum. Dile getirmediği düşüncesini duyabiliyordum: Babamı kaybetmem hakkında yazmak. Ethan’ın aklına gelen ilk fikir de buydu. Bunu yapmayacaktım.

“Danışmanın ne dedi?” diye sordu.

“Ethan annemin defilelerinden birini ilk kez izlediğim anı yazmam gerektiğini düşünüyor.” Bu aslında ikinci fikriydi.

Yüksek lisans başvuruları açıldığından beri Ethan’la haftada iki kez görüşüyordum. Başvuracağım okulları daraltmama, hangi okulların moda tasarımı ve *haute couture** alanlarında en iyi programları sunduğunu incelememe yardım ediyordu. New York’taki her moda okuluna başvuruyordum. İngiltere ve Fransa’da da birkaç okula başvurmuştum. O kadar uzak bir yere başvurma konusunda tereddütlüydüm ancak Ethan başvurmanın zararı olmayacağını söylemişti. Aslında yalnızca tek bir lisans programıyla ilgileniyordum, o da buradaki Lazaro’da olardı.

Henüz göndermediğim tek başvuru oydu. İronik şekilde kabul oranı en düşük ikinci programdı, Paris’teki ESMOD’dan hemen sonra geliyordu. Ethan iki yıl önce Lazaro’da yüksek lisansını tamamlamıştı ama bu süre boyunca sektörde aktif ola-

* Kişinin özel siparişi üzerine onun bedenine göre hazırlanan özel dikim giysilerdir. (ç.n.)

rak çalışmıştı. Bu yüzden en büyük tasarımcılar ve ünlülerle çalışmaya dair birçok anısı vardı.

Ayrıca oldukça tatlıydı. Konuşmalarımız sırasında dizlerimin arkası terliyor, yanaklarım alev alıyordu.

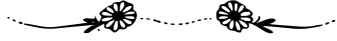
Ama Levi derecesinde tatlı değildi.

Levi'in çenesinin kıvrımında keskin bir hat, gülüşünde cazibe ve kelimelerle kurduğu, onu herkesten farklı kılan bir bağ vardı. Ethan sokakta yanından geçerken dönüp tekrar bakmana sebep olacak türden bir yakışıklılığa sahipti. Masasının karşısından ona bakıp akşam yemeğinde elini tutmanın nasıl olacağını merak ettiren türden değildi.

Levi, kadınların romantik kitaplarını yazarken hayal ettikleri adamdı. Ethan gibilerse onların gerçek hayattaki soluk gölgeleriydi.

"Biraz zaman tanı, aklına gelecektir," diye beni rahatlattı. Çok bitkin olduğum için itiraz etmedim. Dizüstü bilgisayarıma döndüm ve yıllardır ilham hissetmemişken bu soruyu nasıl cevaplayacağımı düşünmeye başladım.

On Üçüncü Bölüm

Hiç benim olmamışken seni düşünmem yanlış mıydı?

“Eğer o eteğin o ayakkabılarla iyi bir kombin olduğunu düşünüyorsan, stilist olmaya çalışmaman gerçekten iyi bir şey.”

Odadaki herkesin -benim bile- nefesi kesildi. Bu da çok şey anlatıyordu çünkü bu zamana kadar *hepsinin* ağzından kindar şeyler duymuştum.

Gabe masasının arkasından -dizüstü bilgisayarından bir süper modeli yansıtan projektörün yanında- Vera’ya tiksintiyle bakıyordu. Kulübün geri kalan üyeleri, onun derme çatma pod-yumuna dönük şekilde sandalyelerinde otururken Gabe bunun neden haftanın en iyi ünlü kombini olduğunu açıklamaya çalışıyordu.

Vera kesinlikle böyle düşünmüyordu.

İnsanların ünlülerin modası hakkında bu kadar tutkulu olabileceğini kim tahmin ederdi ki? *Eh, ben ve moda okuluna giden herkes.*

Gabe, “*Düşük bel mini etekler moda!*” diye öyle bir coşkuy-la bağırdı ki, cümleyi küçük bir sıçramayla bitirdi.

Ürkütücü denecek kadar yoğun bir tutkuyla, “O ayakkabılarla değil!” diye bağırarak karşılık verdi Vera.

Gabe masanın üzerinden atlama şansını bulamadan ayağa kalktım. Açıkçası bunu bir kez daha görmemize gerek yoktu.

İlkokul öğretmeni gibi ellerimi çırpıtım. “Gabe’in seçiminin

haftanın en iyi kombini olduğunu düşünüyorsanız elinizi kaldırın.”

Daya’yla birlikte kalkan elleri sayacaktık ama tek el bile olmayınca hepimiz kahkahalara boğulduk.

Ortaparmağını kaldırarak, “Aranızdan birinin ileride pazarlama konusunda yardıma ihtiyacı olursa, hepiniz defolup gidebilirsiniz,” diye homurdandı Gabe. Dizüstü bilgisayarını alıp yerine döndü.

Bunun en komik yanı bir saat içinde buradaki herkesle birlikte inanılmaz sarhoş olacak olmasıydı. Bu odadan ayrıldıktan sonra kimse birbirini ciddiye almazdı.

“Öyleyse Cassidy’nin seçimi haftanın en iyi kombini demektir!”

Herkes eşyalarını toplamaya ve sandalyelerini yerlerine taşımaya başladı. Daya’yla ben atıştırmalıkları kaldırıp projektörü kapatırken bazı kızların sesleri yükseldi.

Aklımı okumuş gibi aynı anda arkaya döndüğümüzde altı kızın kıkırdarak kapıda durduğunu gördük. *Neye bakıyorlardı?*

“Daniella’yı arıyorum.” Levi’in adımı söylediğini duyduğumda vücudumdaki kaslar seğirdi.

“Dani!” diye bağırdı altı kız, bana döndüklerinde arkalarında duran Levi’i ortaya çıkardılar. Saçları ıslak ve geriye doğru taranmıştı. Yağmur damlaları kıyafetlerinde sim gibi parlıyordu. Kanvas ceket, siyah tişört ve kot pantolon giymişti. Sırt çantasını omzuna takmış, boş elinde köpek tarafından parçalanmış gibi görünen bir şemsiye tutuyordu.

Yutkundum.

Oda inanılmaz sessiz hissettirdi, belki gerçekten öyleydi. Herkes bizi mi izliyordu?

“Bu *sevgilin* mi, *Daniella*?” diye mırıldandı Amelia. Geçen yıl kulübe katılan ve uluslararası ticaret okuyan birinci sınıf öğrencisiydi.

Onu kulüpten atacaktım.

Yüzüm ateş korları gibi alev aldı. Ağzım *hayır* demek için hemen açılrsa da planımız dur işareti gibi aklımda belirdi. Ya hayır dersem ve ailesindeki birinin kulağına giderse? Ya da buradaki biri Bella’yı veya Levi’in annesini tanıyorsa? Bir anlık utanç her şeyi mahvederdi.

Utancımı yuttum ve neredeyse fısıldayarak, “Evet,” dedim. Amelia’nın tepkisine bakmak yerine Levi’inkine baktım. Dehşete düşmüş ya da kafası karışmış gibi görünmesini beklemiştim ama gördüğüm en güzel şeyle karşılaştım.

Kızarıyordu. Yanakları pembeydi, gruptaki herkesin gözleri onun üzerindeyken o yere bakıyordu.

İkimizi de güldürerek, “Kahretsin,” diye mırıldandı biri. Onlara *hayır* deseydim, buradaki kızlardan en az biri ona numarasını verirdi.

Levi grubu inceledi. “Dışarıda bekleye...”

“Hayır!” diyerek herkes sözünü kesti.

“İşimiz bitti,” dedim toplantıyı kastederek. Peşimden gelmesini işaret ettim. “Sadece eşyalarımın kalanını almam gerekiyor, sonra gidebiliriz,” diye açıkladım. Eşyalarımı toparlarken yanıma geldi. Kızlar etrafa yayılmış, hâlâ uzaktan hayranlıkla bakıyorlardı.

“Keşke daha iyi giyinseydim,” dedi sessizce. Randevuya gideceğimiz için mi, -gerçek bir randevu değildi- yoksa modaya adanmış bir üniversitede, herkesin gece dışarı çıkmaya hazırlandığı bir yerde olduğu için mi bilmiyordum.

“Sen her zaman iyi görünüyorsun, merak etme.”

“Her zaman kötü bir yalancıydın.”

“Yalan söylemiyorum!”

“Daniella, tepeden tırnağa sırlıslıklamım. Ayakkabılarımın içi göl gibi. Yakında kurbağalar taşınacak,” dedi ciddi bir ifadeyle. Neredeyse kahkahalara boğulacaktım. “Anlamadıysan, yağmur yağıyor.”

“Ah, gerçekten mi? Arabayı yıkatmaya gittiğini sanmıştım.” Gülmemek için dudağını ısırды. Kalbim sıkışmıştı. “Kurbağalar taşınmadan önce sana yeni ayakkabılar bulabilir miyim?” Ne de olsa burası giysilere adanmış bir okuldu.

“Hayır, hayır, sorun değil. Dışarı adım attığımız anda yine aynısı olacak. İki çift yerine birini mahvetmek daha iyi. Şemsiyen var mı?”

“Maalesef, hazırlıklı değilim. Lobide de hiç şemsiye bulunmuyor.”

“Öyleyse koşmamız gerekecek.”

“Sanırım,” dedim ona bakarak. Bir anlığına, yağmur yağarken okuldan arabasına koştuğumuz tüm zamanları düşündüğüne yemin edebilirdim. Son zilden sonra sıraya giren otobüsleri geçmeyi başarabilirsek, o dışarı fırlayıp binmem için arabayı kapının önüne getirirdi. Isıtıcıyı sonuna kadar açardık, her seferinde dişlerimiz takırdardı.

Bakışlarımı kaçırdım. “Hazırım.”

Çantamı alarak hızlıca diğerlerine veda ettim ve Levi’la birlikte merdivenlerden inip çıkışa geldik. Sessizce ana kapıyı açtıktan sonra dışarı doğru yürümeye başlamıştım ki, aniden yağmur şiddetlendi. Hemen geriye sendeledim, doğrudan ona çarptım.

Vay canına. Sırtım göğsüne çarparken elleri kollarımı yaladı, beni tamamen düşmekten kurtarmıştı. Kavrayışından

kurtulduğumda, geriye kalan onurumu toparlamaya çalışarak dudaklarımdan özürler döküldü. Ne kadar yakın olduğumuzu ya da parmak uçlarıma yükselirsem dudaklarımı onunkilere değdireceğim kadar mükemmel uzunlukta bir boyu olduğunu hesaba katmamıştım.

Dışarıdaki yağmur fırtınasına tekrar baktım, sonra da narin kıyafetlerime ve çıplak bacaklarıma. Kot pantolon giymediğim ya da en azından şemsiyemi getirmediğim için içimden kendime lanet ediyordum.

Üzerimde yıllar önce artan saten kumaşlarla yaptığım pembe minik çiçeklerle bezeli, benekli mini bir elbise vardı. Üstüne giydiğim kazakla, elbisem etek gibi görünüyordu. Sağanak yağmurda ilk seçeceğim kıyafet olmazdı.

Başka bir şey düşünmeden omuzlarıma bir ceket -onun ceket- kondu. Sandal ağacı ve tarçın kokuyor, omuzlarımda ağır hissettiriyordu. Sanki bir işçinin derisini korumak için tasarlanmış bir ceket gibiydi.

“Emin misin?” diye sordu.

“Eminim.” Saçlarım için bir kalkan oluşturmaya çalışarak ceketinin yakasını omuzlarımin üzerine kaldırdı.

Bu jesti ne kadar nazik olsa da metro istasyonuna ulaştığımızda, saçlarım neredeyse onunki kadar ıslanmıştı. Saçlarımin mahvolmasına ve muhtemelen ıslak bir fare gibi görünmeme üzülsem de bu aramızdaki gerginliğin kırılmasına yardımcı olmuştu. Konuşmaya çalışmaktan çok su birikintileri ve taksilerden kaçınmaya odaklanmıştık.

Restorana girdiğimizde Josh karşılama masasının arkasında duruyordu. Jia ve flörtünün nerede oturacağını gösterdikten sonra kendimize yer seçmemize izin verdi.

Josh'ı işaret ederek, “Şaka değilmiş, gerçekten bunu sık sık yapıyorsun,” dedi Levi.

“Neredeyse her cuma,” derken güldüm. Haftalık siparişim değişecekmiş gibi menüyü açtım. Her fiyat ve kalori dahil menüye tamamen hâkimdim ama bu yapılması gereken normal bir şeymiş gibiydi.

“Çok fazla randevuya çıkıyor musun?”

Ona baktım, başlangıç yemeklerini inceliyordu. Sorunun ağırlığını hayal etmiş olmalıydım çünkü hiç endişeli görünmüyordu.

“Çok diyemem. Arada bir.” Randevuya çıkma fikrini seviyordum; şık giyinmek, karşılıklı bir gerginlikle restoranın önünde biriyle buluşmak... Sonra birlikte akşam yemeği masasında saatlerce konuşmak, dudaklarına baktıklarında ya da masanın altında ayağına değdiklerinde karşılıklı bir çekim olduğunu bilmek.

Fakat bunların hiçbiri olmamıştı. *Sadece izlediğim filmlerde.*

Bu yüzden yalnızca birkaç ayda bir randevuya çıkıyordum, zaten erkeklerin de peşimden koştuğu yoktu. Onların çekildiği ya da istediği bir kız değildim.

Bir randevu döngüm vardı. Önce randevuya çıkıp tamamen hayal kırıklığına uğrar ve aşkı hiç bulup bulamayacağımı sorgulardım. Ardından romantik komedi ve aşk hikâyesi kış uykusuna çekilir, kendimi aşk filmlerle kitaplarda varsa gerçek aşk hikâyelerinden esinlenmiş olduklarına ikna ederdim. *Öyledir değil mi?*

Birkaç ay içinde romantizme olan sevgim tekrar artar ve tanışma uygulamalarına geri dönerdim.

Döngüyü tekrarlardım.

Levi sadece başını sallayarak cevap verdi. *Bu ne anlama ge-*

liyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Romantik komedilerdeki erkeklerin bunu yaptığını görmemiştim. Genellikle randevu sıklığı sorusunu kendi aşk hayatlarından bahsetmek ya da benimkini sormak için bir fırsat olarak kullanırlardı.

Saate bakmak için telefon ekranıma dokundum. Jia on beş dakika içinde flörtüyle birlikte burada olmalıydı. İstasyona koşuşumuz sayesinde buraya erken gelmiştik.

Aklımı okumuş gibi, “Her cuma akşamı metroya tek başına mı yürüyorsun?” diye sordu.

Onu güldürmeye çalışarak, “Bazen oraya sekerek gidiyorum,” diye şaka yaptım. Ancak sesindeki endişeyi fark etmeden çok hızlı cevap vermiştim.

Otoriter, küçük kız kardeşlerinde kullandığı ağabey tonuyla, “Dani,” dedi. Kendimi daha kötü hissettim. Benimle kız kardeşim gibi konuşması istediğim son şeydi.

Menüyü bırakarak onun tonuna büründüm. “Bazı cumalar, hepsinde değil. Kızlar kulüp toplantılarından sonra genellikle dışarı çıkıyorlar. Onlarla gitmediğim akşamlarda tek başıma yürüyorum.”

İşaret parmağındaki yüzüklerden birini düzeltti. “Bir dahaki sefere onlarla gitmemeye karar verdiğinde beni ara, seninle yürürüm.”

“Üniversite birinci sınıftan beri tek başıma yürüyorum zaten.”

Elini saçlarının arasından geçirdi. “Sadece beni ara, tamam mı? Yalnızca birkaç blok ötedeyim.”

Düşünceli şekilde dudaklarımı büzsem de onaylayarak başımı salladım.

“İşi kapma konusu nasıl gidiyor?”

“Dün bir grup gazeteciyle görüşmem vardı ama Bella’nın

annesi beni durdurdu. Bella bizden bahsetmiş olmalı çünkü yeni ilişkimle ilgili beni tebrik etti.”

“Vay canına, bu biraz küçümseyici. Böyle birinin yanında çalışmak istemene şaşırdım.”

“İstediğimden değil. Ben öğretmek istiyorum, bu yüzden bunu öğreniyorum ve sahip olduğum her boş anda asistanlık yapıyorum. Fakat gazetecilik pozisyonu iyi maaş veriyor. Kızlara yardım etmeme imkân sağlayacak.” Sesinde hiç yorgunluk ya da pişmanlık yoktu, sadece gerçekler vardı. Ne kadar özverili davrandığının farkında değilmiş gibiydi.

“Levi,” diye iç çekerken kalbim sızlıyordu. “Annenin emlak işleri iyi gidiyor sanıyordum?”

Başını salladı. “Öyle, öyle ama sürekli gelir akışı olan bir iş değil. Her şey satış yapıp yapmadığına bağlı. Onun boş olduğu zamanlarda paramız olduğundan emin olmak istiyorum.”

Ona kalbini dinleyip öğretmenlik yapmasını söylemek istedim. Kendi mutluluğu ve iyiliğinin daha önemli olması gerektiğini açıklamak istedim. Gideceği yere bağlı olarak bu alanlarda iyi maaş alabileceği pozisyonlar olabileceğini.

Ancak onlar *New York Times*’daki pozisyon kadar garanti değildi. Konuşma sırasında omuzlarının çökmesinden bu işe ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Sarah zaten çok uzak-tayken ona ailesini bırakıp kendi hayatına bakmasını söylemek gerçekte değildi.

Annesinin ay sonunu getirmekte zorlandığı, faturalara her baktığında gerildiği yılları hatırlıyordum. Bu korku kaybolmamıştı.

Elini sıkmak için eğilirken, “İşi almanı sağlayacağız. Söz veriyorum,” diye onu temin ettim.

Jia flörtüyle birlikte aniden belirince konuşmamız yarıda kesildi.

“Oyun zamanı,” dedim bir futbol koçunun tutkusuyla. Levi gülerken bronz teninin beyaz dişleriyle oluşturduğu kontrast gözler önüne serildi. Sonraki sözlerimi az daha unutacaktım ki, Jia’nın flörtünün giydiği şeyi fark ettim. “Flörtü o mu?”

Levi bakışlarımı takip etti. “Onun nesi var ki?”

Ona eğilmeye çalışarak masaya iyice yaklaştım. Gizlilik çok önemliydi. Flörtünün dudak okumada inanılmaz iyi olabileceğini göz önünde bulundurarak menüyü duvar olarak kullandım.

Levi hareketlerimi izleyerek beni taklit etti. Benden ne kadar uzun olduğunu unutmuş olmalıydı çünkü masanın kendi tarafından eğildiğinde burunlarımız sadece birkaç santim uzaktaydı.

Kendini topla, Daniella. “Üzerinde *Rubik Küpü* olan bir tişört giyiyor,” diye fısıldadım dehşet içinde.

Gözleri kısıldı. “Rubik Küplerinin neyi var?”

“Sorun Rubik Küpü’nde değil, bunu *ilk buluşmada* giymesinde.”

Üzerinde düşündükten sonra bana katıldı. Dili altdudağının üzerinden öyle hızlı geçti ki, fark ettiğim için kendimi çimdiklemek istedim. “Ne giymiş olmalıydı?”

Tekrar arkama yaslanıp menüyü bırakırken bir anlığına düşündüm. İlk buluşmada bir erkeğin ne giymesini isterdim?

“Temiz bir kot pantolon iyi olurdu. Düz bir gömlek, belki de güzel bir ceket,” diye yanıtladım.

Kendi kıyafetlerine baktığında kafama dank etti. *Utanç içindeydim.* Bir kızın hoşlandığı kişiye söyleyebileceği her utanç verici sözü içinde barındıran bir utanç yumağıydım. Kalbimi onun için çıkarıp masaya koysam yeri ydi. Ona olan ilgimi daha açıkça belli edemezdim.

Düz, siyah gömleğinin alt kısmını düzeltirken nazikçe gü-lümsedi.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım. “Sık sık randevuya çıkar mısın?”

Gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluşurken dudakları hafifçe aralanmıştı. Boğazını temizledi.

Buraya arkadaşım için geldiğimiz düşünülürse onun bana sorması çok önemli değildi. Fakat onun aşk hayatını incelemek, lisedeyken bile kaçındığım bir şeydi. Liseli Dani için cehalet mutluluktu.

“Sık değil, hayır,” diye cevap verdi.

Başımı salladım. Fikrimi değiştirmiştım, onun ilişki geçmişi hakkında konuşmak istemiyordum.

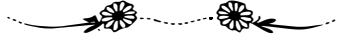
Geri kalan zaman yavaş geçti. Jia’nın *Rubik Küpü*’yle konuşup yemek yemesini izledik. Yardıma ihtiyacı olduğunu gösteren endişeli bakışlar ya da el işaretleri olmadığı için konuşmaya devam ettik, Jia’yla flörtü gittikten sonra bile.

Bütün süre boyunca ilişki konusundan uzak durduk ve sanırım bu iyi bir şeydi. Çünkü ikimizin de yeniden o eski, rahat şakalaşma ritmine geri döndüğünü fark ettim.

Bu dostluğu geri kazanmış olmanın göğsümde yarattığı sevinci açıklamak mümkün değildi. Ancak kalbimde büyüyen boşluğu kapatmaya yetmiyordu. Bu gece evime geçtiğimizde bunun daha da kötüleşeceğini biliyordum.

On Dördüncü Bölüm

*Bu noktaya nasıl geldiğimizi tekrar tekrar düşünerek geçen
gece yarıları ve hayal kurma saatleri*

“Annemle Mandy hafta sonu için gittiler,” dedim lambaları açarken. Levi arkamızdan evin kapısını kapattı.

Bu kahverengi taş evin geceleri nasıl görüldüğüne hep bayılırdım. Dışarıdaki karanlık gökyüzüyle içerideki sarı lamba, yumuşak mobilyalara ve sadece bizim mahallemizde olan çiçeklere sıcaklık katıyordu. Fakat o sıcaklık bile kaygının göğsüme yaptığı yuvayı sakinleştirmeye yetmiyordu.

“Ah, istersen odama geçebiliriz.”

Bana tereddütle bakarken soruyu düşündü. “Bana uyar,” diye cevapladı, ses tonu benimkine benziyordu.

Söyleyecek bir şey bulamayınca başımı salladım ve merdivenlerden çıkıp odama giden yolda beni takip etmesine izin verdim.

Bunu neden garip hale getirdiğimi bilmiyordum, bunun tuhaf olmasına gerek yoktu. *Tuhaf değildi!*

Daha önce birbirimizin odalarında bulunmuştuk. Liseden sonra hepimiz taşındığımız için bu odada değil ama yine de... Bu farkın beni gergin hissettirmesini engelleyemedim. Bir şekilde, onun hiç görmediği ve çocukluk halimdense yetişkin olarak yaşadığım odaya girmesine izin vermek paralel evrenlere adım atıyormuşuz gibi hissettirmişti.

O üzerini değiştirmek için odamdaki banyoya girdiğinde, ben de ihtiyacım olanları topladım: küçük bir cetvel, birkaç çengelli iğne, mezura ve kalem. Odam neredeyse yerde akşam yemeği partisi verecek kadar temiz olduğu için eşyaları bulmak zor olmamıştı.

Onun geleceğini bildiğimden, bu sabah odayı temizlemiştim. Cam papatyalarla süslenmiş bileklikler, gitar penalarından yaptığım çerçeveler gibi çocukça eşyalarımı saklamaya çalışmışım. Neredeyse duvarları temizlemeyi düşünmüştüm. Çünkü annem herkesin en azından ayda bir kez duvarlarını temizlemesi gerektiğini söylerdi. Neyse ki odamın yarısı yeşil-beyaz bahar yıldızı çiçeği desenli duvar kâğıdıyla kaplı olduğundan -eski evimizden kaldığı için berbat uygulanmıştı- bunu pas geçebilirdim. Ancak çilek şeklindeki lambamı yatağın altına sokmaya çalışırken her şeyi saklamanın anlamsız olduğunu fark ettim.

Renkli dekorları sevmem yetişkin olmadığım anlamına gelmiyordu. En azından kendime böyle söylüyordum.

Yine de kafasından çiçekler çıkan peri şeklindeki o vazoyu *sakladım*.

İçindeki çiçekler şimdi mahalledeki çalıların arasındaydı.

“Gülme sakın.” Hemen arkamı döndüğümde kapıda takım elbisesiyle durduğunu gördüm. Güleceğimi düşünsem de öyle olmadı çünkü inanılmaz görünüyordu.

Evet, takım elbisenin bazı kısımları üzerine daha iyi oturabilirdi ama yine de koyu lacivert ten rengiyle birlikte harika görünüyordu. Ceket yanlardan sanki birer santim genişti, pantolonun boyu da biraz uzundu.

“Bana öyle bakma! O kadar mı kötü?” diye sordu.

Gözlerim vücuduna takılıp kaldıktan sonra yüzüne kaydı.

Yanaklarım, Marty'den sipariş verdiğim kruvasanlardan daha sıcaktı. "Ah, hayır, hayır." Boğazımı temizledim. "Aslında çok daha kötülerini görmüştüm."

Kaşları kalkarken bir anlığına panikledim ama ardından dostane bir alayla konuştu. "Neymiş o?"

En ciddi yüz ifademi takındım. "Üçüncü sınıf balosunda giymeyi planladığın şey olabilir mi?"

Anında kahkahalara boğulduk. "O kadar da kötü değildi!" diye itiraz etti, gülerken boğulur gibi olduğunda daha da güldüm.

"Gerçekten çok kötüydü," diye direttim. Gözyaşımı silerken ceketin içindeki o korkunç çiçekli deseni hatırladım. Yüzümdeki gülümsemeye yanaklarımı ağrıttıyordu.

Kahkahalarımız son bulurken ifadesi melankolik bir hal aldı. "Neden konuşmayı kestik, Dani?" Soru, yüzüme atılan bir tokat gibiydi. Gülümsemem tamamen silindi.

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? Nereden başlayacaktım? *Sana âşıktım ve sen bana âşık değildin*, diyemezdim. Bunu zaten anlamamış mıydı? Son sınıfta yaşanan şeyleri hayal mi etmiştim? Çünkü balo gecesi Cora Messing'i sanki ona oksijen sağlıyormuş gibi öperken gördüğüm an, o günden beri beynime kazınmıştı.

Bunu hayal etmediğimi biliyordum.

O sahneyi gördüğüm gün kendimi ondan uzaklaştırmam gerektiğini anlamıştım. Onu sevmeme izin yoksa, arkadaşı olup kendime daha fazla eziyet etmeme de izin olmamalıydı.

Kendimi ifade edecek ya da ertesi gün onunla konuşacak cesareti bulamayınca tamamen içime kapanmıştım. Ona yaklaşıp kadar özgüvenli tek bir kemiğim bile yoktu.

Lisedeyken olduğum güvensiz on sekiz yaşındaki kız ol-

madığıma inanmak istesem de aynı o zamanki gibi davranıyor, sorundan kaçıyordum.

“Ben... bilmiyorum.” Başımı sallayıp gerçeğin gözlerimde belirmesini engellemek için yere baktım. Ayakları ahşap zeminde benimkilere yaklaşırken pantolonu yeri süpürüyordu. “Ölçülerini alacağım,” dedim yutkunarak.

Ben önünde dururken hiçbir şey söylemedi, gözlerim çenesine geliyordu. Göğsünü ölçerken nefesini alnımda hissedebiliyordum. Ceketin bel kısmında iki yandan birer parmak pay alarak sıkıştırdım. “Bu nasıl hissettiriyor?” diye sordum.

“Çok daha iyi.”

Cevabını başımı sallayarak onayladım.

Masama doğru geri yaslanırken iki çengelli iğne aldım. Onları açıp dikkatlice dudaklarımın arasına yerleştirdim.

Ardından tekrar ona döndüm. Kumaşı ölçmek ve iki santimetre olduğunu doğrulamak için bir taraftan çektim ama aniden kollarını kaldırdığında kumaş ellerimden kaydı. Parmak uçları ağır çekimdeymiş gibi hissettiren bir dokunuşla altdudağıma hafifçe değdi. Komodinin üzerinden bir bardak düşse bile, iki dakika boyunca duymazdım.

Parmakları dudağımdan ayrılırken çengelli iğneleri aldı.

“Ben tutabilirim,” dedi hırıltılı sesiyle.

Cevap veremedim çünkü parmaklarının dokunuşunun bıraktığı etkiyle dudaklarım yanıyordu. Sırf bunu tekrar yapsın diye yeni çengelli iğneler almayı düşünebilirdim.

Beni heyecanlandırmış gibi değil de can sıkıcı bir yorum yapmış gibi şaşkınlıkla başımı salladım.

Ölçmeye ve iğne takmaya devam ederken iğneleri elinden aldım. Ceketini iğneledikten sonra pantolon paçasına yönelip tek dizimin üstüne çöktüm.

Daha önce erkek modellerle çalışmıştım, bu yüzden fazla kumaşı ölçmek için ilk defa elimi bir erkeğin bacağına gezdirmiyordum. Tanrım, hiçbir Levi kadar insanın kalbini parçalayan bir güzelliğe sahip değildi. Aklıma gelen her edepsiz düşünceyi bastırmak için elimden geleni yaparken yanaklarımdaki kızarıklıktan belli olduklarını biliyordum.

Bu tam bir işkenceydi.

Pantolon paçasını, ayakkabısını kapatmayacak şekilde katladım. “Nasıl görünüyor?” diye sordum.

Onu uykudan uyandırmışım gibi gözleri birden açıldı. “Mükemmel,” diye yorum yaptı.

Daha fazla iğne aldım, pantolonun paçalarını ölçüp iğneledim.

“Yüksek lisans başvuruları nasıl gidiyor?” diye gelişigüzel şekilde sordu. Tamam, tekrar normal insanlar gibi konuşuyorduk.

“Bugün danışmanımla bu konuda bir görüşme yaptım.”

“Nasıl geçti?”

“Eh, başvuruların bitmesine bir buçuk hafta kaldı ama ben hâlâ birine takmış durumdayım. Bu yüzden Ethan’la konuştum...”

“Ethan mı?”

“Danışmanım,” diye açıkladım. “Başvuruda tam adımları kullanırsam şansımın daha yüksek olacağını söyledi.”

“Nasıl yani?”

“Başvurularda ve makalelerde annemin kızlık soyadını eklemem gerektiğini düşünüyor.” Ebeveynlerim evlendiğinde annem kendi soyadını kullanmaya devam etmişti çünkü moda dünyasında öyle tanınıyordu. Tüm röportajlarında, elbiselerinin etiketlerinde ve defilelerinde o isim yer alıyordu.

Ben doğduğumda babamın soyadını başa koyarak iki soyadını birleştirmişlerdi. Büyürken yalnızca babamın soyadını

yazmıştım çünkü daha kolay geliyordu. Ancak şimdi onunla aynı sektöre girmeye çalışırken başarımın yalnızca yaptığım işten gelmesini istediğim için bu isimden özellikle kaçınmıştım.

“Dani, bu berbat bir tavsiye. Onun dediklerini dinliyor muydun?”

“Neden böyle söylediğini anlıyorum ama o birkaç senedir sektörün içinde ve bağlantılar, atılım yapmanın yolu.”

“O...” Boğazını temizlerken duraksadı. “Bu konuşmayı yaparken ayakta durur musun?” Başımı kaldırıp ona baktığımda onun... kasığına doğru konuştuğumu fark ettim.

Aman Tanrım.

Kafamı çevirdim. Sınırlı cinsel deneyimimi pek düşünmezdim. Aslında hiç düşünmemeye çalışıyordum. Ancak böyle anlardan kaçınmak neredeyse imkânsızdı.

Anında doğrulurken eteğim kalkmasın diye tuttum. Başka bir utanç kaynağına daha ihtiyacım yoktu. O ise utanç duymadan bana bakıyordu. “O noktaya işinle geleceğine güvenmektense, kabul edilmen için ismini değiştirmeni söylüyor.” Gözlerime bakarak bir tepki arıyordu, Ethan’ın tavsiyesini dinleyeceğim için bariz şekilde şaşırmıştı.

Levi yaptığım işin muhtemelen o okula girmem için yeterli olmayacağını fark etmiyordu. Gece gündüz çalışıyor, kalbimi her parçaya döküyordum ama bu onları devrimsel ya da çılgın açıcı yapmıyordu.

İtiraz etmediğimde konuşmaya devam etti. “Başvurunda sana yardım ederim, neye ihtiyacın olursa.”

Yanlış duran iğneyi düzeltmek için tekrar eğildim.

“İşimiz bitti.”

“Pardon?” dedi sanki ilk çocuğunu çaldığımı söylemişim gibi.

“Takım elbise. Hepsi iğnelendi, üstünü değiştirebilirsin.”

“Ah, tamam.” Levi banyoma doğru yürürken poposuna bakmaktan kaçınarak onu izledim. *Tanrım*, bunu düşündüğüm için kendimden nefret etsem de gerçekten harika görünüyordu.

Kapının ardından, “Bu arada konuşmamız bitmedi!” diye bağırdı şakayla. “Bu adam seni tanımıyor.”

“O kadar da büyük bir mesele değil, Levi!”

“Jack Huntington’ı hatırlıyor musun?” diye sordu.

İsmi hatırlamaya çalışarak bir süre düşündüm. Sonra zihnimde bir ışık yandı. “Aman Tanrım, *popom hakkında yorum yapan çocuk mu?*”

Homurdandı. “Evet, o.”

“Tam bir pislikti!”

“O zaman öyle düşünmüyordun. Sana söylediklerini kimseye anlatmak istememiştin çünkü ‘büyük bir mesele’ değildi.” Kapının arkasında yaptığı tınak işaretini neredeyse görebiliyordum.

“Eh, bir hafta sonra başka bir kıza söyledikleri yüzünden ceza aldı.”

İğnelerimi yatağın altındaki kutuya koyarken banyo kapısının açıldığını duydum.

“Ceza aldı, Dani çünkü onu yumrukladım.”

“Sen *ne yaptın?*” Arkamı döndüğümde yarı çıplak olduğunu görünce kelimeler boğazımda düğümlendi.

Başının üzerinden tişörtünü geçiriyordu, ben de bu sırada karnındaki kasların nasıl gerildiğini izledim.

“Ona yumruk attım.” Omuzlarını silkti, tişörtünü giyerken cevabından son derece memnun görünüyordu. “Hakkında öyle şeyler söyleyip duruyordu. Ona durmasını söyledim sonra tekrar bununla ilgili şaka yaptı, ben de yumruk attım. İkimiz de ceza aldık, sadece onunki benimkinden daha uzundu.”

“Sen delisin.” Ona kocaman gözlerle bakarak az önce anlattıklarını sindirmeye çalışıyordum. *Birini mi yumruklamıştı?*

“Bunu kız kardeşlerimden herhangi biri için de yapardım.”

Kız kardeşleriyle kıyaslanmam tüm kaslarımı gevşetti. İçi mi nostaljik bir hüznü kapladı. Bir sevgilinin koruyuculuğuyla benim için birini yumruklamamıştı, beni kız kardeşlerinden biri gibi gördüğü için yapmıştı. Ne kadar paramparça hissettiğimden nefret ettim.

Konuşmaya devam etti. “Yani bu büyük bir mesele, tıpkı o zaman olduğu gibi.”

Düşüncelerimi bastırdım ve sordum. “Sen ne önerirsin?”

“Met.”

“Met mi? Sanat müzesi olan mı?”

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “İlham için. Yazarken tıkanıldığımda oraya giderim. İstersen pazar günü birlikte gidebiliriz? Kıyafetlerimle dalga geçmene bile izin veririm.”

Kahkahamı bastırsam da gülümsememi bastıramadım. “Gelemem, Ethan’la görüşmem gerekiyor.”

“Boş ver Ethan’ı! Ona ihtiyacımız yok.”

Güldüm. “Belki görüşmeyi erteleyebilirim.”

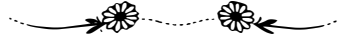
Dudaklarında oğlan çocuğunu andıran bir gülümseme belirdi. “Saat dört uygun mu? Yemekten birkaç saat önce.”

Yeniden her şeye düzenli olarak davet edildiğimi, arkadaş olarak istendiğimi fark etmek yüzümün kanayan kalp çiçeklerinin rengini almasına neden oldu. Ortaokulun yaz aylarında hissettiğimden daha güçlü bir nostaljiydi.

Evet demek, yatağa gömülmek kadar kolaydı.

On Beşinci Bölüm

*Çünkü ben işlediğim suçu bile bilmezken,
sen hükmümü vermiş gibi bakıyorsun*

Metro yolculuğu ve Met müzesine yaptığımız kısa yürüyüş huzurlu ve romantikti. Levi’la New York’ta birinin en bariz yollar dışında nasıl öldürülebileceğine dair yöntemleri seçmeye çalışmıyor olsaydık, kendimi bir romantik komedinin içinde gibi hissedebilirdim.

“Kanalizasyon ızgarasına düşerek ölmek,” dedim kendimden emin şekilde.

Ciddi bir tavırla, “Eğer bunun komşunun vahşi kedisi tarafından öldürülmekten daha iyi olduğunu düşünüyorsan açıklamayı isteyeceğim,” diye yanıtladı. İkimiz de tartışmayı ciddiye alıyorduk.

Böyle çarpıcı senaryolara nasıl geldiğimizden emin değildim. Her şey metroya binmeden önce ayakkabısını bağlamasını söylememle başladı çünkü bir keresinde haberlerde ayakkabı bağcığı metronun kapısına takıldığı için düşüp ölen birini görmüştüm.

Hikâyeme güldükten saniyeler sonra gerçekten endişeli olduğumu fark edip hemen bağcıklarını bağladı.

Müzeye yalnızca bir blok kalmıştı, onun uzun adımlarına yetişmek için elimden geleni yapıyordum. Üniversitedeyken kendisinin boy ve güç anlamında geliştiğini ama benim ondan

yirmi santim kısa kaldığımı fark ederek çoktan iki kez yavaşılamıştı.

“Kaldırımında yürüdüğünü hayal et, sonra biri arkandan gelip seni itiyor.” Beni dinlediğinden emin olmak için kafamı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde, bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. Konuşurken izlenmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sadece öylesine bakılmak, gözlenmek değil de gerçekten *önemsenmek*... Sesli düşüncelerimi sindirirken çenesinin eğilmesinden, her kelimeyi yakalamak için dudaklarımdan hiç ayrılmayan bakışlarına kadar. Bu neredeyse dümdüz kaldırımında takılıp düşmeme neden oluyordu.

“Ben, ah... Önünde açık bir kanalizasyon kanalı varmış, sen de içine düşüyorsun.”

“Bu fazlasıyla tesadüfi görünüyor,” diye tartıştı.

“Komşunun vahşi kedisinin sana saldırması öyle değil mi?”

“Marty’nin kedisi *sana* hiç saldırmadığı için demesi kolay.”

Müzenin görkemli taş merdivenlerinden çıkarken Levi билетlerimizi ödedi. Ben daha nakit çıkaramadan cüzdanımı itmişti. Ona ödemekte ısrar etsem de elini belime koyup bizi içeri yönlendirirken sözlerim yarıda kaldı. Tulumumun kalın kot kumaşı, elinin altında çiçek yapraklarından bile daha ince geliyordu. Temasına doğru eğilmek istedim ama onunla herhangi bir fiziksel temastan kaçınma alışkanlığım lanet gibi üstüme yapışmış, beni dimdik ayakta tutuyordu.

Sakin ol, diye hatırlattım kendi kendime. O sadece bir eldi, belimi tamamen kaplayabilecek, çenemi kavrayıp dudaklarımı yukarı eğebilecek, saçıma gömülüp yuvalarına yerleşebilecek eller.

Ah, Tanrım.

Resim ve heykellerin sergilendiği galerilerden geçtik. Oda-

ların çoğu loştı, yalnızca tablolardan hafif bir ışık yayılıyordu. Duvarlar koyu eflatuna boyanmış, altın çerçevelere sarılmış sanat eserleriyle bezenmişti. Yanımızdan geçen herkes sessizdi, sanki aralarında müzenin tadını sessizce çıkarmak için gizli bir anlaşma yapmışlardı.

Bu yüzden tiz bir kahkaha beni yerimden sıçrattı. Döndüğümde küçük bir kızın babası tarafından kucaklandığını gördüm. Onu havaya kaldırıp kızın gülmesine neden olan uçak sesleri çıkarıyordu. Kızı tekrar göğsüne indirirken saçlarını yüzünden çekti.

Yutkunup gözlerimi tavana diktim. Annem, bir çekimde ya da defilede işler ters gittiğinde gözyaşlarını tutmak için hep böyle yapardı. Çeneni yukarı kaldırmakla alakalıydı. Kafamı eğdiğimde aynı düşünceleri Levi'ın yüzünde de görebiliyordum.

“Onu ne sıklıkla düşünüyorsun?” diye sordum.

Cevap verirken bana bakmadı. Trajik bir hayali yeniden izliyormuş gibi ilerideki babaya bakıyordu. “Her gün. Girdiğim her odada onu görüyorum, sanki kapının diğer tarafında beni bekliyormuş gibi. Bazen sabahları beni aşağıya çağıran sesini duyduğuma yemin edebilirim. Hatta farkına varmadan merdivenlerin yarısına geldiğim anlar bile oldu.” Başını salladı, gülüşü kahkahaya benzese de daha çok yenilgi gibiydi. “Artık beni büyüttüğü evde bile yaşamıyorum.”

Sözleri gözlerimdeki yaşların yeniden birikmesine neden oldu. “Yani hiç mi kolaylaşmadı?”

Nefesini verdi. “Kolaylaşmadığından değil, daha ziyade gözlerimle kalbim gerçeğe inanmayı reddediyor.”

Sonsuza dek böyle yaşayabilir miydim? Kalbimin gerçeğe yetişmesini bekleyerek. Babasız bir hayatın nasıl olduğuna alışmıştım ama bu iyi hissettiğim anlamına gelmiyordu.

“Bana seni hatırlatan bir şey göstereceğim.” Heykellerle dolu başka bir odaya yaklaşıırken beni dudakları ve burnu olmayan, uzun bir mermer erkek heykeline götürdü. Biri onu uyutulmadığı bir burun estetiği ameliyatının ortasında heykelleştirilmiş gibiydi.

Koluna vurdum. “Bir daha seninle bir yere gelmeyeceğim.”

Kahkahası sözleriyle birlikte göğsünde yankılandı. “Şaka yapıyorum, şaka. Yemin ederim. Sadece tepkini görmek istedim. Tablo burada.”

Beni başka bir koridora yönlendirmek için elini parmaklarına doladığında hayal kırıklığım azaldı. Sadece dostça bir jestti, lisede kalabalık koridorlardan geçerken hep el ele tutuşurduk. Anatomi dersindeki Pria bizi gördüğünde bana hep dik dik bakardı.

Avucumdaki elinin hissini fazla düşünmemeye çalıştım çünkü o böyle biriydi, hep de böyle olmuştu: flörtöz. Size olan sevgisini sözler ve dokunuşlarla gösterirdi.

Ellerimize, kolunun bileğime sürtündüğü yere bakmadan edemedim. *Aman Tanrım*. Bunun camdan yapılma sarı papatyalı olan eski bilekliği olduğuna *yemin edebilirdim*. On sekizinci yaş günüm için bana yaptığı bilekliğin aynısıydı. Onu peri vazomun içinde, şakayıklarla dolu halde pencere pervazında bırakmıştım. Hayır, imkânı yoktu. Zaten ona bakmayalı yıllar olmuştu.

Beni duvarı kaplayan büyük bir tablonun önüne getirdiğinde, “İşte bu,” dedi.

Soluk tenli, iyi giyimli bir kadının portresiydi. Üzerindeki kabarık elbise oturduğu gösterişli koltuğu tamamen kaplamıştı. Pencerenin önündeki masada oturmuş, ellerinde çiçekler ve bir not tutuyordu. Tablo adeta güneş ışığı yayıyordu, kullanılan

her renk sarı ya da turuncu bir tona sahipti. Duvardaki künyede şunlar yazıyordu: ‘Aşk Mektubu’ Jean Honoré Fragonard.

“Neden?”

Bir anlığına tereddüt etti. “Tabloya baktığımda tek gördüğüm sensin.”

“Ben kesinlikle bu kadar şık değilim.”

“Sana hiç katılmıyorum. Giydiğin her şey mükemmel.”

Söylediğimi vurgulamak için kafamı eğip giydiğim tuluma baktım.

“En çok da tulumlarını seviyorum, özellikle ceplerini saçma küçük şeylerle doldurduğunda.”

“Onları saçma şeylerle doldurmuyorum!”

Haklı olduğunu bilerek, “Hımm,” diye mırıldandı. Bu da beni mantıksız şekilde sinirlendirmişti.

“Erkeklerin mini etekler ve dekolteli bluzlardan hoşlandığını sanırdım.” Kelimeler ağzımdan çıktığı an pişman oldum. *Tamamen gereksizdi, Dani. Bize iltifat eden her insanla atışmana gerek yoktu.*

“Onları sevmediğimi hiç söylemedim.” Bakışları yüzümün yan tarafına kaydı. Boğazını temizledi. “Hadi yazalım.” Galerinin ortasındaki, oturduğumuz yerden tabloyu görebileceğimiz boş bankı işaret etti.

Makalem için fikirler karalamak üzere not defterimi çıkarmak yerine, eskiz defterimi aldım. Ben bir kalem çıkarıp kadın silueti çizerken, Levi beni izledi. Kalçasının etrafına silik bir etek çizerek elbisenin üst kısmına bağladım.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim ki, “Bunu nasıl yaptığını hiç anlamadım,” dedi Levi. Sesi hayret dolu bir çocuğunki gibiydi. Başımı kaldırdım, yanımda olduğunu neredeyse unutmuştum.

“Çizmeyi mi?”

Başını sallarken sorusunu başka şekilde ifade etmeye çalıştı. “Evet ama tam olarak öyle değil. Nasıl aklına bu kadar çok tasarım geliyor?”

“Aslında, bir süredir tasarım bulmakta zorlanıyorum. Sanki bütün yaratıcılığım tükenmiş gibi, şimdi aklımda olan tek şey eski projelerden kalan parçalar. Uzun zamandır orijinal ya da paylaşmaya değer hiçbir şey üretemedim.”

“*Hepburn* filmleri artık işe yaramıyor mu?” diye sordu gelişigüzel şekilde ama soru fazlasıyla *önemliydi*. İlhamı ihtiyaç duyduğumda *Audrey Hepburn* filmlerini tekrar izlediğimi nasıl hatırlamıştı? O her gün dolap şifresini unutan aynı adamdı. Bu özelliği *hiç* değişmemişti fakat bir şekilde bunu hatırlıyordu.

Dokuz beş çalışan bir emlakçının *Million Dollar Listing** programına sığındığı gibi, ben de *Hepburn* filmlerine sığınardım. Filmleri geçmişte kalmış moda akımlarıyla dolu olsa da bu kıyafetler zamansız unsurlar yaratan klasik tasarımcılar tarafından yapılmıştı. Kalbimin teklemesine neden oluyordu.

“Eskisi kadar iyi gelmiyorlar. *Audrey*’nin filmografisindeki tüm fikirleri son damlasına kadar kullandım. Yine de üzerinde nefes kesici bir elbiseyle kalabalığın içine girdiği, herkesin dönüp ona baktığı sahnelerde kalbim duracak gibi oluyor. Bir gala ya da balonun olduğu sahneler en iyileri.”

“Üniversiteye başladığından beri birine gittin mi?”

“Baloya mı? Tanrım, hayır,” derken kıkırdadım.

“Bir şey söylemeyecektim çünkü kendini ‘evet’ demek zorundaymış gibi hissetmeni istemedim. Biliyorum ki, ‘evet’ demek istersin, ne kadar meşgul olduğunu da biliyorum...”

“Levi, ağzındaki baklayı çıkar,” diye heyecanla güldüm.

* Emlakçıların profesyonel ve özel hayatını yansıtan Amerika yapımı realite şovu. (ç.n.)

“Önümüzdeki hafta Plaza’da Sarah’nın nişanını kutlamak için bir balo var. Jeff’in babası ayarlamış.”

“Ah. Ne kadar ince bir davranış.”

Alnındaki çizgilerde *endişeli ağabey ifadesi* belirdi. “Siyasi bir mevzu, babası bölge savcılığına aday. Düğünün reklamını yapmak ‘güçlü bir aile bağı’ gösterecekmiş.”

“Demek *şık* bir balo, eğlenceliymiş. Beni okuldan senin için takım elbise yürütmeye ikna etmeye çalışıyorsan, bana çilekli pastadan çok daha fazlasını borçlanırsın.” Onu güldüreceğini bildiğim şekilde gözlerimi kısıtım.

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. Sessiz müzeyle o kadar büyük bir tezat oluşturdu ki, kolunu kavrayıp onu susturdum. Benim de gülüyor olmam işleri kolaylaştırmıyordu.

Kahkahası dindi. “Misafirim ol, benimle gel.”

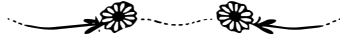
Kalbim tekledi. Cumartesi günümü nasıl geçireceğime dair olabilecek en kötü fikirdi. Lisedeki en yakın arkadaşımın dışarı çıkmak yerine, çoğu üniversite öğrencisi gibi mini etek giyip bara gitmeli ve sarhoş olmalıydım.

“Bella orada olacak mı?” Bu baloya gideceksem, akıl sağlığımı korumak adına sadece ve sadece bu anlaşma için giderdim. Beni davet ettiğine inanamıyordum.

“Olacak,” diye yanıtladı.

Kaşlarının çatılmasından nedenini soracağını anlayıp hemen söze girdim. “O halde onu ciddi ilişkin olduğuna ikna etmek için mükemmel bir yer gibi görünüyor.”

On Altıncı Bölüm

Sanırım âşık oluyorum

“Evet, perşembe bana uyar,” diye yanıtladım telefonda.

“Fikrim üzerine daha fazla düşünme şansın oldu mu?” diye sordu hattın diğer ucundaki Ethan.

Telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırmış halde, Levi’in her an burada olabileceğini bilerek *Daisy*’s’teki eşyalarımı toparlıyordum.

“Doğru hissettirmiyor.” Ethan’ın mezuniyet başvurularımda ve makalemden annemin kızlık soyadını kullanma fikrini biraz daha düşünmüş ve doğru olmadığına karar vermiştim. Levi’in kendi çalışmalarımı kabul edilebileceğime dair verdiği güven beni ikna etmeye yetmişti.

Levi içeri girerken Ethan cevap verse de söyledikleri arka planda kaybolup gitti. Kapı arkasından kapanırken Levi tüm dikkatleri üzerine çeken o parlak gülümsemesiyle sırtıttı. Bugün farklı bir gözlük takmıştı, hafif yuvarlak, tel çerçeveli bir modeldi. Gözlüğü alnına düşen bir bukleyi yukarıda tutuyordu. Koyu renkli kapüşonlusu, kot ceket ve siyah pantolonunu tamamlamıştı. Onu tanımıyor olsaydım, bir müzik grubunda olduğunu düşünürdüm.

“Daniella? Söylediklerimi duydun mu?” diye sordu Ethan. Söylediklerini kesinlikle duymamıştım çünkü o an kapıdan içe-

ri sanki üstü çıplakmış ve göğsünden aşağı su süzülüyormuş gibi giren model kılıklı adama kilitlenmiştim.

“Evet. Evet, üzgünüm!” Elimi kaldırıp Levi’den bana bir saniye vermesini rica ettim. Omzumdaki telefonu düzelterek kasayı kilitledim, ışıkları kapattım, çiçek dolaplarının fişe takılı olduğundan emin oldum ve çantalarımı aldım. “Tekrar eder misin? Sonda sesin kesildi,” dedim Ethan’a.

Dükkândan çıkarken Levi omuzlarımdaki çantaları almaya çalıştı ancak halat çekme oyunundaki gibi onları geri çektim.

Ben çiçekçinin kapısını kilitlerken telefon görüşmemi bölmek için sessiz kalmaya çalışarak dudaklarını oynattı. “*Çantaları bana ver.*”

Telefonu kulağımdan çekerken ona doğru eğildim. “*Ben taşırım,*” dedim kararlılıkla fısıldayarak.

Kafası daha da karışmış halde, “Dani, orada biri mi var?” diye sordu Ethan. *Kahretsin.* Ben panikle Levi’a bakarken, o da gücenmiş gibi telefona bakıyordu.

“Ah, hayır. Hayır, üzgünüm! Sadece... müşterinin ödemesini alıyordum!”

Günü Levi’la geçirmek için danışmanlık randevumuzu iptal etmiş olmasaydım, Ethan’ın nerede olduğuma dair ne düşündüğü beni bu kadar germezdi. Gerçekten çalışmak zorunda olduğumu sanıyordu.

Çalışmam gerekiyordu ama buluşma saatimizde değil. Bu telefon görüşmesi için ona resmen yalvarmam gerekmişti, bu yüzden yalan söylediğimi bilmesinin imkânı yoktu.

Telefonu ağzımdan uzaklaştırıp sokağın karşı tarafına doğru bağırdım, “Petunyaların tadını çıkar, Marjorie!”

Levi performansım karşısında kahkahayı patlattı. Elini hemen ağzına kapatsa da hayranlık dolu gülümsemesini gizleme-

ye yetmemişti. Omzuna vurdum. Dudaklarımı oynatarak, “Sessiz ol,” dedim.

Tartışamayacağımı bildiği için bunu fırsat bilerek çantaları kollarımdan çekip aldı ve arabaya koydu. Gözlerimi devirdikten sonra yolcu koltuğuna oturdum.

Ethan i çekti. “Daniella, telefonda görüşmek için herkese kolayca evet demiyorum, programımın ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun.” Tam adımı kullanması beni lise yıllarıma gtrmşti. Boğazıma bir mahcubiyet oturmuştu. “Bu konuşmayı yarın benim evimde yapmaya ne dersin? Böylece araya giren birileri de olmaz.”

Bana bu kadar vaktini ayıran birini ekmenin verdiği suçluluk göğüs kafesime kmşti. Bu hafta elbiselerimi ve Levi’in takım elbisesini bitirmeye çalışırken programım fazlasıyla doluydu. Yeni bir görüşme için vakit yaratmak, son iki elbiseyi bitirmek için bir geceyi daha uykusuz geçirmek demekti. Ona gvenmediğimden de değildi. Gizli bir katil olduğunu düşünsem onunla bu konuşmayı yapıyor olmazdım. Sadece hiç vaktim yoktu.

“Biliyorum, zr dilerim. Perşembe gününe ne dersin? Bütün gün kampüste olacağım,” dedim umutla.

Tekrar yüksek sesle i çekti. “Bunu herhangi biri için yapacağımı düşünme çünkü bu iyiliği bir daha yapmayacağım, senin için bile.” Sözleri sert olsa da sesi glmsyormuş gibi ydi. Omuzlarım rahatlamayla gevşedi.

“Buna ne kadar minnettar olduğumu *tahmin bile* edemezsin.”

“Saat yedide, ofisimde.” Arama sonlandı. Telefonu kuağıma bırakırken arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. İnsanlarla konuşmak çok yorucuydu ama bunu telefonda yapmak daha betardi.

Ethan'la telefonda konuşmak, aceleyle getirilmiş tavsiyeler ve dolayısıyla da benim verdiğim hazırlıksız cevaplar demekti. Programına sadık kalmak için daima zamana karşı savaşıyordu.

“O gece eve geç mi geleceksin?” diye sordu Levi. Bana kısa bir bakış attıktan sonra yola döndü.

“Çok geç değil, sekiz gibi işim bitmiş olur.” Tekrar bana baktığında bu kez kaşları çatılmıştı. “Bu geç bir saat.”

“Önceki seferler kadar geç değil.” Esprili bir göz devirme ya da kahkaha bekliyordum ama onun yerine sessizlikle karşılaştım. Yine de onun sessizliği asla bir ceza değildi, sadece olayları tartma şekliydi. Lisedeysen öğretmen cevabı söylemesi için ona seslendiğinde ya da kız kardeşleri *köpeklerin neden var olduğuna* dair mantıksal, karmaşık sorular sorduğunda da böyle yapardı.

O bir şey söyleyemeden annesinin kahverengi taş evi görüşümüze girdi. Şimdi rol yapma vaktiydi. El ele tutuşacak, gülümseyecek, birbirimize sevgiyle bakacaktık. Levi kapımı açmak için arabanın etrafından dolanırken yerden çantamı aldım. “Teşekkürler.”

Başını sallayıp elimi tuttu ve bizi merdivenlerden yukarı yönlendirdi. Elim onun avucunda donmuş gibiydi. Hareket etmemeye çalışıyordum çünkü aksi takdirde teninin her zerresi silinmeyecek şekilde zihnime kazınacaktı. Levi kapıyı çaldı ve bana döndü, sessizce iyi olup olmadığımı kontrol ederken parmaklarına sıkıca tutundum. Bırakmak zorunda kalmadan önce elinin verdiği hissi her zaman hatırlamak ister gibi.

***

Masanın diğer ucunda oturmasına rağmen, Bella yirmi dakikadır sanki onu bakışlarıyla soyuyormuş gibi gözlerini Levi'in üzerinde gezdiriyordu.

Onu suçlayamazdım -dış görünüşünü bırakın, son dört yılı mı onun varlığına meftun halde geçirmiştım- ama Tanrım *ben buradaydım*. Bu, annemin tasarladığı gelinliği *Vogue* kapağı için fotoğraflanacağı günden hemen önce lekelediğim zamandan bile daha acı vericiydi. Sanki onun yanında oturmuyordum, ellerimiz herkesin göreceği şekilde masanın üzerinde kilitlenmemiş gibiydi.

Rol yapıyoruz, rol yapıyoruz, rol yapıyoruz.

Eli benimkini okşadığından beri bu düşüncüyü tekrarlayıp duruyordum. Kafamın içinde bir hastane monitörü gibi çınılıyordu ama başparmağıyla işaretparmağımın eklemine okşadığında o ses bir oktav yükseldi. Sanırım hafifçe yerimden sıçramıştım, herkes düğün muhabbetine o kadar dalmıştı ki, kimse fark etmedi.

"Bugün Met nasıldı?" diye sordu Sarah. Ağzım makarnayla dolu olduğundan cevap vermesi için sağımdaki Levi'a döndüm.

"Bir pazar sabahına göre her zamankinden daha kalabalıktı," diye yanıtladı.

Vurgulayarak, "Şehirle ilgili en çok özlediğim şeylerden biri de bu, her zaman etrafta birileri oluyor," dedi Sarah.

"Her zaman geri taşınabilirsin."

Sarah gözlerini devirdi. "Şehirde yaşamayı karşılayabilmek için üç kişiyle bir eve tıklımayı pek tercih etmem."

Annesini, Rhea'yı ve Claire'i mi, yoksa Levi'in üç ev arkadaşıyla yaşadığını mı kastediyordu, anlayamamıştım. Her iki

durumda da haksız sayılmazdı. Aylık kirası bir araba peşinatı kadar olan, dolap büyüklüğünde bir daire yeni evli bir çift için pek de ideal sayılmazdı.

Sarah cevap verirken Levi kafasını kaldırıp ona bakmadı, konuşmayı bitirmişti.

Sarah'yla Jeff sırf düğün hazırlıkları için şehre geri taşınmışlardı ama Levi son iki yıldır Vermont'ta yaşadıklarını anlatmıştı. Bu konuyu sadece o zaman konuşmuştuk, daha fazla konuşmaya hiç istekli olmadığını anlamıştım.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Levi ve ev arkadaşlarının yanına taşınmak *istemediğini* mi söylüyorsun?" diye sordum. "Eminim mutfak dolaplarında sana yer açarlar."

Sarah kahkaha attı, bu da masanın diğer ucundaki Bella'nın bana keskin bakışlar fırlatmasına neden oldu. "Onların dairesini *gördün* mü hiç? Dolaplarda bana yer olamaz!"

Gülerken, "Dolaplar o kadar da kötü değil!" diye kendini savundu Levi.

"Oradan taşınman gerekiyor, domuzlar gibi yaşıyorlar. Biliyorsun, her zaman Vermont'a taşınabilirsin."

"New York'tan ayrılmakla ilgilenmiyorum, bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Birlikte eve çıkmayı düşündünüz mü?" diye sordu Sarah. Masadaki herkes bir anda sessizliğe büründü, bu durum beni kafamı tabağımdan kaldırmaya zorladığında ikimizi kastettiğini anladım.

Aman Tanrım. Zihnimin hiçbir köşesinde uydurabileceğim bir yalan yoktu.

Sahte ilişkimiz hakkındaki soruları bile yanıtlayamazken sahte geleceğimizle ilgili nasıl konuşacaktım? Tabii ki masadaki kimse bunu bilmiyordu çünkü onlar bizi çocukluk arkadaş-

lığından aşka yelken açmış bir çift sanıyordu. Oysa gerçekte, geçmişteki dostlukları şu an tuhaf anlar ve tek taraflı platonik aşkla harmanlanmış iki yetişkindik.

Başını konuyu kapatmak istercesine sallarken, “Henüz mezun bile olmadık,” diye yanıtladı Levi.

Omuzlarını silkerek, “Ee, ne olmuş?” dedi Sarah. “Birbirinizi yıllardır tanıyorsunuz. Birlikte mükemmelsiniz.”

“Beraber eve mi çıkıyorsunuz?” diye bağırdı Claire masanın ucundan, sohbete yeni dahil oluyordu. Neşeyle masanın üzerine doğru eğilirken kocaman gülümsüyordu.

“Bu evlenip bebek yapacağınız anlamına mı geliyor?” diye çığlık attı.

“Ah...” *Öksürük*. “Ben...” *Öksürük, öksürük, öksürük. Sanırım boğuluyordum*. Muhtemelen ölmek için en uygun zaman buydu.

“Levi’la Dani bir ağaçta oturuyor. Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R!” diye bağırdı Rhea.

“Öp! Öp! Öp!” diye tezahürat yapmaya başladı Claire. Yardım dilercesine Levi’a baktım ama gözüm Trish’e takıldı. Saf bir neşeyle gülümsüyordu, onunla tanıştığımdan beri nadir gördüğüm bir şeydi. Levi da bunu fark etmiş, aynı şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Sekiz yıl önce onunla tanıştığımda yüzünde hüznünlü bir gülümseme ve gözlerinde yorgun bir bakış vardı. İşten geç gelir, doğruca yatağına girerdi. Kocasının ölümünden sonraki hayatı böyleydi. Onun yüzünde içten bir gülümseme görmek, bahçenizde sinek kuşu görmek gibi hayranlık uyandırıcı ve son derece nadirdi.

Gayrimenkul sektöründeki kariyerinin başarıyla ilerlediğini duymak beni mutlu etmişti. Öyle başarılı olmuştu ki, şehre ta-

şınmışlardı. Yine de hâlâ duruşuna ve göz çizgilerine kazınmış bir hüznü vardı.

Kalbim suçluluk duygusuyla sıkıştı ve bunu bastıramadım. Levi'la ben birlikte olduğumuz için mutluydu. Bir gün açıklama yapmadan gelip gitmeyi bıraktığımda ne hissedecekti?

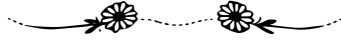
Trish de Rhea ve Claire'le birlikte tezahürat yapmaya başladığında tüm masanın onlara katılmasına neden oldu. *Tüm masanın*. Sanırım büyükanne Coldwell'in bile onlara katıldığını duymuştum.

Sağımdaki Levi benim kadar endişeli durmuyordu, aksine bu fikri gerçekten düşünüyormuş gibi meraklı görünüyordu. Gözleri dingin bir netlikle yüzüme odaklanmış, başı kusursuz bir açıyla yana eğilmişti.

Zihnim düğmesi bozulmuş bir radyo gibiydi. Gürültülü düşünceleri bastırmak için ne kadar çabalasam da hiçbir şey değişmiyordu.

Bu yaşamıyor olamazdı.

On Yedinci Bölüm

*Ellerimin vücudunda nerelere gideceğini hiç hayal
etmediğimi söylesem yalan olurdu*

Düşüncelerim bir filmin bitiş jeneriğinden bile daha hızlı akıyordu. Levi'ı öpemezdim, ilk öpücüğümüzün herkesin gözü önünde olmasına izin veremezdim. *Bana karşı hiçbir his beslemiyorken* beni öpmesine razı gelemezdim. Bu en başında size hiç reçete edilmemiş bir ilaca bağımlı hale gelmekle aynı şeydi.

Bana bakarken aklından neler geçtiğini bilmek için milyonlar feda edebilirdim. Bakışlarının ağırlığından kaçınan gözlerim önümdeki şarap kadehine kaydı. Sonraki hareketim o kadar dürtüseldi ki, üzerine düşünecek zamanı kendime tanımadığım için minnettardım.

“Çok özür dilerim,” dedim nefes nefese.

Levi yerinden fırlarken sandalyesi zeminde tiz bir sürtünme sesiyle gıcırdadı. Şaşkınlıkla bana döndükten sonra sanki zihninde bir ampul yandı. Şarap gömleğine yayılmaya devam etse de yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Tepkisi beni kahkahalara boğarken masadaki diğer herkes ya şaşkınlıklarını gizlemeye çalışıyor ya da yardım etmek için ayağa kalkıyordu.

Yüzündeki şaşkın ifadeyle şarabın sadece beyaz gömleğine isabet etmesi birleşince, kendimi tutamayıp kıkırdamaya başladım. Bana bakışı... En yakın arkadaşımı geri kazanmışım gibi

hissettirmişti. Sadece bize özel o gizli anlayış baloncuğumuzun içindeydik.

“Sanırım o leke çıkmayacak,” diye yorum yaptım.

Levi alaycı bir ses çıkarıp elimi kavradı ve beni hızla masadan uzaklaştırdı. “Ah, bana yardım edeceksin.”

Beni sandalyemden çekip muhtemelen banyoya doğru sürüklerken küçük bir çılgılık attım. Beynim, elinin benimkinin içindeki hissini ve birazdan nerede olacağımız gerçeğini sindirmeye başladıkça kahkahalarım yavaşça dinmeye başladı.

Banyonun kapısını açıp bizi içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

“Seni pislik, bu gömleği seviyordum ben!” diye bağırdı, neşesi saçlarının dağınıklığından belli oluyordu.

Eliyle beyaz gömleğini işaret etti, kırmızı sarmallarla sırlıklam olmuştu. Kalbi sökülmüş gibi görünüyordu.

“Ne yapmamı isterdin?” Soluklanırken banyo kapısına yaslandım. Anlık kararlar vermek en güçlü yanımdı sayılmazdı ancak bu seferki hamlemden dolayı kendimi takdir ediyordum.

Neşeyle gözlerini devirdi. Klozetin kapağını kapatarak üstüne oturdu. Arkasına yaslanıp bacaklarını iki yana ayırırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Aman *Tanrım*. Yere yığılmama engel olacakmış gibi banyo kapısına yaslandım. Uzun parmaklarının her bir düğmeyi açarken nasıl büküldüğünü, hepsine nasıl dikkatle odaklandığını izledim. Bir, iki, üç düğme açılmıştı.

Vay canına, tavan ne kadar da güzel görünüyordu. Yakın zamanda yeniden mi boyatmışlardı?

“Beni öpmek o kadar kötü mü olurdu?” Başı aşağı eğik olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Hâlâ yukarı bakarken hızla gergin bir kahkaha attım. “Anlaşmamızda bu *yoktu*.”

“Bana söylenenler pek öyle değildi.”

Kafam hızla ona döndü.

Tepkime güldü. “Sakin ol, sakın ol. Nedimelerden biri geçen gece telefonda Gabe’le ne konuştuğunuzu anlattı.”

Gabe’le konuştuklarımızı mı? Biz ne... *Aman Tanrım*. Gabe’in çantamı orada bıraktırıp *dil hikâyesinden* bahsetmesi... “Şaka yapıyorsun,” dedim utanç içinde.

Utandığımı anlayıp sesini yumuşattı. “Delanie geçen gece Sarah’yla sarhoşken bana anlattı. ‘Yakınlığımızın’ detaylarından çok etkilendiğini söyledi,” dedi havada tırnak işareti yaparak. “Haftamı şenlendirdi.” Kahkaha attı.

Ağzımdan çıkan sonraki ses, can çekişen bir kedininkine benziyordu. Ellerimle yüzümü kapattım. “Gabe’i geberteceğim,” dedim ama ellerimi suratıma bastırdığım için bu daha çok *Gabe’i geberteceğim* olarak çıktı. “Resmen dehşet içindeyim, huzur içinde ölebilmem için şu an burayı terk etmeni rica edeceğim.”

“Hey.” Sesi yükselmişti.

Nedenini anlamak için parmaklarımı hafifçe araladım. Gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açılmış halde bana yaklaştığını gördüm. Hemen gözlerimi tekrar kapattım. Bunu görmeliydim.

“Yanımdayken utanman için hiçbir sebep yok. Biz en yakın arkadaşlarız, unuttun mu? Şimdi bırak da yüzünü göreyim.”

Parmaklarımı tek tek yavaşça yüzümden ayırırken ışık görüşüme tekrar sızmaya başladı.

Beynimde yeni bir hastane monitörü ritmi duyulmaya başladı: *Biz arkadaşız, biz arkadaşız, biz arkadaşız.*

Parmaklarımın tamamı göz kapaklarımdan çekildiğinde, “Selam,” diye fısıldadım. Hâlâ utançtan yerin dibine girerken, bir yandan da yarı çıplak halini görmezlikten gelmeye çalışıyordum.

“Selam,” diye fısıldadı aynı şekilde. Gözleri o baştan çıkarıcı, büyüleyici oyununu oynuyordu. Kısılmış gözleri yüzüme odaklanmıştı ve dudakları hafif aralıktı. Bakışlarımı sadece birkaç santim aşağı kaydırsam, pamuklu gömleğinin altında gizlenen göğüs kaslarını görecektim.

“Selam,” dedim tekrar.

“Ee, şu dil meselesi de nedir?”

Hem bozuk dikiş makinesine hem de homurtuya benzeyen bir ses çıkardım. Omzunu geriye ittim. “Çok *kötüsün*.”

Onu itmeme güldükten sonra düğmelerini tamamen açmak için tekrar klozetin üstüne oturdu. Kızarıklık, elmacıkkemikle rime dövme gibi kazınmıştı.

İşi bitince yeniden ayağa kalktı, gömleğinin omuzlarından sıyrılıp kollarından aşağı süzülmesine izin verdi. Kafamı hareket ettirmeden gözlerimi tekrar tavana diktim. İhtiyacım olan son şey, onun tamamen üstsüz halinin sonsuza dek zihnime kazınmasıydı.

“Bilgin olsun, o aramızda bir espriydi ve artık sana asla söylemeyeceğim.”

Musluğu açıp gömleğini suyun altına tuttu.

“Hadi ama! Ben de bu özel esprinin parçası olmak istiyorum.”

“Asla olmaz.”

“Ne yapmam gerekiyor? Dizlerimin üstüne çöküp yalvarmamı mı istersin? Yaparım.” Yüzüm alev aldı. *Gözlerini tavan-
dan ayırma, gözlerini tavandan ayırma. Bu üstsüz adam diz-*

lerinin üstüne çökmekten ve yalvarmaktan bahsederken sakın ona bakma. Konuşmaya devam etti. “Ben...”

“Bunu mezara götüreceğim, Vi!”

Sözlerim havayı bıçak gibi keserek ikimizi de sessizliğe sürükledi. Ona ilk defa bakarken az önce ne söylediğimi fark ettim.

Bana hayalet görmüş gibi bakıyordu, hissettirdiği şey de tam olarak buydu. *Bir hayalet.* Ne zaman eski halimizden bir parça görsek, geçmişimizin hayaleti odaya girip aramızdaki dört yıllık ayrılığın bir sebebi olduğunu hatırlatıyordu.

Artık Vi ve Daisy değildik. Asla olmayacaktık.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye mırıldandı.

“Daima.” Musluğu kapatışını, gömleği sıkmasını ve sağ tarafımdaki dolabı açmasını dinledim. Gözucumla kumaş parçasının hareketini yakaladım, bir tişörtü başının üzerinden geçirip tekrar yerine otururken onu izledim.

Bir anlığına sessiz kaldı. Belli ki soracağı soruyu tartıyor, bir yandan da iki yüzüğünü evirip çeviriyordu. Yüzüklerinden birini parmağında yukarı kaydırıp diğer parmağına geçiriyor, aynısını ikinci yüzüğüyle de yapıyordu. Yüzükler buz patencilerin birbirleriyle dans etmesi gibi tam bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. “Ethan’la ilgileniyor musun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ona karşı romantik bir ilgi duyuyor musun?” Sorusu gayet netti ama ben hâlâ bunun durumumuzla alakasını anlamakta zorlanıyordum. Ethan’ın bunlarla ne ilgisi vardı?

“Hayır. Neden böyle düşündün?”

“Telefondaki konuşma tarzınızdan. Fikri senin için çok önemliymiş gibiydi.”

“Elbette önemli, o benim danışmanım. Çalışmak istediğim alanda deneyim sahibi. Ama bu...”

“Onun seninle ilgilendiği anlamına gelmez mi?”

Öylece donakaldım. Bu korumacı ağabey içgüdüğü müydü, yoksa sahte ilişkimizin zedelenmesinden duyduğu endişe miydi?

Başımı sallarken inanamayarak güldüm. “Ethan benimle ilgilenmiyor.”

“Seni evine çağırdı, Daniella,” diye bastırarak söyledi.

Tam adımı kullanması beni irkiltti, ciddiye. “İlk defa böyle bir şey söyledi.”

“Öyle olsa iyi olur.” *Ağabey bakışı* tekrar yüzündeydi.

“Ethan böyledir, cana yakın biri.”

“İşi cana yakın olmak değil. Hep mi böyleydi?”

“Aman Tanrım. Levi, hayır. *Bir kez* beni dışarı davet etti...”

Kıvılcım çakmış gibi yerinden fırladı. “Ne yaptı?”

Kahretsin. Kelimeleri toparlamak için acele ettim. “Danışmanım olmadan önceydi...”

“Dani, *bu önemli değil.* Ben sadece birkaç aydır öğretim görevlisi olarak çalışıyorum. Yine de bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorum.” Sözlerini elleriyle vurgularken gözlerime bakmak için aşağı doğru eğildi. “*Yemin ederim*, eğer sana dokunmaya çalıştıysa...”

“Hayır! Hayır, böyle bir şey asla olmadı!”

“Bu olduğunda okulda çalışıyor muydu?”

Yüzümü buruşturdum. “Şey, evet...”

Alayla gülerek tavana baktı, elini saçlarının arasından geçirirken birkaç tutamı çekti. Teninden öfke yayılıyordu, yine

de kaslarının gerilişini ve bunun ne kadar *çekici* göründüğünü fark etmeden edemedim. “Tanrım. Hemen başka bir danışman bulman gerekiyor.”

“Ah, hayır, hayır, hayır.” Başımı iki yana salladım. “O bu işin en iyisidir.”

“Sorun da tam olarak bu zaten. Ona ihtiyacın olduğunu biliyor.”

“Ona ihtiyacım yok, sadece yardımına ihtiyacım var.” Levi’nin her zaman böyle üzerime titremesini, sanki aramızda hiç ayrı zaman geçmemiş gibi davranmasını takdir ediyordum. Ancak böyle davranmasından nefret ediyordum, gerçekten *nefret* ediyordum. Hangi erkeğin benden hoşlanabileceği ya da kimin beni çekici bulabileceği konusunda söz hakkı varmış gibi davranmasından.

Yirmi iki yaşındaydım ve sadece birkaç hafta içinde üniversiteden mezun olacaktım, bir yetişkindim. Bana acıdığı için başka bir kız kardeşiymişim gibi davranmasına ihtiyacım yoktu.

“Kesinlikle! Telefonda seninle nasıl konuştuğunu duydum.”

Söylediklerime karşı çıktığında öfkem artmaya başlıyordu. Bu *saçmalıktı*.

“Arabada tuhaf davranmanın sebebi bu muydu? Neden ağabeyimmiş gibi davranıyorsun?” diye karşılık verdim.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, onları geri almak istedim. Ağzım tutamadığım nefesleri yakalamaya çalışıyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona tokat atmışım gibi bakıyordu, ben de gerçekten atmışım gibi öfkeyle titriyordum.

“Eğer abinmiş gibi davrandığımı düşünüyorsan özür dilerim ama son on yıldır hiçbir seçim şansım olmadan görevim buydu. O yüzden bu durumda birinin sana asılmasının sorun olmadığını varsaymak benim için pek kolay değil. Güvenliğini ve iyili-

ğini umursuyorum, her an iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Yani eğer güvende olmadığını düşünürsem, bir lanet saniye bile buna sessiz kalmayacağım.”

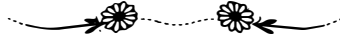
Tamamen yıkılmıştım. Göğsü inip kalkıyordu. Söylediği kelimelere bakıldığında, sesinde öfke olmasını beklerdiniz ama geriye sadece hüznü kalmıştı. Ben ne kadar pişman hissediyorsam, o da o kadar yenilmiş görünüyordu. Özür dilemek için öne doğru uzandım ancak nefesini bırakışı beni durdurdu.

“Onu danışmanlığından çıkarmayacaksan, toplantılarınızdan sonra seni ben alacağım.”

Ah. “Buna gerek yok.”

“Belki sen öyle düşünmüyorsun ama akıl sağlığım için bu gerekli. Şimdi Rhea gerçekten bebek yapıyoruz sanmadan oraya geri dönelim.”

On Sekizinci Bölüm

*Kalbim anılarımızla o kadar doluydu ki, tüm bedenimi
bir anı defteri gibi boyuyordu*

“Her şeyi berbat ettim.”

“Evet, bu çok açık.”

Bir çocuğun ses tonuna bürünerek, “Gabe!” diye bağırdım telefonda.

“Dani, babasının ölümü yüzünden hayatı boyunca babalık rolüne zorlanan adama abin gibi davrandığını söyledin,” dedi Jia. “Senin sözlerin, benim değil,” diye ekledi hızla.

“Ah, neden ağzımı açtım ki?” Tokamı sinirle çıkarıp yeniden takmaya çalışırken saçıma takıldı.

Saçlarım ağzıma girerken bir yandan da dikiş makinemin üzerine kapanmış halde son elbiselerimi bitirmeye çalışmak, pek de ideal bir durum değildi. Sosyal etkileşime duyduğum çaresiz ihtiyaçla Gabe ve Jia’yı aramış, pileler üzerinde çalışmaya devam ederken telefonu hoparlöre almıştım.

Onları daha erken arardım ama dün gece Levi beni eve bıraktığında tek istediğim yatağımın konforu, yaban mersinli süt kokulu bir mum ve huzur içinde babama e-posta göndermekti.

“Çünkü nasıl hissettiğini dile getirmen gerekiyor, yoksa her şey içinde birikir, bebeğim,” diye bana güven verdi Gabe. “Neden sadece özür dilemiyorsun ki?”

“Çünkü utançtan yerin dibine girdim,” diye homurdandım.

“Lisedeyken kavga ettiğinizde genelde ne yapardınız?” diye sordu Jia.

Parmağımı neredeyse hareket eden iğnenin altına kaptıracaktım. “Jia, sen bir dâhisin! Gitmem gerekiyor, size mesaj atarım!” Telefonu kapatıp unutmadan önce mektubu yazmaya başladım.

***

Lisedeyken on altıncı yaş gününe gitmediğim için Levi’la kavga ettiğimizde ona mektup yazmıştım. Onun için, kelimeler eğer doğru şekilde bir araya getirilirse müzik gibi tınlayabilirdi. Tutarlı düşünceler oluşturma konusundaki yetersizliğimi biliyordu. Bu yüzden eğer ona mektup yazmak için vakit ayırmışsam, o zaman ciddi olduğumu anlardı.

Ona üç sayfalık bir mektup yazmıştım. Partisi için evinin yolunun yarısına gelmişken çocuklardan birinin kıyafetlerim ve vücudum hakkında yorum yapıp güldüğünü, sonra eve girdiğini açıklayan bir mektuptu. Söylediklerini idrak etmem sadece otuz saniyemi, gözyaşlarımın ve titrememin başlamasıysa bir iki saniyemi almıştı. Ardından altmış saniye içinde sokağın aşağısındaki evime doğru koşmuştum. Gözyaşları, çıkmayı reddeden su geçirmez bir makyaj gibi yüzümü boyamıştı. Babamın ölümünden beri bir yıldır bizimle yaşayan Mandy ve annem dolu gözlerle yanıma koşmuşlardı.

Levi’a o çocuğun ne dediğini ya da kim olduğunu söylememiştim. *Jack Huntington, berbat birisin.* Sadece söylediklerinin utanmama ve oradan ayrılmama yettiğini belirtmiştim. Şişmiş gözlerle ve görünüşe göre fazla kapalı kıyafetlerle onu

kesinlikle görmek istemiyordum. Bu yüzden kucağımda Levi'a aldığım hediyeyle evime geri yürümüşüm.

Ona böyle bir şeyi ilk kez anlatmıştım.

İnsanların bana savurduğu kırıcı sözleri başkalarıyla paylaşırsam, onların zihninde sadece bu sözlerle özdeşleşeceğimden hep korkardım. Cildimin çok kusurlu olduğunu, diktiğim kıyafetlerin klişe kaldığını ve hayattan ümidini kesmiş yetmiş yaşında bir kadın gibi giyindiğimi fark etmeye başlayacaklarını sanırdım. Eğer başkalarının söylediklerini onlara anlatırsam, artık tek görecekleri şeyin bu olacağından endişelenirdim.

Bu yüzden eleştirildiğimde ya da benimle alay edildiğinde asla kimseye söylemezdim. O anılar çıktığım her randevuda, her iş görüşmesinde ve bıraktığım her ilk izlenimde dolabımdaki iskeletlere dönüşüp kapımı çalarak bana kusurlarımı hatırlatmışlardı. Onları içimde saklamak, bir savunma içgüdüsüydü.

Ertesi gün, gelmediğim için ne kadar üzgün olduğuna dair bir mesaj attığında mektubu evine bırakmıştım.

O gece kapım sertçe çalınmıştı. Kapıyı açtığımda Levi gözleri dolu bir halde karşımda duruyordu. Beni kendine çekip sarıldı ve sinirlendiği için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Ben de ne olduğunu ona en başta anlatmadığım için özür diledim.

O da tabii ki özür dilemeyi bırakmamı istedi.

Böylece aramızdaki mektup alışverişi başlamış oldu.

Çarşamba gecesi, annem ve Mandy'yle mutfakta otururken telefonum çaldı. Olduğum yerde donakaldım. Telefonu çevirdiğimde onun ismini gördüm.

“Bir saniye,” dedim mutfak tezgâhından ayrılıp telefonumu alırken. Derin bir nefes vererek telefonu cevapladım. “Selam.”

“Selam.” Sesi yorgun geliyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra yalvarırcasına konuştum. “Özür dilerim, Levi. Çok özür dilerim.”

Levi sanki rahatlamış gibi nefes verdi. “Dani, biliyorum. Önemli değil.”

“Önemli. Özür dilerim, aşırı tepki verdim. Ben...”

“Dani, sorun yok, sorun yok. Daha fazla özür dileme. Sanırım mektupta zaten on iki kez ‘özür dilerim’ yazmışsın.”

“On iki az bile.”

“On iki fazla bile. Yine de geçen gün haklıydın, sınırı aştım ve buna hakkım yoktu. Ben de özür dilerim ama mektup hoşuma gitti. Çilek desenli parşömen kâğıdı çok tatlıydı.”

Rahatlamayla omuz silktim. “O kâğıdı herhangi biri için kullanmam.”

Hattın diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyordum. “Danielle Maria, benim özel olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“En özeli,” dedim.

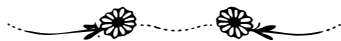
Güldü. “Sen öyle düşündüğün sürece sorun yok.”

“Arkadaş mıyız?” diye sordum.

“En iyi arkadaşlarız.”

Göğsüme dolan mutluluk, kalbimdeki o dinmeyen çatlağı görmezlikten gelmeme yetti. Ancak eksik olan parçanın onun elinde olduğunu fark etmemi engelleyemedi.

On Dokuzuncu Bölüm

O, dünyanın pembeleri ve sarıları arasında, başkalarının bilmediği kadar güzel bir rengin içinde yaşıyor

Yüksek lisans başvurularını doldurmak, beni aşırı derecede fıstık ezmesi yemeye itmişti. En son bir yıl önceki randevumda bu kadar düşmüştüm. Kadınların fazla duygusal olduğu için yönetim kademelerinde bulunmalarının gülünç olduğunu söylemeye çalışan adamla olan randevumda. Bu aslında kötü karaktere dönüşme hikâyem olmalıydı ama bunun yerine, fıstık ezmesi kavanozuna kucagımda bebek tutar gibi sarılırken, *Audrey Hepburn*'ün *Sabrina* filmini izleyerek kanepede ağlamıştım. Mandy, “*Asla bir erkek arkadaş bulamayacağım,*” cümlesini çok kurduğum için bunu bir yastığa işletebileceğimi söylemişti.

Bugünkü yüksek lisans başvurularım hakkında Ethan’la yaptığım görüşmenin pek de iyi geçmediğini söylemek durumu hafife almak olurdu. Acilen fıstık ezmesine ihtiyacım vardı.

Lazaro için hazırladığım makalede, üniversite birinci sı sıfıftayken gittiğim ilk moda defilesinden ve bu deneyimin ana dalım olan *haute couture* konusunda bana nasıl ilham verdiğinden bahsetmiştim. Yazıyı bugün öğleden sonra ona e-postayla göndermiştim, ardından geri bildirim almak için akşam yedi sularında ofisine gittim.

Ofisi, kadrolu profesörlerle aynı katta olduğu için büyük-

lügüyle insanı etkiliyordu. Meşe bir çalışma masası, birkaç kitaplık, duvarlarda bir galeri gibi asılı duran çok sayıda de-file fotoğrafı, moda dergilerinden editoryal çekimler ve kendi tasarımlarını giymiş ünlülerle çekilmiş kareleri vardı. Kapıyı açtığımda sarı saçları ve çilli burnuyla dizüstü bilgisayarının başındaydı, kafasını kaldırıp bana baktı.

“Otur,” dedi selamlaşma faslını atlayarak. Beklediğim tepki bu değildi, yine de yüzümde bir gülümsemeyle karşısına oturdum. “Makalenı okudum,” diye devam etti duygusuzca. Yüzündeki hoşnutsuz ifade, midemde çok tanıdık bir huzursuzluk hissini tetikledi. Makalenin hiçbir şekilde kusursuz olduğunu düşünmüyordum ama *kötü* olduğunu da düşünmemiştim.

Duruşunu dikleştirip masasında ellerini kenetledi. “Makaleyi okudum. Kötü değildi.” Yüzüme samimi bir gülümseme yayıldı. “Ama,” dediğinde aptal gibi hissederek gülümseme-yi anında bıraktım. “Duygudan yoksundu ve kulağa çocukça geliyordu. Lazaro bu kariyeri geçici bir hevesle seçtiğini düşüncek, oysa diğer tüm öğrenciler ortaokuldan beri bu hedef için çalışıyor. İlham verici ve kararlı görünmelisin. Lazaro bir hayalperest istemiyor, sıkı çalışan birini istiyor.”

Çocukça kelimesini duyduğum anda gözlerim dolmaya başladı. Konuşmayı bitirdiğinde ofisinde dağılmamak için tırnaklarımı bacağıma geçirmiş, kendimi tutmaya çalışıyordum.

Bu, *sadece* Lazaro için yazdığım dördüncü makaleydi. Yine de yeterince iyi olmamıştı. Diğer tüm başvurularımı geçen hafta göndermişim, Paris programı için olanı bile.

Kısaca teşekkür ettim, tekrar -beşinci kez- üzerinde çalışacağımı yineledim. Ayağa kalkıp kaçarcasına odadan çıktım.

Başparmaklarımla bluzumun kollarını aşağı çektim, gözüm-den akan yaşları silerken boş sınıflardan birine girdim.

Dışarıdaki hava, güneşin yarı yarıya battığı o anlara özgü ideal sıcaklıkta olsa da bekledim. Toplum içinde ağlamak ya da kaçırılmak istemiyordum, akşamım zaten yeterince kötü geçiyordu.

On dakika geçti, bu sürenin yarısını gözyaşlarımı içime akıtmaya çalışarak, diğer yarısını da makale hakkında ne yapacağımı bulmaya çalışarak harcamıştım.

Arkamdaki kapı kapandığında bir öğrenci görmeyi bekliyordum ama içeri Ethan girdiğinde irkilmeme neden oldu. Gözlerimi kurulamak için acele ettim, hissettirdikleri kadar şiş görünmemelerini umdum.

Kapıyı arkasından kapatıp masama doğru yürüdü. Alnındaki gerginlik üç çizgi halindeydi. Kaşları üzgün bir bakışla bükülmüştü, on dakika önce karşılaştığım o duygusuz bakıştan tamamen farklıydı.

O odaya girip oturduğum masanın kenarına iliştiğinde tüm bedenim kaygıyla sarsılıyordu.

Lazaro'dan vazgeçmemi mi söyleyecekti? Başvuru bile yapmamamı mı? Bana acıyarak bakmaya devam ederken aklıma gelen tek tahmin buydu.

“Makalenle ilgili söylediklerim için özür dilerim, sert davrandım.”

“Sorun değil, sadece dürüst davranıyordun. İşin bu.” Bu cevabı vermek zor olmamıştı çünkü doğrudu. Haksız olduğundan değil, bunu daha nazik söylemediği için özür dilemeye gelmişti.

“Hayır, sert ve gereksizdi. Bunu telafi etmek istiyorum.” *Telafi etmek mi?*

“Ah, hayır. Endişelenme.” Masanın üzerine oturduğu için kafamı yukarı kaldırıp ona baktım.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” Dişlerinin nizamı beyazlığı göz korkutucuydu. Görünüşüne dair her şey derli toplu, tertemiz ve profesyoneldi. Üzerinde bir tişört ve bin dolarlık kargo pantolon yerine takım elbise olsaydı, belki bu kadar gözüm korkmazdı. Umursamıyormuş gibi görünen hali, bir şekilde *benim* daha çok umursamama neden oluyordu. Parfümü bile lüks kokuyordu.

Onun bir karış tepeme tünemiş haliyle orada oturdukça, sanki ona doğru eğiliyormuş gibi hissetmeye başladım. Belki de o bana doğru eğiliyordu? Hangi marka parfüm sıkıldığını anlayabileceğimden emindim.

“Ah, ben... yani pek bir şey yapmıyorum ama...”

“Mükemmel. Neden akşam yemeği için bana gelmiyorsun? Hem bu sırada makalenin üzerinden de geçebiliriz.”

Bir an donakaldım. Makale, gecenin geri kalanını onu nasıl düzeltereğimizi konuşarak geçirmek isteyeceği kadar mı kötüydü? Bileğimdeki eski moda saate hızla göz attım. Levi’inkiyle aynıydı çünkü lise üçüncü sınıfta birlikte almıştık. Saatin 19.49 olduğunu gördüm. Şu an enerjimin olduğu son şey, akşam yemeği ve makale incelemesiydi.

“Evet, ben pek emin değilim...” Kapının aniden açılması sözümü kesti ve ikimizin de o tarafa dönmesine neden oldu. Ancak Ethan tepemdeki yerini hiç bozmadı. Kapıya bakmak için döndüğümde...

“Levi,” dedim şaşkınlıkla. O odaya girdiğinde sadece onunlayken hissettiğim tanıdık sızı kalbime saplanmıştı.

Onu kapı eşiğinde dururken görmek, Noel için eve dönmenin o nostaljik hissini canlandırıyordu. İçeri girişini izlerken ismi dudaklarımda sıcak şarap tadı bırakmıştı. Karşılık olarak bana gülümsedi, yüzündeki o kusursuz tatlılık ve gözlerindeki neşe içimi ısıttı. Sadece benim için yaratılmış gibiydi. Bakışla-

rı hızla tepemdeki adama kaydığında, o huzur ya da mutluluk dolu ifadeden eser kalmadı.

Levi'in, Ethan'la birbirimizden hoşlandığımıza dair söylediği sözler kulaklarımda çınladı. Aramızda mesafe yaratmaya çalışarak aniden yerimden kalktım. Belki de işler tuhaflaşmadan bu durumu yatıştırabilirdim. Ben hareket edemeden Ethan konuşmaya başladı.

“Sen kimsin?” diye sordu.

Levi'in bana ulaşması sadece birkaç adım sürdü. Arkama geçti, sanki beni her an kucaklayıp kaçacakmış gibi ellerini belime kenetledi.

“Levi, Daniella'nın erkek arkadaşı.” Sesindeki zoraki gülümsemeyi duyabiliyordum. Adımın tınısı, başımın arkasındaki sıcak nefesi ve bedeninin benimkine yaslanmış olması başımı döndürdü. Öyle ki, kendisinden *erkek arkadaşım* olarak bahsettiği gerçeğini neredeyse kaçırıyordum.

Rol yapıyorduk. Bu sadece bir oyundan ibaretti. O da rolünü oynuyordu.

Ethan kaldırdığı kaşlarıyla bana bakıyordu, sonunda Levi'in elini sıkmak için masadan kalktı. Levi'in elinin Ethan'inkini ne kadar küçük gösterdiği gözümünden kaçmamıştı.

Ethan rahat bir tavırla gülümseyip elini tekrar cebine soktu. “Erkek arkadaş mı?” dedi bana bakarken. “Bir erkek arkadaşın olduğundan bahsetmemiştin, Dani.”

Levi'in belimi kavrayışı bir anlığına bocaladı. “Bunun uygun olacağını düşünmemiştim,” dedim kısaca. Dürüst olmak gerekirse, Ethan'ın akşam yemeği konusunu tekrar açmasından korktuğum için heyecandan ve sinirden titriyordum. Eğer açarsa, Levi mutlaka bir şey söyleyecekti. Bu konuda dolabımdaki bütün *vintage* çantalar üzerine bahse girebilirdim.

Sessizlik uzayınca araya girdim. “Pekâlâ, şey... Artık gitmemiz gerekiyor...”

Bir bahane uydurmaya çalıştım.

“Ve Levi’ın kedisini dışarı çıkarmamız...”

Levi’ı da beraberimde sürükleyerek kapıya doğru geri geri gitmeye başladım. Onu iterken vücudunun ön kısmına temas etmemin yarattığı hissi görmezlikten gelmeye çalıştım. “Şu sıralar gerçekten tuhaf bir ilaç kullanıyor, yani acele etmezsek evi darmadağın olacak.” Ayağım eşiğe değdiğinde elimi havaya kaldırdım. “Hoşça kal, Ethan. Yarın görüşürüz!”

Vay canına. Merdivenlerden aşağı koşup binadan dışarı çıkarken derin bir nefes verdim.

“Şizofren bir kedim mi var?” diye sordu Levi.

“Panikledim!” diyerek ellerimi havaya kaldırdım.

“Neden panikledin ki?” Tanrım, bu adamın beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. Daha içeri girmeden bir şeyler döndüğünü biliyordu ama benden duymak istiyordu.

Ağzım kurudu. Ethan’la yaptığımız konuşmayı açıklamama imkân yoktu; özellikle de Levi’la tam da bu konu üzerine yeni tartışmışken.

Aniden hatırlayarak, “Ah, neredeyse unuttuyordum!” diye bağırdım. Binaya geri koştum ve yeni tadilatı yapılmış takım elbisesiyle dışarı çıktım. Elbise kılıfını, uyuyan *Pamuk Prenses*’i taşıyormuşum gibi ona uzattım. “Binadaki lüks buharlı ütülerle önce ütölemek istemiştin.”

“Lüks buharlı ütüler mi?” Tek kaşını kaldırarak elbise kılıfını aldı.

“Çok lüks.” Enerjime ayak uydurabilme yeteneğine gülümsedim. Karanlık kaldırımda ona doğru bakarken bu akşam takılmak için plan yapmadığımızı fark ettim. “Neden buradasın?”

Duruşu dikleşti. “Sana söylemiştim, artık tek başına metro istasyonuna yürümeni istemiyorum.” Konuşmak için ağzımı açsam da bunlar karşılık vermeyi beklediğim kelimeler değildi. Ciddi olduğunu düşünmemiştim, hele ki Ethan’la bu akşamki görüşmemi hatırlayacağı hiç aklıma gelmemişti.

“Birinin, sen metroya binmeden önce bağcıklarının bağlı olduğundan emin olması gerekiyor. Hareket halindeki bir metroda bağcığının sıkışması sonucu feci bir ölüm yaşamayı istemeyiz.” Kendi saçma şakasına kıkırdamasını bastırmaya çalışarak hafif bir gülümseme ve parlayan gözlerle sözlerini bitirdi.

Karanlıkta, sokak lambasının altında birbirimize sokulmuş halde gülmekten iki büklüm olmuştuk. Sessiz bir anlaşma yapmışız gibi, onun aslında neden burada olduğunu ya da benim onu burada görmeyi ne kadar çok istediğimi konuşmamayı seçtik.

Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyor, arkadaşlar böyle yapar, dedim kendime. Çünkü Levi’la benim gerçekten dönüşmeye başladığımız şey buydu: arkadaş. Yavaş yavaş eski ritmi-mize geri dönüyorduk.

Dikiş krizleri arasındaki telefon görüşmeleri; birbirimizin dış görünüşüyle ilgili artık birer sarılmaya eşdeğer hale gelen şakalaşmalar, çiçekçideki ziyaretlerinin sürpriz değil de beklenen anlar olması... Aramızdaki o dört yıllık mesafe sanki her geçen gün biraz daha azalıyordu. Kaçındığımız o dile dökülmemiş konular dışında her şey yolundaydı.

Metro istasyonuna doğru yürürken bana döndü.

Kollarındaki tadilat yapılmış takım elbiseyi kastederek, “Sana borcum nedir?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“O zaman ben de posta kutuna fahiş miktarda para bırakırım.”

“Ben de *Külkedisi* gibi pencereden kuşlara şarkı söylerim ve geldiğinde seni galamalarını tembühlerim.”

Benzeri, etkilenmemiş bir bakışla karşılık verdi. “Öyleyse sana postayla gönderirim,” dedi gözlerini rekabetçi bir tavırla kısarken.

“Ben...”

“Bir kelime daha edersen, hepsini 25 sentlik bozuk paralar halinde gönderirim.”

25 sent mi? Bu beni kıkırdattı. Gülüşüm karşısında kısa bir şaşkınlıkla bana baktığında hafifçe tebessüm ettim. “Komiksin.”

“Sen komiksin.”

“Ama paranı istemiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Şimdi anlat bakalım, şu Edgar’la ne oldu?”

“Ethan,” diyerek onu düzelttim. Levi pes etmiyordu. *Tan-
rım*. Yaşananların tamamını anlatmak yerine, sadece nasıl baş-
ladığını paylaştım.

“Berbat kelimesini açıkça kullanmadan, makalenin *berbat* olduğunu söylemeyi başardı. Yani, Lazaro başvurusu için sadece üç günüm kalmışken yine en başa döndüm.”

Birlikte istasyon merdivenlerinden inip metroya bindik. Kapanan kapılardan geçerken elini koluma koyarak bana yol gösterdi. İçgüdüsel olarak kolumla metro direklerinden birine sarıldım ama o beni boş bir koltuğa yönlendirdi. Tepedeki tutacaklardan birini kavrayarak tam önümde durdu.

“Hımm,” diye düşünceli şekilde mırıldandı. “Klişe biliyorum ama yazdığın şey kalbinden gelmeli. Öyle kolayca akıp gitmeli ki, yönetimdekiler senin kim olduğunu kelimelerin arasından hissedebilsinler. Onların isteyeceğini düşündüğün şeyi değil, bildiğin ve hissettiğin şeyi yazmalısın.”

“Gerçekten öğretmenlik yapmayı düşünmelisin,” dedim eğitim branşına gönderme yaparak.

Güldü. “Onur duydum.”

“Tavsiyen için teşekkür ederim, gerçekten. Hafta sonu onu deneyeceğim.”

Kalbimin ne hissettiğinden pek emin olamasam da...

“Hafta sonu buralarda mısın?”

“Bu hafta sonu mu?” Zihnimde geçen tüm konuşmalarımızı taramaya başladım. Bu hafta sonu bir şeyimiz mi vardı?

“Balo,” dedi hafızamı tazelemeyi umarak.

Balo, balo, balo... Ah. Ah, hayır. Nişan için. Hâlâ bir elbisem yoktu.

Geleceğin tasarımcısı olarak kulağa inanılmaz geleceğini biliyordum ama seçeneklerim kısıtlıydı. Elbiselerimi kendimi düşünerek yapmıyordum. Onlar genellikle daha dekolteliydi ve benden on beş santim daha uzun insanlar için dikilmişti. Annemden bir şeyler ödünç almak da muhtemelen en ideal seçeneğim, aynı zamanda en kötü kâbusum olurdu. O kadın vücuda yapışan elbiseler ve göğüs dekoltesi için *yaşıyordu*.

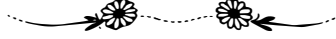
“Ah, evet, evet! Pardon, pardon, pardon. Elbette, hâlâ müsaitim.” Gülümsedim.

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Sana o işi alacağız, Levi.”

Başını salladı, derin düşüncelere daldığı anda dişleri altı dağına kenetlendi. Bu hali, içinde neleri sakladığını ve sahte oyunumuz bitmeden onların dışarı taşıp taşmayacağını merak etmeme neden oldu.

Yirminci Bölüm

Hayatımda daha korkutucu bir şey duymamıştım

“Sadece tulumumu giymek istiyorum,” diye homurdandım. Yatağımdaki deneyip hızla çıkardığım kıyafet yığınının ortasına kendimi bıraktım.

Yatağımın üzerinde duran liseden kalma ve üzerime tam olan el yapımı elbiseleri kastederek, “Neden o elbiselerden birini giyemiyorsun?” diye sordu Jia. Bu aslında şunun kod adıydı: Modası geçmiş ve korkunç dikiş izlerine sahip elbiseler. Moda defilelerine ve üniversite etkinliklerine giydiğim daha düzgün kıyafetlerse yeterince resmi değildi.

“Levi’ın kafasında, lisedeki Dani’ye kıyasla yeni bir imajım varmış gibi hissediyorum. Lisedeki Dani kumaş boyası lekeleleriyle dolu bol kıyafetler ve üzerine tam oturmayan kot pantolonlar giyerdi. Üniversiteli Dani’nin sofistike, feminen olması gerekiyor.”

Hiç yardımcı olmayan bir tavırla, “Feminenlik tam olarak nedir ki?” diye mırıldandı Jia.

“Üniversiteli Dani’nin hâlâ lisedeki Dani gibi giyindiğinin farkındasın, değil mi?” diye sordu Gabe, o da hiç yardımcı olmuyordu.

“Sadece hoş görünmek istiyorum,” diye homurdandım. Üniversiteye girdiğimden beri konfor alanımdan çıkmak için çaba sarf etmemem de pek yardımcı olmuyordu. Başkaları için

tasarım yapmak ve onları giydirmek, bunu kendim için yapmaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Ben tasarımcıyım. Kamera-
nın arkasındaki kişiydim, model değildim.

Ancak Levi'in nasıl büyüdüğünü ve gazetecilik kariyeri-
ne ne kadar yaklaştığını görmek, bana konfor alanımda fazla
kalmışım gibi hissettirmişti. Kendimi *zorlamamıştım*. Kendimi
zorlamaya ihtiyacım vardı.

Kıyafet yığınının arasından çıkarak ayağa kalktım, ciğer-
lerime temiz hava doldurdum. Yeni bir şey deneyecektim. Ga-
be'le Jia'ya dönerek, "Anneme soracağım," dedim.

İkisi de nefesini tutup aniden doğruldular. "*Linda*'ya mı?"

Jia ayağa fırladı. "Bunu kaçıraramam, hadi gidelim."

Merdivenlerden inip mutfaktaki annemin yanına gittik.
Mutfak adasında elinde kahvesi, önünde dergisiyle oturuyordu;
saten pijama takımı ve terliklerini giymişti. Sormak için ağzımı
açıyordum ki...

"Gardırobunu kullanabilir miyiz, Linda?" Jia yalvaran bir
gülümsemeyle anneme bakıyordu.

Annemin bakışları şüpheyle aramızda gezindikten sonra
üzerimde kaldı. "Bu Sarah'nın balosu için mi?"

Başımı sallayarak onayladım.

Annemden gelen tek bir, "Tabii ki," cevabı, Gabe ve Jia'nın
hızla üst kata çıkıp onun gardırobuna dalmalarına yetmişti.
Açıklamak için olduğum yerde kalsam da beni geçiştirdi.

"Teşekkürler, anne." Kahvesinin yanından dolaşip ona sa-
rıldım. Pijamalarının yumuşaklığı ve meyvemsi parfümünün
kokuğu beni karşıladı.

"Elbette, tatlım." Başımın tepesine öpücük kondurdu. "Bu
arada dün sana posta gelmişti."

Zarf yığınını tezgâhın üzerinden bana doğru kaydır-
dı. Ara-

larında gezinirken bir tanesi gözüme takıldı: *ESMOD Paris, Fransa*. Okuması için zarfı ona doğru havaya kaldırdım.

Gözleri büyüdü. “Aç hadi!” diye bağırdı sabırsızca.

“Açıyorum!” Bu listemin başında yer alan bir yüksek lisans programı değildi, hatta listemde bile değildi. Sırf Ethan ve anem bunun harika bir fırsat olabileceğini söyledikleri için başvurmuştum. Ancak şimdi zarfı ellerimde tutup açmaya çalışırken... Sanırım *kabul* edildiğimi görmek istiyordum ve nedenini bilmiyordum.

Zarfın üst kısmını yırtıp içindekileri çıkarırken cevabı öğrenmek için acele ettim.

Sayın Bayan Maria, kabulünüzü tebrik etmekten mutluluk duyarız...

Hızla kafamı kaldırdım. “Kabul edildim.”

“Kabul mü edildin?” Bir hışımla öne atılıp beni kollarıyla sardı ama hemen ardından kendini geri çekti. “Bir dakika, kabul edildiğimiz için mutlu muyuz?”

“Evet, elbette! Bu... Ben... Sadece bunu beklemiyordum. Paris’e gitmenin bir seçenek olacağını bilmiyordum.”

“Eh, artık öyle!” dedi ışıldayarak.

Sesli düşünürken, “Ama plan bu değildi,” diye cevap verdim. Bu gelişme her şeyi değiştirebilirdi.

Elini omzuma koydu. “Yeni hayaller kurabilirsin, tatlım. Planlar değişir.”

“Lazaro hâlâ benim hayalim.”

Anlayışla başını sallarken yüzündeki güneşli neşe, harlı bir ateşten hafif bir esintiye dönüştü. “Tamam, o zaman Lazaro’nun cevabını bekleyelim. Ama bu fırsatı henüz tamamen eleme, söz ver bana.”

Söylediği şeyi iyice düşündüm. Kendimi zorlamak istediği-

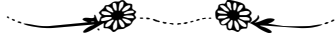
mi söylemiştim. Dünyanın öbür ucuna, Paris'e taşınmak kesinlikle kişisel bir meydan okuma olurdu.

“Tamam,” diye söz verdim.

“Git arkadaşlarına söyle ve hazırlanmanı bitir. Bu geceyle ilgili epey bir söylenti duydum.”

Yirmi Birinci Bölüm

Senin olduğun yerde kalabalık oda diye bir şey yoktu

Jia’yla Gabe annemin gardırobunda adeta bayram ediyorlardı. Orijinal podyum elbiselerinden, tek bir yaz okulu dersi fiyatına bedel tasarımcı favorisi ayakkabılara kadar her şey orada vardı. Gelinlik tasarlayarak geçinmesine rağmen, sayısız moda defilesine ve kırmızı halılara davet edilir, buralar için özel olarak giyinirdi.

Babam öldükten sonra ışıklardan ve şampanyalardan uzaklaşmıştı. Bunu dile getirmezdi ama o sağlıklıyken katıldığı davetlerin kaçından pişmanlık duyduğunu yüzünden okuyabiliyordum. Onunla evde oturarak geçirebileceği fazladan iki saat... Şimdilerde, “İş yeterince yoğun, bunun dışında hiçbir şey için seyahat etmeme gerek yok,” diyordu.

Üst kata çıktığımda Jia’yla Gabe kimin seçimlerinin daha iyi olduğu konusunda tartışıyorlardı. Ta ki ben onları ikinci... ve üçüncü dolaba yönlendirene kadar. Orada şaşırtıcı bir şekilde aynı elbiseyi seçip kollarıma tutuşturdular ve beni denemeye zorladılar.

Sade, ipek bir siluete sahipti. Neredeyse siyah görünen ama kobalt denemeyecek kadar da koyu, zengin bir mavi tonundaydı. Yere kadar uzanıyordu. Göğsümden kalçalarıma kadar vücudumu sarıyordu, ne yazık ki popomu da. Düşük, yuvarlak yakası gözlerimin göğsüme kaymasına neden oldu, özellikle de

elbise inanılmaz derecede zarif ve incecik askılarla tutulduğu için. Koyu renkli, kısa saçlarım elbisenin sırt kısmını tamamlıyordu -Jia'nın sözleri, benim değil- çünkü elbisenin sırtı tamamen açıktı.

Çaresizce saçlarımın uzun olmasını diledim.

Kollarım açıktaydı. Boynum çıplaktı, sırtım ise çırılçıplaktı. Göğüslerim, belim ve popom da bir o kadar korunmasız hissediyordu çünkü incecik kumaş vücudumun her hattını olduğu gibi ortaya seriyordu.

Şu an bu elbisenin içinde olmamın ve onunla taksiden inmemin tek sebebi, eteğinin A kesim olmasıydı. Bu sayede kumaş bacaklarımın etrafında kısa bir kuyruk şeklinde bollaşıyordu. Bir de başka seçeneğim olmadığı içindi, geç kalacaktım!

Taksiden inerken düşmemeye kararlı olarak bir ayağımı kaldırıma koydum. Ayağımda, elbisenin koyu mavisiyle kusursuz bir uyum sağlayan on üç santimlik *stiletto*lar vardı.

Bu ayakkabıların üzerinde Levi'in yanında durduğumu kaç kez hayal ettiğimi sormayın. Yüzünün her kıvrımını, gülüşünün her çizgisini ezberlemek ne kadar kolay olurdu. Boylarımız birbirine çok yakın olurdu.

Bileklerim, parmaklarım ve boynum annemin en sevdiği tüm kırmızı halı etkinliklerinde taktığı o zarif gümüş takılarla süslenmişti.

Jia'yla Gabe'in bana giydirdiği her şeyi sorgulamıştım ama evden çıkmadan önce aynaya bakarken kendimi oldukça hoş hissetmiştim. Kafamı çevirdiğimde küpelerim parıltıyor, kısa saçlarım dağınık değil de şık görünüyordu. Gerçekten... *canlandırıcıydı*.

Güneş batmak üzereydi ve şehrin ışıkları güneşin rengini taklit ederek yavaşça yanıyordu. New York sadece romantik

filmlerin içindeyken yaşadığımı hayal ettiğim bir şehirdi. Büyük mekânın önünde durup lüks kıyafetler içindeki kalabalığın eşleriyle içeri girişini izlemek o film sahnelerinden biri gibi hissettiriyordu. Elmaslar, ipekler, kadifeler ve kaşmirler resmi kıyafetlerden oluşan bir okyanus gibi dalgalanarak merdivenlerden yukarı çıkıyor, görkemli taş binaya doğru süzülüyordu.

Sarah'nın müstakbel kayınpederinin ne kadar ünlü bir politikacı ve iş adamı olduğunu tam olarak idrak edememiştim. Görünüşe bakılırsa, bu mekânı tutup bu kadar çok şık giyimli insanı tanımaya yetecek kadar ünlü ve zengindi.

Lobinin arka duvarının etrafında yoğun bir kalabalık toplanmıştı. İnsanlar tam da Jeff, Sarah ve bu organizasyonun sorumlusu ve Jeff'in babası olduğunu düşündüğüm yaşlı adamı -aynı burun ve duruşa sahiplerdi- görmeme yetecek kadar açıldılar. Karşılarında muhtemelen düğünle ilgili sorular yağdıran gazeteciler ve fotoğrafçılar vardı.

Sarah sanki ünlüymüş gibi ona el sallamak için elimi havaya kaldırdım. Üzeri elmaslarla kaplı beyaz elbisesiyle gerçekten bir ünlü gibi görünüyordu. *Bir gelinlik bunun üzerine nasıl çıkabilirdi ki?*

El salladığımı gördüğünde aynı heyecanla karşılık verdi. Beni güldürmüştü.

Mücevherlerle süslü elimi saçlarımdan geçirip başıboş tek bir tel bile olmadığından emin olduktan sonra merdivenlere yönelerek herkesi takip ettim. Levi'a onunla burada buluşacağımı söylemiştim çünkü hazır olmamın ne kadar süreceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Jia'nın aksesuarlarımı seçmesi, Gabe'in saçımı düzleştirmesi, benim far ve dudak parlaticısı sürmeye çalışmam... Zor bir süreçti.

Pişman olmaya başlamıştım, girişe ulaşıp içeri girmek için

uzun boylu bir adama davetiyemi uzattığımda kendimi kaybolmuş hissettim. Önümdeki zemin camdan yapılmış gibiydi, kadınların ayakkabılarının ve şampanyanın yansımasıyla parlıyordu. Lisenin son yılında bunun ne kadar kötü gittiğini hatırladığım için ikram edilen hiçbir alkolü kabul etmedim.

Etrafa baktıkça daha fazla tanıdık yüz görüyordum: editörler, fotoğrafçılar, tasarımcılar, blog yazarları, internet fenomenleri. Hepsinin modayla ya da düğün sektörüyle bağlantısı vardı. Annemin bu davetten neden haberdar olduğunu şimdi anlamıştım, endüstrisindeki tüm önemli insanlar buradaydı.

Elbisem sıkmaya, odadaki hava ağırlaşmaya başlamıştı. Telefonumu çantamdan çıkarıp Levi'in mesajını tekrar okudum: *Davetiyeni girişteki adama ver, sonra da sağdaki merdivenlerden yukarı çık. Seni orada bekliyor olacağım.*

Mermer merdivenlere ilerleyip kalın tırabzanı tuttum.

Attığım her adımda zihnimdeki düşünceler katlanarak artıyordu. Ya Lazaro'dan biriyle karşılaşsam? Ya merdivenlerin tepesinde Bella, Levi'la konuşuyorsa? Oraya ulaştığımda beni fark eder miydi ki?

On iki adım kalmıştı.

Ağzının bir karış açıldığını, sohbeti yarıda kesip uzun adımlarla bana doğru yürüdüğünü, yüzümü avuçlarının arasına alıp sanki o da liseden beri bunun düşünüyormuş gibi beni öptüğünü hayal etmek istiyordum. Böyle olmayacaktı çünkü benim hikâyem bu değildi. Onun âşık olduğu kişi ben değildim.

Dokuz adım.

Merdivenlerdeki insan grupları giderek sıklaştı, ikinci kat kalabalıktı. Yanlarından geçmeye çalışırken dönüp bana bakıyorlardı. Acaba üzerimde aynada görmediğim bir şey mi fark etmişlerdi?

Nefes al, nefes al. İki adım. Sonra en üst basamağa ulaştım...

“Daisy.” Sesindeki nostaljik tını başımı hızla yukarı kaldırmama neden oldu. Onu odanın öbür ucunda buldum, ela gözlerini ortaya çıkaran ve kahverengi saçlarını daha çekici gösteren simsiyah bir takım elbise giymişti. Dudakları sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış da bir anda unutmuş gibi aralandı. Aslında ismim dudaklarından yüksek sesle dökülmemişi, duyabildiğim tek şey buydu çünkü sesi uykusuz zihnimle tam bir uyum içindeydi.

Beni gördü, varlığımın ve ruhumun her zerresini adeta içine çekti. Yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

Sanki soluduğu hava benimdi, onunla bir bütündük ve odadaki tek kişiler bizdik. Birkaç adım uzaktaydı ama duruşunda bir anlayış vardı. Mesafemize rağmen beni kaçırmak istemediği için bunca zamandır bekliyordu. Şimdi beni yakalamışken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Umutlanmak istemesem de başını hafifçe yana eğişiyle birlikte gözlerinde büyük bir hayranlık vardı ve bronz teni kızarmıştı.

Selamlaşacakmış gibi elini havaya kaldırırken yarıda durdu ve elini gür saçlarından geçirip kendi kendine güldü. Ben de onunla birlikte güldüm. *Gergin miydi?* Yanındaki insanlara dönüp kısaca bir şey fısıldadığında bana uzun uzun baktılar. Ardından, Levi uzun adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

Onun bana doğru hareket edişini izliyordum ki...

“Yalnız mı geldiniz?” Şaşırmışım, sakalı kısa kesilmiş ve süet takım elbise giyen bir adam karşımdaydı. Şaşkınlığımı yüzümden okunuyor olmalıydı ki güldü. “Size bir içki...”

“O benimle birlikte,” diye araya girdi Levi. Aniden elini açıkta kalan sırtımda hissettim, Levi beni kalabalığın arasında yönlendiriyordu. Konuştuğunda nefesini kulağımda hissettim.

“Seni bir saniyeliğine yalnız bırakıyorum ve adamlar hemen kendilerini önüne atıyor.”

Nefesinin sıcaklığı ve ses tonuyla birlikte tenimden bir ürperti geçti. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Yanından geçtiğimiz her insanla elinin sırtımdaki ağırlığı giderek artıyordu. Parmak uçları omurgamın kıvrımının bittiği yerin hemen üzerinde, belime yayılmıştı.

“Güzelce giyinip kuşanmışsın,” dedim göz kırparak. Bu onu güldürdü.

“Sen de hiç fena sayılmazsın,” diye sırıttı. Bunu şakayla karışık söylemiş olsa da kalbimi ısıtmaya yetmişti.

“Lise üçteki balodan bu yana kesinlikle evrim geçirmişsin.”

“Bunu hiçbir zaman unutmama izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Asla.” Hafifçe boğazımı temizledim. Bu gece çift olmamız gerekirken, benim ergen bir arkadaş gibi davrandığımı fark ettim. “Sen hep yakışıklı görünüyorsun, özellikle de bu gece.”

Bakışlarıma karşılık verdi, hazırlıksız yakalanmıştı. Bu, ona daha önce ettiğim tüm iltifatların sadece kendi zihnimde olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

“Teşekkürler ama senin güzelliğinin yanına bile yaklaşılmaz.” İtiraz etmek için ağzımı açsam da balo salonunu gördüğümde tekrar kapattım.

Tavanı ve duvarları tamamen pencerelerden oluşan mekân, camdan bir serayı andırıyordu. Şehrin karanlığı içeriye sızıyordu, tek ışık kaynağı devasa avizeydi. Loş ve romantik bir atmosferi vardı. Sevgilinizi götürüp onunla dans edeceğiniz türden bir yerdi. Şu an tam olarak bu gerçekleşiyordu, insanlar etrafta dönüyor ve dans ediyordu.

Eli sırtımdan ayrılıp benimkini bulduğunda, parmaklarımız

birbirine dolandı. Bizi odanın içine yönlendirdi. Belim eskisinden daha çıplak hissettiriyordu. İçeri girmemize bir adım kalmıştı ki, biri bana yaklaşarak Levi’la durmamıza neden oldu.

“Dani!” Bana kimin sarıldığını göremeden kendimi bir kucaklamanın içinde bulmuştum. Bu sesi tanıyordum.

“Sandra! Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Sınıf arkadaşına bakmak, parıldayan halini görmek için geri çekildim.

“*Weddings Today*’de editoryal asistanlık stajını kaptım!” diye çığlık attı.

“Bu harika, tebrik ederim!”

“Biliyorum, teşekkür ederim! Yüksek lisans stresinden uzaklaşmama yardımcı oluyor. Başvurularından herhangi bir yanıt aldın mı?”

Paris haberini paylaşmak istesem de duraksadım. Bu geceki planımızın tüm amacı, Bella’yla annesini Levi’in şehirden ayrılmayacağına ikna etmektir. Eğer ‘kız arkadaşının’ Paris’e taşınma ihtimali olduğunu öğrenirlerse, burada kalacağına asla inanmazlardı.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.” Ona sı-nıfta anlatırdım.

“Ah, bu geçen gün çantayı getiren Levi değil mi?”

Gülümsedim ve onu tanıştırmak için döndüm ama başka biriyle konuşuyordu.

Kalbim sıkıştı. Yanındaki kadın muhteşem görünüyordu. Koyu teni, kıvrırcık saçları ve kamera önünde ıslıl ıslıl parlayacak bir gülümsemesi vardı. Konuşurlarken gözlerimi onlardan ayıramadım. Kadın onun koluna dokunurken Levi da her kelimesini dinliyordu. Tamamen kendine özgü davranıyor, karşısındaki kişinin ağzından çıkanları pürdikkat izliyordu. Duygularına ve dudaklarının şekline dikkat ediyordu. O böyle biriydi.

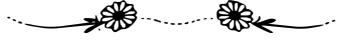
Ancak bu, onları izlemenin acı verici olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kalbimi sıkan pençeyi gevşetmek umuduyla derin bir nefes verip tekrar Sandra'ya odaklandım. “Ah, evet öyle. Sanırım az önce tanıdığım birinin içeri girdiğini gördüm. Pazartesi görüşürüz.” Topuklu ayakkabılarla hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim, mermerin üzerinde step dansçısı gibi tıkırdayarak ilerliyordum ki...

“Daniella.” Donakaldım. Ethan tam arkamdaydı.

Yirmi İkinci Bölüm

*Nasıl olur da aynı anda hem bana nefes verip hem de beni
nefessiz bırakabilirsin?*

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak, “Ethan, selam,” diye yanıtladım. Çok sofistike görünüyordu. Kaliforniyalı plaj çocuğu tarzı yerini iliklenmiş düğmelere bırakmıştı. Koyu sarı saçları kristal ışıkların altında daha koyu görünüyordu, teniyse daha bronz gibiydi. Ethan’ı hep böyle bir takım elbise içinde hayal etmiştim. Onda, çarşamba geceleri içki içmeye çıkan ve önemli sözleşmelere imza atan, ikna kabiliyeti yüksek bir iş adamının yüzü vardı. Tasarım tişörtler giyip öğrencilere *drapaj* tekniği öğreten biri gibi görünmüyordu.

“Bence buradaki en çekici kadınsın, seni fark etmemek imkânsızdı.” Bunu mutlak bir özgüvenle söylemişti. Kanın anında yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. İltifatı nazik olsa da aklımdaki tek şey Levi’in sözleriydi: “*Onun işi cana yakın olmak değil.*”

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. “Burada olmanı beklemiyordum.”

Bir anlığına tereddüt ettikten sonra cevap verdi. “Bir arkadaşım davet etti.”

“Ah, o nerede?” Okul personelinin de özel hayatı olabileceğini unutmuştum.

“Öyle bir şey değil, sadece işle alakalı. Ayrıca ESMOD tarafından kabul edildiğine dair bilgilendirildim, bu inanılmaz.”

Ah. Başvurularımdan haberdar edileceğini unutmuştum. “Teşekkür ederim, benim için tamamen sürpriz oldu.”

“Bunu kutlamalıyız. Çok az kişi bu kadar iddialı bir programa kabul edildiğini söyleyebilir. Bu etkileyici.” Bana neredeyse... hayranlıkla bakıyordu.

Dilimin ucuna küçük bir kahkaha geldi. Aramızda sadece birkaç yaş vardı, yine de kendimi onun yetişkinlik seviyesinden uzakta hissediyordum. Bunun sebebinin onun özgüveni mi, -ve benimkinin eksikliği- yoksa sektördeki devasa tecrübesi mi -ve benimkinin eksikliği- olduğunu bilmiyordum. Beni sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi küçük hissettiriyordu. Bu bizim anlaşmamız için can sıkıcı bir pürüzdü çünkü güvensizliklerim zaten bunu kendi başlarına yeterince yapıyordu.

“Teşekkürler, Ethan. Gerçekten minnettarım. Belki bir ara...”

“Hey, seni bulamadım.” Levi’in sesiyle ve çıplak sırtındaki dokunuşuyla yerimden sıçradım. Kimle konuştuğumu fark ettiğinde yüzüne sessiz bir öfke yayıldı. *Kahretsin.* Levi ikinci kez, beni ve Ethan’ı samimi bir konuşmanın içinde yakalıyordu.

Bir yanım öfke içindeydi. Konuştuğumuzu görmesi neden umurumdaydı ki? Aramızda hiçbir şey olmuyordu. Ne benimle Ethan’ın *ne de* benimle Levi’in! Levi zaten başka biriyle konuşmakla meşguldü.

“Levi, değil mi?” diye sordu Ethan.

Levi başıyla onaylarken dilini yanağına doğru yuvarladı ve çenesini sıktı. Duruşundan, Ethan’ı süzüşünden resmen maskülenlik akıyordu. Ethan’ın her yanı aydınlıkken Levi’in ki karanlıktı. Siyah takım elbisesi, koyu saçları ve o bakışları.

“Evan, değil mi?” dedi zerre utanmadan. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Ne yapıyordu? Bu, endişeli ağabey davranışının tamamen yeni bir seviyesiydi.

Ethan rahatsız olmuş görünüyordu, hızlıca bir şeyler düşünürken çenesini kaşıdı. “Ethan.”

Levi özür dilemeden konuşmaya devam etti. “Partnerimi almam gerekiyor.” Bununla birlikte elimi tutup yürümeye başladı.

Ethan’ın öfkeli tonumu duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda aniden durdum. “Levi, bu da *neydi*?” Durması için onu çektim.

“Aynen... O neydi? Bu adam seni takip mi ediyor?”

Ağzım açık kaldı. *O* mu sinirliydi? “Saçmalama, ne dediğinin farkında mısın? Bu sektörde çalışıyor, elbette buraya davet edilecekti.”

“Yalnızca niyetinin iyi olmadığını düşünüyorum.”

“Ne düşündüğün umurumda değil, Vi! O benim danışmanım. Onu her gün görüyorum, artık durumun ne kadar tuhaf olacağının farkında mısın? Ayrıca zaten başka bir kızla konuşmakla meşgulken bana kızmaya hakkın yok.” Omuzlarım her nefesimle biraz daha yükselirken yüzümün öfkeden yandığını hissediyordum. Ellerim yumruk olup açılıyor, elbisemin kumaşını çekıştirmek için can atıyordu.

Biriyle konuştuğu için ona kızmaya hiç hakkım yoktu. Bekârdı. Biz birlikte değildik. Öyle olsaydık bile, yine de insanlarla *konusabilirdi*. Neden aşırı tepki verdiğimi bilmiyordum.

Bu yalandı. Neden böyle davrandığımı elbette biliyordum. Çünkü bu gece buraya tek başıma gelerek kendimi adeta vitrine koymuştum. Üzerimde kostüm partisine katılmışım gibi hissettiren bu elbiseyle, sırf o beni fark etsin diye çabalamıştım.

Ancak onun da başka bir adamın yanında olduğum için bana kızmaya hiç hakkı yoktu.

Gözlerinin ardındaki düşünceleri daha fazla analiz etmek istemediğimden bakışlarından kaçındım. Etrafa bakınarak bu konuşmadan uzaklaşmak için bir sebep aramaya başladım.

Belli etmiş olmalıydım çünkü ses tonu yumuşadı. “Daisy, bekle...”

“Ah, harika. Bella’yı gördüm.” *Rol yapma vakti*, diye fısıldadım kendi kendime. Levi’in beni takip edeceği beklentisiyle hemen yürümeye başladım.

Öfke ya da özgüven miydi, yoksa her ikisinden de mi kaynaklanıyordu bilmiyordum ama kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Kararlı adımlarla ilerliyordum. Bunu sorgulamaya hiç niyetim yoktu çünkü ben salonun ortasına doğru giderken Levi’in yüzündeki şaşkınlık her şeye değerdi. Kontrolü ele almak kelime dağarcığımanın en sonlarında yer alıyordu ama rol yapabiliyordum. Bu öfkeyi, bir anlığına sahte bir özgüvene dönüştürebilirdim.

Dans etmek beni çok korkutuyordu. Kulüp toplantılarından sonra arkadaşlarımla dans etmeye gitmeye bayılırdım fakat bu farklıydı. O coşkuyla son ses bağırarak şarkı söylemek ve ayağımdaki spor ayakkabılarla müziğin ritmine uyup zıplamaktı. Bir zamanlar âşık olduğun adamla, gece elbisesi içinde herkes sizi izlerken dans etmek değildi.

Öfkemin harı henüz sönmemişti. Bu yüzden onu parmak uçlarından tutup yönlendirerek dansa kaldırdım.

Gurur ve Önyargı’yı el pozisyonlarını ezbere bilecek kadar çok izlemiştim.

Ellerini tutarak birini belime, diğerini de sağ avucuma yerleştirdim. Bakışlarında bir değişim oldu. Gözlerindeki şaşkınlık gitmiş, yerini kabullenmiş bir ifadeye bırakmıştı. Biraz gergin gibiydi.

Ta ki dansın kontrolünü ele alana kadar.

Beni kendine çekerek sağ elini kararlı bir tavırla belime yerleştirdi. Kenetlenmiş ellerimiz vücutlarımıza yakın dururken o bizi ritmik adımlarla ileri geri hareket ettirmeye başladı. Çenesi benimkinin üstünde duruyordu, yanağıysa bir fısıltı kadar uzayımdaydı. Göğüslerimiz arasında hiç boşluk yokken bacaklarım onunkilerin arasında yer bulmuştu.

Dokunuşlarımız yüzünden ayak hareketlerinin hiçbirine odaklanamıyordum. Göğüslerimiz kitap destekleri tarafından birbirine bastırılan kitaplar gibi birbirine mühürlenmişti. Yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaktaydı, tıpkı bir restoranın kuytu köşesinde fısıldaşarak sırlarını paylaşan iki dost gibi. Sırtımdaki eli o kadar sıkıydı ki, parmağındaki iki yüzüğün tenimde bıraktığı izi hissedebiliyordum.

Okulda drama ya da tiyatroyu hiç denememiştim ama performansıyla kimseyi kandırmama gerek yoktu. Bu bir rol değildi. Her dokunuşu, nefesi ve bakışıyla kalbim hızla çarpıyordu. Başparmağı sırtımda yavaşça gezinirken gözlerimin arkaya doğru yuvarlanmasına neden oldu. Bu kadar insanın önünde böylesine mahrem bir şey yapmak skandal gibi hissettiriyordu.

Kalbimin çarpıntısını göğüs kafesinde hissetmemesine imkân yoktu.

“Senden bahsediyordum,” diye fısıldadı aniden.

Başımı kaldırıp ona bakarken, “Ne?” diye sordum.

“Az önce konuştuğum kız... Sen Sandra ve Ethan’layken... Senden bahsediyordum. Asistanlık yaptığım derslerden birinde öğrenciydi. Görünüşe göre, moda okumak için bölüm değiştirmiş. Ona senden bahsediyordum.”

Üzerine kapattığım gerçeklik kayasına rağmen kalbim deli gibi çarpıyordu. Hislerimi en iyi tanımlayacak kelime utançtı.

Sanırım ikincisi gururu okşanmış olurdu. Yine de tek söyleyebildiğim şey, “Ah,” oldu.

Benim hakkımda konuşuyordu, bense varsayımda bulunup sekizinci sınıftaki İngilizce öğretmenim gibi ona *bağırmışım*. Yaptığım hatayı telafi etmeye yetecek kadar uygun bir özür cümlesini nasıl kuracaktım ki?

“Özür dilerim.” Özür dileyen ben değildim, Levi’di. O konuşmaya devam ederken şaşkınlıkla baktım. “Seni o şekilde bırakmak istememiştim. Arkadaşınla konuşuyordun, öğrenci de beni görüp selam verdi. Sonra senden bahsettim ve... kendimi kaptırdım.”

Dudaklarının kıvrımından kaşlarının arasındaki gerginliğe kadar mahcup bir hali vardı. Sanki özrünü kabul etmeyecek tek kişi benmişim gibi. Oysa ona kızgın kalmak bile istemiyordum. Eli vücudumun açıkta kalan yerlerine dokunmaya devam ederken öfkeli kalmaya çalışmak yeterince zordu.

Bana bakarken içinde bir çatışma var gibiydi.

Birkaç saniye sonra ellerini bedenimden çekip beni döndürdü. Ardından aynı hızla beni tekrar kendine çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Ellerinin kalçalarımın yan tarafında sıkışması ve belimde kolayca yer bulması... Zihnimdeki diğer tüm düşünceleri susturmuştu.

Zihnimin oraya gitmemesi için uğraşmışım. *Levi’la sevgili olsaydık işlerin gidebileceği noktaya*. Düşünseydim, onun yanındayken normal davranmam mümkün olmazdı. Fakat şimdi titrek nefeslerini duyarken ve belimi sanki onun sahibiymiş gibi kavrayışını hissederken düşünebildiğim tek şey *buydu*.

“Sanırım bizi izliyorlar,” diye mırıldandım.

Tanrım, cevabı beni tam orada paramparça edebilirdi.

“Bırak izlesinler,” diye fısıldayarak yanıtladı.

Başımı, yüzünü görebileceğim kadar çevirmek için yanıp tutuşuyordum. Bu anın üzerimde yarattığı etkinin en ufak bir parçasının bile onun üzerinde olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Ayaklarımız müziğin ritmiyle yavaşça birbirini takip ediyordu. Birlikte attığımız her adımda, sonraki için kendimi daha özgüvenli hissediyordum. Elimi omzundan yukarıya, ceketinin yakasına ve oradan da ensesine doğru kaydırdım. Daha önce kaç kadının elinin oraya dokunmuş olabileceğini ancak hayal edebiliyordum. Bana ait olmayan bir şeye göz atıyormuş gibiydim.

“Çok güzel görünüyorsun, Daniella.” Neredeyse takılıp düşecektim. Ne zaman tam adımı onun ağzından duysam, ciddi olduğunu anlardım. Günlük, sıradan durumlar için *Dani*’yi kullanırdı. Bazen de *Daisy*’yi... Artık tam adımla bana nadiren hitap ediyordu.

Ancak her şey sadece gösteriş içindi. Bir zamanlar bildiğimi sandığım gerçeklerin dikişleri sökülüyordu.

“Bunu söylemene gerek yok. Bella seni duyamaz.”

“Ben... Hayır.” Gözleri dehşetle kısılmıştı. “Sana böyle bir şeyi asla...” Kelimeleri bulmakta zorlanarak devam etti. “Gösteri uğruna söylemem. Ciddiyim, çok güzelsin. Hep öyleydin.”

Kemiklerim enerjiyle titreşiyordu. “Özür dilerim.”

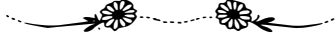
Başını sallarken homurdandı. “Söylediğin her şey için özür dilemeyi bırakman gerekiyor.” Nefes aldı. Hâlâ ayakta durabiliyor olmamın tek sebebi elinin sırtımdaki desteği idi. “Sana güzel görüldüğünü söylemek istedim çünkü öylesin. Bu gece içeri girdiğinde seni gözden kaçırmayacağımı biliyordum çünkü bu *sensin*. Fiziksel olarak o kadar büyüleyicisin ki, konuşmandan bahsetmiyorum bile. Konuştuğunda odadaki tüm ışık

senden yayılıyor. Sen tam anlamıyla güneş ve baharsın. Seni her zaman izleyebilirim...”

“Biraz hava almam gerek,” dedim kalan son dengeli nefesimle. Sonra onun kavrayışından sıyrılıp balo salonundan uzaklaştım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

*Mahremiyet, senin tarafından görülmektir; serbest düşüş,
senin tarafından dokunulmaktır*

Keşke o sözlerin kalbime ve sahip olduğum bütün yastıklara kazınmasını sağlayabilseydim. Seramik vazolara boyayabilseydim, korselerime dikebilseydim, yaban mersinli pastaların üzerine kremayla yazabilseydim ve fıstık yeşili el işi kâğıtlarından kesip anı defterime yapıştırabilseydim.

Keşke yapabilseydim.

Belki, o başka birisi olsaydı. Bana âşık olmayan biri olmasaydı.

Onun beni sevmediğini bilirken ağzından çıkan tek bir büyüleyici ve romantik sözü daha dinlemeye devam edemezdik. Beni güzel ve büyüleyici buluyordu ama *sevmiyordu*. Bu lisenin son senesinde arkadaşlığımızı bırakıp gitmemin en büyük sebebiydi. Onun tarafından *sevilecek kadar* güzel olmadığım hatırlatıldıkça bu arkadaşlığı mutlu bir şekilde sürdüremezdim.

Balo salonundan çıkıp daha bir saat önce tırmandığım merdivenlerden aşağı inerken elbisemin eteğini tutan ellerim titriyordu.

Buraya gelirken ne düşünüyordum ki? *Tüm bunları yaparken ne düşünüyordum?* Jia haklıydı, Levi'la birlikteymiş gibi davranarak bir şey olabileceğine inanmak aptallıktı.

Dışarı çıkıp serin bahar havasını içime çektim. Çıplak kol-

larım ve sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Zihnimden dolup taşan düşüncelerden kaçmak için iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Gözyaşı selinden kaçmak için bir sonraki adımı belirleyerek planımı yaptım. Yorgun bir koşucu gibi kısık sesle, “*Taksi çağır, Jia ve Gabe’i ara, pizza sipariş et,*” diye kendi kendime fısıldadım.

Ön basamaklardan inerken bir vale bana yaklaştı ve taksiye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Gülümseyerek olumlu şekilde cevap verdiğim esnada yoldan geçen bir tanesine işaret etti. Taksi hemen kaldırıma yanaştı. Vale kapıyı açtığı anda elbisemi toparlayıp taksiye bindim ve...

Oturma çabam tanıdık bir sesin arkamdan bağırışıyla keşildi.

Levi.

Hızlıca taksiden geri inerken şoför ve valeden özür dileyip merdivenlerin yarısında Levi’la buluştum.

Gözlerinin parlaklığı, koyu renk kirpikleriyle tam bir tezat oluşturuyordu; bu kadarı artık suç sayılmalıydı. Görünüşü öylesine melek gibiydi ki, tüm günahlarını itiraf etmek istemene sebep oluyordu. Belki ona sırlarınızı anlatırsanız, size bir bakışını bahşedebilirdi.

Formaliteyi geçerek hemen sordu. “Bir şey mi yaptım? Yanlış bir şey mi söyledim? Lütfen söyle, düzeltebilirim.” Gözleri yalvarışıyla parlarsa da ben yenilmiş hissediyordum.

“Yapabileceğin hiçbir şey yok. Sorun bende,” derken nefesimi dışarı verdim. “Sorun bende.” Yüzü dışında herhangi bir yere bakma isteğiyle gözlerimi kaçırdım ama aşağı bakmak, içimde tuttuğum tüm gözyaşlarını gözpınarlarıma taşımıştı.

Ne zaman bu kadar dramatik olmuştum? Sanki tekrar on beş yaşında gibi hissediyordum. Varlığından habersiz olduğum bü-

tün bu duygular yüzeye çıkıyor, dikkatimi çekmek için savaşıyorlardı ama yapabildiğim tek şey ağlamaktı.

Çenemi avucuyla tutup yüzümü kaldırdığında, sanki tekrar mezuniyet gecesindeydim. Koridorda sarhoş bir halde ne kavallemi ne de içinde romantik itirafım olan telefonumu bulamadığım için hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Levi koridor boyunca koşarak yanıma gelmiş, önüme diz çökerek başımı yukarı kaldırmış ve şöyle demişti:

“Hey, hey, hey ne oldu, Daisy? Neyi kaçırdım?”

Kocaman elleri yüzümün iki tarafını da kavramış, süzülen ince gözyaşlarını yakalıyordu.

Onu sevdiğimi söyleyemezdim, yapamazdım. Benim insanlardaki kederi fark ettiğim gibi, o da gözlerimdeki yalanları fark edebiliyordu. Bu yüzden kalbimin derinlerinde saklı ve beni her gün huzursuz eden gerçekle yetindim. Elbiselerin en güzelinin içindeyken bile peşimi bırakmayan o gerçekle. Yine de kendimi etrafımızdaki tüm kadınlarla kıyaslamaktan alıkoymıyordum.

“Güzel değilim, Vi.” Sesim çatallaştı, başka bir gözyaşı daha aktı. Bunu yıllardır ilk defa sesli olarak söylüyordum. Hiç dile getirmezsem daha az gerçek olur sanmıştım. Fakat bu, sadece özgüvensizliklerimle baş başa kalmama sebep olmuştu.

Yüzü düşerken gözlerinden bir duygu fırtınası geçti. *Dar-madağın* görünüyordu. “Güzel olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Uzaklardan birisinin bu buruk anı hüzünlü bir aşk filminin afişi için resmettiğini hayal ettim. Resmin kenarlarına bizim için güller çizerlerdi. Benim dizlerime ve ayak bileklerime dikenler batarken o çiçeklerden bir yatağın içinde kalırdı.

Âşık ve Okçu derlerdi bu resme. Sürekli aynı kişiye âşık olan

kız ve kalbini kime doğrultursa doğrultsun sevgi gören bir çocuk.

Omuzlarımı silktim. “Biraz komiğim ve birkaç güzel dikiş yeteneğim var, hepsi bu,” diye şakaya vurmaya çalıştım. Yine de boğazımda düğümlenen gözyaşları onu kandıramadı.

“Aklını mı kaçırdın sen?” Gözleri yüzümün her köşesinde olası bir yalanı arıyordu.

“Çoğunlukla pazar günleri ama hafta içi mesai saatlerinde bunu minimumda tutmaya çalışıyorum.”

Şakamı görmezlikten geldi. “Gittiğimiz her yerde insanları kendine hayran bırakıyorsun. Hepsi sana bakıyor ve seninle konuşmak için can atıyorlar. Ben...” Uzun bir süre duraksadı. “Sana hayranım.”

İnsanların bana bakmasının sebebinin kusurlarım olduğunu söylemek için yanıp tutuşuyordum. Söylediği saçmalıklardan dolayı bir kahkaha patlattım. Gözümden akmak üzere olan damlayı başparmağıyla sildi.

Beni bu şekilde görmesine izin verdiğime inanamıyordum.

Konuşmaya devam etti. “Seni her gördüğümde şunu düşünüyorum...” Merakla yüzünü inceledim. Zihninin içine göz atmayı o kadar çok istiyordum ki.

Gözleri bakışlarımla buluştuğunda birden her şey berraklaştı. Nefesim boğazımda tıkanı, sonra o... dudaklarını benimkiler bastırdı.

Şehir üzerimize örtülen karanlık bir örtü gibiydi ama tam o anda bütün dünya aydınlandı.

Şarabın şişenin içinde süzülüşü ya da yanan bir mumun kenarlarından akışı gibi kendimi onun kollarına bıraktım. İşte olan şey *buydu*, tam olarak böyle hissettiriyordu; kendi ısıyla yumuşayan bir mum gibi.

Dudakları hayal edebileceğimden daha yumuşak ve dolgun-du. Elleri yanaklarımdan başımın arkasına doğru kayıp saçımın her bir dalgasına dokunurken, dudaklarının altdudağını kavrayışıyla beni benden alıyordu. Yavaş ve istikrarlıydı. Yumuşak ve mahremdi. Sessiz ama gök gürültüsü kadar güçlüydü. İki arkadaş arasındaki bir sır gibi.

Hayal mi görüyordum?

Başparmağı çenemin altından otoriter bir tavırla kaydı ve beni daha derin öpebilmek için başımı nazikçe yukarı kaldırdı. Nefesim kesildi, bütün bu duyguları nasıl anlamlandıracağımdan emin değildim. *Dudakları, elleri, benimkine yaslanmış göğsü.* Vücudum gerçeği kavramakta zorlanıyordu ama başlarımız hafifçe eğildiğinde öpücüğüne karşılık veriyor, tadına bakıyor ve kendimi bu ana bırakıyordum.

Ellerimi yumuşak saçlarının arasına daldırdım, parmaklarımı hayallerimi süsleyen o buklelere dolayıp çektim. Bu kadar yüksek oldukları için içimden topuklularıma teşekkür ettim çünkü bunun için onunla göz hizasında olmaya ihtiyacım vardı. Vücudunun bana sunduğu her şeye tamamen erişebilmeliydim.

Dudaklarımızın arasından, “*Daisy,*” diye inledi.

Sonra tren çarpmışçasına o gerçeğe yüzleştim. Ona deliler gibi, derinden ve *inkâr edilemez* şekilde âşıktım. Ona hep âşıktım. Öylesine âşıktım ki, kalbim göğüs kafesimde çırpınıyor, bunu söylemek için ona ulaşmaya çalışıyordu.

Bunun yerine, bedeninin hatlarını takip ederken çaresizdim. Takım elbisesinin altındaki her kasa dokunmak için açlık duyuyordum. Dilinin dudağıma değdiği her noktayı hafızama kazımaya çalıştım. Gökyüzündeki ayın hareketini izliyormuş gibi elinin sırtımda dokunduğu her ana dikkat ettim. Sanki zemin ayaklarımdan altından kayıyordu ve ben de bu anın bir anda yok olup gitmesinden korkarak ona can havliyle tutunuyordum.

CD'lere doldurulmuş romantik çalma listeleri. Atkılara işlenmiş kalpler. Alna kondurulan yumuşak öpücükler. Yağmurlu cuma gecelerindeki karanlık sinema salonları. Yumuşak tene değen zarif altın takılar. Sarhoşken yazılmış Fransızca şiirler. Sizi kalabalıkların arasında yönlendiren belinizdeki eller...

Hepsini aynı anda hissediyordum.

Her zerresiyle Levi, varlığıyla tüm dikkatimi ve bilincimi tüketiyordu.

Teni sandığımdan daha sıcaktı. Dudakları benimkilerden ayrılıp çeneme doğru yol alırken şiirsel bir ritimle hareket ediyordu. Köprücükkemiklerimdeki dudaklarının verdiği histen anladığım kadarıyla, gerçekten de sonelerle konuşuyordu. Bu an, bana nefes almam ve düşünmem için kısa bir saniye kazandırdı.

Bu öpücük onun için ne anlam ifade ediyordu?

Bir eliyle başımın arkasını desteklerken diğeriyle belimi kavramıştı. Dudakları çenemin her santimini esir alıyordu. *Aman Tanrım.* Düşüncelerim harf çorbasına dönüşüyor, kelimeler ve cümleler parçalanıp zihnimde birbirine karışıyordu. Öyle hızlı nefes alıyordum ki, dizlerimin bağının çözülmemesi için can havliyle kollarına tutundum.

“Beni büyülüyorsun, Daisy. Gittiğin her yerde üzerinden çiçek kokuları yayılıyor ve ben daima o kokunun peşinden gitmek istiyorum,” diye mırıldandı boynuma doğru.

İşte bu. Her sabah, gün, gece, hayal ve kâbusumda duymak istiyordum. Bunları bana *Fransızca* söylemesini istiyordum.

Bunun bir anlamı olmalıydı. Tüm bunların bir anlamı olmak zorundaydı. Öyleyse ona söylemeliydim, değil mi? Ona hislerimi açıklamalıydim, o da aynı şeyleri hissediyor olmalıydı.

Dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda düşüncelerim

bulanıklaştı. İnlemiş olmalıydım çünkü hafifçe güldü. Genç, çocuksu gülüşü beni fiziksel olarak sersemletiyordu.

Tüm irademi son zerresine kadar toplayarak geri çekildim. Bana bakan adamın şarap kırmızısı yanakları, dolgun dudakları, darmadağın saçları ve gece yarısındaki aydan bile daha parlak gözleri vardı. Sanki onu reddetmek üzereymişim gibi endişe dolu gözlerle bana baktı.

Onu rahatlatmak istercesine ellerimi göğsüne yerleştirdim. Gözlerimi sıkıca kapatarak bunu en son yaptığım anı ve ne kadar efsanevi şekilde çuvalladığımı düşünmemeye çalıştım. “Benim... Sana bir şey söylemem...”

“Dani!” Sandra’nın mekânın ön basamaklarından yüzünde bir gülümsemeyle koşarak gelmesiyle sözüm yarıda kaldı. Aramızdaki mesafe kapandığı an bana sıkıca sarıldı. “ESMOD için tebrik ederim!”

Ah.

“Gabe az önce mesaj attı, bana söylemediğine inanamıyorum! Resmen Paris, bebeğim!” Kucaklaştıktan sonra geri çekilip neşeyle kollarımı tuttu. “Ne zaman gideceksin?”

“Ah, ESMOD konusunda henüz karara varmadım.”

“Ne? Orası modanın Harvard’ı! Başka seçim şansın yok... Kahretsin, patronum arıyor. Sonra konuşuruz!” Yanağıma bir öpücük kondurdu ve merdivenlerden inerek bizi baş başa bıraktı.

“Paris’e mi taşınyorsun?” diye sordu Levi. Şaşkınlık alınındaki çizgilere kazınmıştı.

“Daha bugün öğrendim ama ilk tercihim orası değil.” Böyle öğrenmemesi gerekiyordu. *Kimsenin*. Henüz karar vermemiştim, buna hazır değildim.

Elimi tutup parmaklarını yüzüklerimin üzerinde gezdirdi.

Bakışları mesafeli ve çekingendi. “Bu harika, tebrikler.” Hafifçe gülümsedi. “Bana daha önce söylemeliydin. Sen...” Gözleri arkamdaki bir şeye takılırken cümlesi yarım kaldı.

İçgüdüsel şekilde arkamı döndüğümde... Bella’yı gördüm. Uzaktan, yas tutan bir kadın gibi bizi izliyordu. Hüzünden duvağı benim ruh halimin üzerine kapandı. Ancak içimde kendi hüznümden başkasına yer yoktu.

Bizi izliyordu.

Levi’in beni teselli edişini, güzel şeyler söyleyişini ve öpüşünü izlemişti. Boynumu öptüğünü, sırtıma dokunduğunu ve dilini altdudağımda gezdirdiğini görmüştü. Bunlar bir çiftin yapacağı türden şeylerdi.

Rol yapıyorduk. O rol yapıyordu.

Bu acımaydı. Bana acıyordu. Ben artık yıkanamayan, yatağın altında kaybolup giden lekeli ve eski bir elbiseydim. Bella gardırobun en önünde hayranlıkla izlenmek için tutulan ipek elbiseydi. Güzeldi, yazın vücut bulmuş haliydi.

Asla öyle biri olamayacaktım.

Sonraki hareketlerim yavaş ve robotikti.

Parmak uçlarımda yükselerek onu yanağından öptüm.

“İyi geceler.”

Elimi avucundan çektim.

Merdivenlerden inip bir taksi çevirdim.

Gözyaşlarımı tutarken arabadan indim.

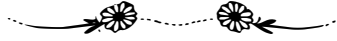
Evimin ön basamaklarından tırmandım. Oturdum.

Ağlarken Gabe’le Jia’yı aradım.

“Yine oldu.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kalbim, bakımsız kalmış çiçekler gibi soluyordu

Yeşil çay rengindeki mezuniyet elbisem, balo salonu koridorunda su birikintisi gibi etrafıma yayılmıştı. Birlikte büyüdüğüm öğrenciler koridorun sonunda dans ediyor, fotoğraf çekiyor ve muhtemelen bu geceye sonsuza dek kazanacak skandal şeyler yapıyorlardı. Benimkiyse sonsuza dek acınası kalacaktı.

“Hey, hey, hey. Ne oldu, Daisy?”

Levi’in sesini duymamla birlikte sanki bir komut almışçasına gözlerimi açtım, önümde çömelmişti. Elleriyle yüzümü avuçlarının arasına alarak başımı yukarı kaldırdı. Beni gözlerinin içine bakmaya zorladığında yüzündeki endişeli ifadeyi gördüm. Kalbim göğsümde daha hızlı atarken yanaklarımın alev alev yanmasına neden oldu.

Ona olan aşkımın yüzüme ve bakışlarıma yansıdığını görebiliyor muydu? Bana dokunduğunda titreyişimden, varlığımın her zerresinin onun tarafından dokunulmak için yaratıldığını anlayabiliyor muydu?

Gözyaşlarım dinmiyordu. Ancak yüzündeki mutlak yıkımı gördüğümde, kalbim onun da aynı hislere sahip olabileceği umuduyla doldu.

Elleri benden bir cevap alana kadar çekilmeyi reddediyordu. Midemdeki alkol ağzımdan çıkan her kelimeyi etkisi altına almıştı. Hıçkırmadan tam bir cümle kuramıyordum.

“Jeremiah.” *Hıçkırık*. “Ona ihtiyacım var.” Levi şaşkın görünüyordu.

“Ah, tamam. Onu bulabilirim.” Ayağa kalkmadan önce göz yaşlarımdan birini daha sildi.

Boğazımdan bir hıçkırık daha koptu, bu ses onu anında tekrar önümde diz çökmeye zorladı. Başımı omzuna yaslayıp kollarını titreyen bedenime sardı. “Şşt, onu getireceğim. Hemen döneceğim.”

“Burada değil.” *Hıçkırık*. “Bir kız gelip onun erken ayrıldığını söyledi.” *Telefonum ve içindeki romantik itiraflarımla birlikte*.

Geri çekildi. “Seni bıraktı mı? Seni baloda öylece bırakıp gitti mi?” Öfkeli görünüyordu. Sarah, Claire ya da Rhea gözlerinde yaşlarla ve bir erkekle ilgili hikâyelerle eve döndüklerinde yüzüne yayılan aynı öfkeydi. Bunun öyle olmadığını, ona olan hislerimi ele vermeden nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Jeremiah’nın erken gitmiş olması umurumda değildi, umurumda olan telefonumu beraberinde götürmüş olmasıydı.

“Şu an ona gerçekten ihtiyacım var.” Ona bakıp gözlerindeki üzüntüyü gördüğümde göz yaşlarım geri geldi. Ona duyduğum arzunun ağırlığı köprücük kemiğime baskı yapıyordu. Planımın suya düşüşünü izlerken ağırlık daha da arttı. Bunu böyle planlamamıştım ama sırrımın ağırlığına daha fazla katlanamazdım.

Onu seviyorum, onu seviyorum, onu seviyorum. “Onu seviyorum,” diye iç sesimi dışarı vurdum. Yüzüne karşı söyleyemeyecek kadar güvensiz hissettiğimden omzuna kapanıp ağladım.

Sırtımda aşağı yukarı inip çıkan eli duraksadı.

Neden cevap vermiyordu? Beni duymamış mıydı? İç çektim.

Votkanın ve ağlamanın etkisiyle enerjim tükeniyordu. Sadece yatağıma kıvrılıp babama e-posta göndermek istiyordum.

“Sana âşığım. Seni hep sevdim.” Neden cevap vermiyordu?
 “Jer’in burada olmasına ihtiyacım var.” Ağlayıp hıçkırıyordum.

İşte o zaman gece çarpık ve sessiz bir filme dönüştü. Kelimeler, gözyaşlarım kadar hızlı şekilde ağzımdan dökülüyordu.

Bedeni, zayıf vücudumun etrafında kaskatı kesilmişti. “Seni eve götürmeliyiz. Hemen dışarı çıkıp arabayı getireceğim.” Ayağa kalktı ve beni porselen bebekmişim gibi kaldırdı.

Beni duymamış mıydı? Onu seviyordum. *Ona âşıktım.* Buna karşı söyleyecek hiçbir şeyi yok muydu? Ne cevabı ne de bir açıklaması yok muydu?

İlk içgüdüm karşı koymaktı. Ona konuşmamızdan öylece çekip gidemeyeceğini söylemek... ama alışkanlığım, güvensizliklerimin içinde boğulmaktı. Beni kukla ipleri gibi geriye çekiyor, başından beri yanıldığımı söylüyorlardı. Hislerime asla karşılık vermeyecekti. Başka kavalyleyle gelmesinin bir sebebi vardı. Şimdi de hiçbir şey yaşanmamış gibi davranarak biraz olsun haysiyetimi koruyabilmem için dediklerimi görmezlikten geliyordu.

Ancak sarhoş tarafım hâlâ öfkeliydi.

“Hayır,” diye tepki gösterdim. “Beni eve götürmeni istemiyorum.” Gözleri büyürken ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Aramıza, onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyleyen bir çizgi çekmiştim. Belki de sarhoş olduğum için böyle davranışımı düşünüyordu ama *nedenini* derinlerde bir yerde biliyor olmalıydı.

Boyun eğen bir ifadeyle başını salladı. “Öyleyse Nora götürebilir mi diye bakayım.”

Kollarımı göğsümde kavuştururken gözyaşlarım artık kurumuştu. “Hayır, Jeremiah’yı arayacağım. Git, gecenin tadını çıkar.” Telefonum yanımda olmadığı için arama yapamayaca-

ğımı biliyordu. Aynı zamanda tartışılmayacak kadar inatçı olduğumu da biliyordu.

“Peki. Eve vardığında bana mesaj at.” Sözlerinden sonra giderken bana bakmak için arkasını döndü. Bense başımı eğik tuttum.

Kalabalığın içinde hayaletlerin yaptığını düşündüğüm şekilde yürüdüm; sarsak ve bomboş. Nora’yı bulup arama yapmak için telefonunu istedim. Elbette annemi aradım, Jeremiah’yi değil. Bu yarının sorunuymdu. Beş dakika içinde burada olacağını söyledi.

Nora’nın telefonunu kısa bir teşekkürle geri verdim ve binanın ön tarafına doğru ilerledim.

“Levi.”

Kalbim durmuştu. Kafamı çevirip yan koridora doğru birkaç adım geri gittim. Cora Messing’in Levi’ı öptüğünü gördüğümde kalbim seramik bir vazo gibi çatladı. Ellerini göğsünde gezdirirken ismini fısıldıyor, kafasındaki her koyu renk bukleye oynuyordu. Levi’ın elleriyse hareketsizdi, Cora’nın kalçasının üzerinde sabit duruyordu.

Audrey Hepburn, Sabrina filminde, “*Varlığımdan bile haberi yok. Aya uzansam daha iyidir,*” dediğinde onu bu ana kadar hiç anlamamıştım. Boğazım düğümlenirken sadece nefes almama yetecek kadar açıldı.

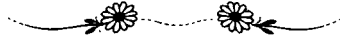
Ne de olsa Cora onun kavalyesi idi, elbette öpüşeceklerdi. Fakat bu kadar erken olmak zorunda mıydı? Bu kadar hızlı? Üstelik itirafımdan hemen sonra... Artık buna dayanamıyordum. Bunun benim için her şey, onun içinse hiçbir şey ifade etmediğini bilerek kalbimin yavaş yavaş kanamasına dayanamıyordum. Bana her baktığında ellerimin titremesine neden olan o hisse katlanamıyordum.

Ne *eve vardığımda* mesaj atacaktım ne de yarın telefon edecektim. Posta kutusunda özür mektubu olmayacaktı. Artık birlikte yapılan sabah yolculukları, kardeşleriyle film geceleri, ikinci el dükkânlarına geziler, çilekli pasta pişirmek, plaj günleri, beyzbol maçları ya da... *hiçbiri olmayacaktı. Artık hiçbirini yapamazdım.*

Arkadaşlığımızı kaybetmek, kalbimin babam öldükten sonra dolan kısmını kaybetmek demekti. O ve ailesi tarafından onarılan bir parçamı. Hiçbirini kaybetmek istemiyordum. Ancak bu, hayatımın geri kalanı boyunca aşk ilişkilerini kenardan izlemek anlamına gelecekse orada kalamazdım. Bunun için fazlasıyla umutsuz bir romantiktim. Hiç şansım olmamasındansa, aşkta bir şansım varken mutsuz olmayı tercih ederdim.

Kalbiniz kırılana ve hiçbir şeyi geri alamayacağınızı fark edene kadar, kimse size aşkın yas tutmaya ne kadar benzediğini söylemiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

*'Devam etmek' iğnesini kaldırmaya asla gücümün
yetmediği bozuk bir plak gibiydi*

Öyle çok ağlamıştım ki, beni güvensiz hissettiren her erkeğe ikram edebilecek kadar şampanya şişesini gözyaşlarımla doldurabilirdim. Kırık kalbim için, hislerimi açıkça ortaya koyduğum için, kariyerimde maruz kaldığım bitmek bilmeyen retler için... ve babam için dökülen onca yaş. Onu çok özlemiştim.

Böyle gecelerde, üzerime çöken hüznün ağırlığıyla eve koştuğumda kapının diğer tarafında bana sarılmak için bekleyen birinin artık olmayacağını bir anlığına unutuyordum. Eski oduncu gömleğinin etrafına kollarımı dolayamayacak ve annemin çıkmaya başladıkları gün ona aldığı parfümün kokusunu içime çekemeyecektim.

Gabe'le Jia beni kapının önünde bulduklarında, üzerimde hâlâ annemin tasarım elbisesiyle öylece oturuyordum. Beni çocuk gibi kucaklayıp içeri aldılar ve kanepeye oturttular. Neyse ki annemle Mandy akşam yemeğindeydi, bu sayede hikâyeyi onlara anlatma zahmetinden kurtulmuştum.

Topuklu ayakkabılarımı fırlattım, burnumu sildim ve elbisenin eteklerini altıma toplayıp kanepeye büzüldüm. Gabe'le Jia birer iyilik perisi gibi evde dört dönüyor, bana bir şeyler getiriyorlardı: peçeteler, makyaj temizleme mendilleri, pizza. Böyle anlarda, onlara sahip olduğum için hissettiğim minnet o

kadar yoğundu ki, neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım. Babamın yanımda olması gereken her anda onlar yanımdaydı. Ağladığımda, bağırp çağırduğımda, şikâyet ettiğimde, tebrik edildiğimde, güldüğümde... Evden taşındığımda ailem olmuşlardı.

“Bu hiç mantıklı değil, Dani. Bunu tetikleyen bir şey olmalı. Seni öpen adam birdenbire istemediğine karar vermiş olamaz,” diye açıkladı Gabe öfkeyle. “Özellikle de geri çekilen *sen* olduğun için.”

“Bella’nın tam orada durduğunu söyledi,” dedi Jia. “Tetikleyici bu işte! Bunların hepsi onun için, unuttun mu?” *Ah*, bu canımı yakmıştı.

“O kadar basit olduğunu sanmıyorum.” Gabe başını salladı. “Fransızlarla herhangi bir derdi mi var?”

Jia’yla birlikte ona sorgulayan gözlerle baktık.

Gabe homurdanarak devam etti. “Paris meselesinden memnun olmamış gibi.”

Başımı salladım. “Levi yıllardır Paris’e gitmenin hayalini kuruyordu. Akıcı şekilde Fransızca konuşuyor.” Elbisenin mavi ipeği dizlerimin etrafında dalgalar gibi katlanmıştı. Elimle düzelttim. “Öpücük bir hataydı. Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve...”

Sabrı taşarak, “Ama Dani, o *seni* öptü!” diye ısrar etti Gabe.

“Anlık bir histi sadece. Şık giyinmiştik, dans ediyorduk. Planlanmış olsun ya da olmasın, yaşandı ve bitti. Yarın, sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi her şey normale dönecek.” Bundan sonra ne yapacağımı bilmenin verdiği teselliye ihtiyacım vardı.

Bakıştılar ama daha fazla açıklama yapacak enerjim kalmamıştı. Gözlerimi ovuşturup fısıldadım. “Neredeyse onu sevdiğimi söyleyecektim.”

“Ah, hayır. Romantik film senaryosuna göre aşkını itiraf etmen için henüz çok erken! Bunun filmin en azından son otuz dakikasına kadar gerçekleşmemesi gerekiyor,” diye yorum yaptı Gabe.

“Romantik filmin içindeysem, o zaman başroller Levi ve Bella. Bu anlaşmayı kabul ettiğimde Jia da aynısını söylemişti,” diye iç çektim. “Yirmili yaşların kendini bulmak, dünyayı gezmek ve kariyerinde dev adımlar atmakla ilgili olduğunu sanıyordum. Liseden bir çocuğu özlemekle, koltukta pizza yiyip hâlâ ergenlik güvensizlikleri yüzünden ağlamakla değil.”

“*Sex and the City*’i izlemedin mi? Bu saçmalıklar kırk yaşına gelene kadar bitmiyor,” dedi Gabe. Cevap olarak homurdandım.

Konuşmada kimsenin sonraki adımı kestiremediği ağır bir sessizlik yaşandı, ta ki Jia boğazını temizleyip bana melankolik bir bakış atana kadar.

“Babam, ben ya da erkek kardeşlerim sorun yaşadığında hep bu Kore deyimini söyler.” Bir an düşündükten sonra Korece konuştu. “İngilizceye ‘*zorluğun sonunda mutluluk gelir*’ şeklinde çevrilir.”

Eğilip teselli istercesine elini sıktım ve fısıldadım. “Seni seviyorum.”

Ona zorlukların sona yaklaştığını hissetmediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Onlar gittikten sonra üzerimde eski bir tişört ve pijama altıyla masama oturdum, yazı yazmak için dizüstü bilgisayarımı açtım. Babama e-posta yazmak için değildi.

Lazaro başvurusu ekranımda parlıyordu. Boş, doldurulmayı bekleyen bir makaleydi. Bu ekranı o kadar süre izlemiştim ki, onu bir tuvale aklımdan resmedebilirdim.

Hayatınızda gelişimi tetikleyen dönüm noktası olan bir anı ve nedenini yazınız.

Fakat bu kez ekrana bakarken o huzursuzluğu hissetmedim. Bunun yerine Levi'nin söylediklerini düşündüm, makalemi kendime özgü yazmam gerekiyordu. Beni her zaman diğerlerinden ayıran şeyleri düşündüm; güvensizliklerim, kusurlarım ve başarısızlıklarım. Yaşadığım her başarısızlığı yazdım.

Jack Huntington kıyafetlerimle dalga geçtiğinde eve gidip *Breakfast at Tiffany's* izledikten sonra, *Audrey Hepburn*'ün giydiği klasik, siyah *Givenchy* elbisenin -oldukça acemi- bir kopyasını dikiğim zamanı yazdım.

Yaz tasarım programına giremediğim ve o sıcak ayları, daha sonra kızlar için balo elbisesi olarak diyeceğim yirmi dokuz elbiseyi çizerek geçirdiğim zamanı yazdım.

Babama ilk teşhis konulduğu, onu ziyaret ettiğimde hastanede birlikte *Project Runway*'in* her bölümünü izlediğimiz, yeni dikiş teknikleri öğrenip modellerle ve makyaj sanatçılarıyla nasıl çalışılacağını öğrendiğim zamanları yazdım.

Levi'ı birini öperken gördüğüm, kalbimin paramparça olduğu anı yazdım. Koyu kırmızı satenden kalpler kesmiş ve onları, zarifçe el yazısı sonelerin işlendiği bir gece elbisesine dikmiştim. Sonunda bu elbiseyi üniversite başvurularım için final çalışmam olarak teslim etmiştim.

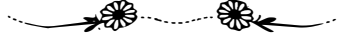
Kayıp yaşadığım her anı ve bunların üstesinden nasıl geldiğimi yazdım.

Onay veya düşünceleri için Ethan'a danışmadım. Kendime biraz güvenmeye çalışarak gönder tuşuna bastım.

---

* Moda tasarımı üzerine bir yarışma programıdır. (ç.n.)

Yirmi Altıncı Bölüm

*Seni sevmeyi bırakmaya çalıştım ama bu yolda
sen kahkahamın tınısına, yazım tarzıma ve
kıyafetlerimin ilmeklerine sızmıştın*

Dün gece son başvurumu gönderdiğimden beri adeta bulutların üzerinde süzülüyordum. Sonunda *bitmişti*. Hatta bu sabah hazırlanırken penceremden içeri uçan korkunç uğur böceği bile keyfimi kaçıramamıştı. *Yani kısmen*.

En azından çığlık atmamıştım. Umarım bu akşam eve döndüğümde gitmiş olurdu.

Bu enerjiden faydalanmak isteyerek gün için hazırlandım. Duş alıp saçlarımı -küpelerimle uyumlu olan yaban mersini desenli- ipek bir eşarpla arkaya doğru topladım. Üzerime keten bir pantolon ve tişört geçirdim.

Eşyalarımı toplayıp dışarı, sıcak havaya çıktım. Ağaçlar kahverengi taş binalara sürtünüyor, nergisleri taşıyordu. Birkaç blok ilerideki parktan gelen taze kesilmiş çim kokusunu alabiliyordum.

Düğüne iki hafta kalmıştı, bitirme projemin teslimine de sadece bir hafta vardı. Projelerin sunulacağı yıl sonu defilesi düğünden yalnızca birkaç gün sonraydı. İkisi için de elbisem yoktu ama umuyordum ki, bugün sorunun yarısını çözmüş olacaktım.

Marty'nin simitlerini aldığım yerin çok da uzağında olma-

yan küçük bir kumaş dükkânı vardı. Şehirdeki büyük mağazalardan farklıydı çünkü sadece ikinci el ürün satıyordu, hiçbir kumaş diğerinin aynısı değildi.

Hata yapma payıma yetecek kadar malzemeye ihtiyacım olduğu için burası ilk tercihim değildi. Burada neredeyse hiçbir zaman tam top kumaş bulunmazdı. Yine de şehirdeki o büyük mağazalarda aradığımı bir türlü bulamamıştım.

Dükkâna girdiğimde, o küçük alan kumaşlar yüzünden adeta nefes alamıyordu. Her yüzey bir elbise, hatta belki saç tokası yapmaya bile yetmeyeceği için kendine yuva bulamamış kumaş parçalarıyla doluydu.

Zihnimde dikkatle kurguladığım şeyi bulmayı umarak dükkânın daha büyük topları sakladığı arka tarafa yöneldim. O kadar spesifik bir şey hayal etmiştim ki, kimseden yardım istemeye cesaret edememişim. Çünkü bu *Pinterest* panoma bakış atmayı da gerektiren gülünç derecede uzun ve karmaşık bir cevap vermemi gerektirecekti.

Hedefim güneş ışığını andıran, dökümlendiğinde kum tepeleri gibi dalgalanan bir kumaş bulmaktı. Levi'in MET'te bana gösterdiği *Jean-Honoré Fragonard*'ın 'Aşk Mektubu' isimli tablosunun, gördüğüm günden beri düşünmeyi bırakmadığım bir sıcaklığı vardı. Aklımda bir silüet belirmişti, oraya birlikte gittiğimiz gün karaladığım bir şeydi. Defile sunumumu tamamlamak için mükemmel bir parça olacaktı.

Ellerimi kumaş toplarının üzerinde gezdirdim. Muhtemelen perdelerden veya koltuklardan kalmış o farklı dokular ve desenler, aradığım şey için fazla karanlıktı. Bulabildiğim şeyler, ilk elbiseme çok benzeyen çiçekli desenler ve uyum sağlayamayacak kadar neon renklerdi.

Kumaş toplarını duvardan çekmek için çantamı yere bıraktım. Burada *bir şey* olmalıydı.

Hepsini kucağıma yığdım; orman yeşili, kan kırmızısı, siyah beyaz zikzak desenli, gri kırlangıç desenli ve *turuncu*. Büyük bir heyecanla onu yerinden çıkardım. Büzgülü bir kumaştı, hafif ve yumuşaktı. Diğer yumuşak desenlerle, kullandığım dökmüm teknikleriyle uyum sağlamak için mükemmeldi. Gökkuşağında hayal edeceğiniz bir turuncu değildi, aksine çok daha derin bir tonda. Güneşin kıvrımlarında rastlayabileceğiniz türdendi. Özel olarak yaptığım beyaz, sarı ve turuncu tonlarındaki lantana çiçeklerinden ilham alan sulu boya desenli ilk elbisemi tamamlayacaktı.

Ancak bu son elbise sade olacaktı. Diğerleri kadar karmaşık ya da zaman alıcı olmayacaktı. Güzelliği sadeliğinden gelecekti. *Umarım.*

Topta fazla kumaş kalmamıştı, bu yüzden çantamı omzuma asıp topu kasaya kadar taşıdım. Onu dikkatle tezgâha bırakırken aylardır bir tasarım konusunda hiç bu kadar heyecanlı hissetmemiştim.

Gülümsedim. “Hepsini alacağım.”

***

Beni ne etkilemişti bilmiyordum -muhtemelen çantama sıkıştırdığım yeni kumaş- ama *Daisy's*'te bir doğum günü buketi hazırlarken Levi'a mesaj attım. Buket en sevdiğim mavi, mor ortancalarla beyaz bahar yıldızı çiçeklerinden oluşuyordu.

Levi hemen cevap yazdı.

Dani: *Akşam yemeğine ne dersin?*

Levi: *Her zaman... Seni Daisy's'ten mi alayım?*

Saniyeler içinde cevap vermişti. Rahat tavrı içimi ferahlattı. *Oh.* Belki de haklıydım. Belki hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdik. Zaten rol yapıyorduk, elbette bahsetmeye bile değmezdi. İçimdeki o küçük, zavallı parçam alışılmışın dışında bir tepki için yanıp tutuşuyordu. Dün gecenin onun üzerinde de bir etkisi olduğunu kanıtlayacak *herhangi bir şey.*

Dani: *Taksiye binerim. Endişelenme :)*

İhtiyacım olan son şey onunla arabada yalnız kalmaktı. Levi'la küçük bir alanı paylaşmak söz konusu bile olamazdı.

Telefonum tekrar titredi. Çiçeklerin etrafına sicim dolama işini bitirip onları seramik bir vazoya yerleştirdim.

Levi: *Taksiye para vermene izin veremem, bu saçmalık.*

Kahretsin, Levi.

Dani: *Belki de taksi masraflarımı ödeyen bir para babası vardır.*

Levi: *Bu para babasının adı Mandy ya da Linda mı?*

Dani: *Hah! Adlarını anmaya nasıl cüret edersin?*

Levi: *Seni 5'te alırım.*

Dani: *O zamana kadar çoktan taksiye binmiş olurum.*

Levi: *Lanet olsun, Daniella. Öyleyse sana para gönderiyorum.*

Kanlı paranı istemiyorum yazdığımda aynı anda sakın kanlı para deme yazmıştı.

Gölüşümü bastırmak için ağzımı kapattım.

Dani: *Öğrencilerin sırtından para kazanmak kanlı para sayılabilir...*

Levi: *Onlar bana işkence ediyorlar!*

Dani: *Saat 5 'te Trish 'in evinde görüşürüz :)*

Yol sadece on beş dakika olduğu için taksi ücreti çok tutmamıştı. Dükkânı daha geç kapatmak zorunda kalmasaydım, yürümeyi dert etmezdim. Levi şu mesajla birlikte bana para göndermişti: *İstediğin kanlı para <3*. Umarım vergi dairesi bunu işlemezdi...

Elimde pembe lalelerle kapıyı çaldım, bunlar hem benim hem de Sarah 'nın favorileriydi. Ancak kapıyı açan kişi bir Col-dwell değil, Bella 'ydı.

"Ah, merhaba," dedim.

Beni gördüğüne şaşırılmış gibiydi. Çilek sarısı saçları kusursuz bir topuz halindeydi, benimkiler ise ipek eşarbin altına gizlenen bir karmaşaydı. Kalçalarını vurgulayan güzel, pamuklu bir elbise giymişti. Zahmetsizce mükemmel görünüyordu. Keten pantolonum ve eski tişörtüme bakmamak için kendimi zor tuttum. En azından dudak parlatıcısı sürmüştüm.

"Merhaba," dedi oldukça rahatsız bir tavırla. Elimdeki çiçekleri almak için uzandı. Tepki verecek vaktim yoktu, buketi almasına izin verdim. "Bunlar Levi için mi?"

"Şey, hayır. Aslında Sarah için."

"Ah, bu çok nazikçe." Bana sanki onu şaşırtmışım gibi baktı. Yeni dedikodu malzemesini inceleyen bir insan gibiydi.

"Çok bir şey değil." Eğer kapı eşliğinde daha fazla dikilme-mi gerektirmeyecek veya Levi 'la dün gece öpüşmemizi izledi-

ği anı zihnimde tekrar yaşamak zorunda kalmayacak olsaydım, ona nasıl olduğunu sorardım.

Konuşmamız devam edemeden Sarah içeriden seslendi. “Dani mi geldi?”

Bella arkasına döndü. “Evet. Sana çiçek getirmiş.” İçeri girmem için kapıyı açıp uzaklaştı. Bu tuhaf etkileşimi görmezlikten gelmeyi seçtim, endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Levi’ı görüp de dün gece öpüşmemişiz gibi davranmak mesela, üstelik hayatımda yaşadığım en iyi öpücüktü.

Romantik film tadında bir öpüşmeydi. Üzerime eğildiğinde kalbimin kulaklarımda atmasını sağlayan türdendi. Elinden kaçıp gittiği için on yıl boyunca yaptığın ilişki seçimlerini sorgulatacak kadar etkileyiciydi.

Sıcak eşikten içeri adımımı atarken kendimi, pembe lalelerini sıkıca tutan Sarah’nın kollarında buldum. Laleler yanaklarının pembeliğiyle uyum içindeydi. Gülerek sarılışına karşılık verdim. Levi’la ben ondan bir yaş büyüktük, yine de her zaman o daha büyük gibi hissettirmişti. Kararlılığı ve seçimleri beni hep ondan daha genç hissettirirdi.

Beni sıkıca kucaklarken ona, “Bunlar sadece çiçek, Sarah!” diye hatırlattım. Verdiğim çiçeklerin anlamını açıklamaktansa bunu söylemek daha kolay gelmişti. Laleler mükemmelliği ve aşkı simgeliyordu; Sarah’nın etrafa yaydığı iki şeyi.

Aceleyle kendisini geri çekti. “Onlar *sadece* çiçek değil. Benim *en sevdiğim* çiçekler. Evlenmiyor olsaydım, seni kardeşimden çalardım! *Bunu duydun mu, Levi?*”

“Evet, Sarah!” diye bağırdı Levi yan odadan. Bacaklarım anında kaskatı kesildi. Buradaysa kapıyı neden o açmamıştı?

“Dün geceki fotoğrafları görmen *gerek*,” diye ısrar etti. Her cümlesinde mutlaka bir kelimeyi vurgulama huyu beni güldürdü. Heyecanı resmen bulaşıcıydı.

Yemek masası, Sarah'nın dün geceki taşlarla ısıll ısıll parlayan beyaz elbise içindeki fotoğraflarıyla kaplıydı. Onun hem tek başına olduğu hem de Jeff'le kalabalığın içinde dans ettiği siyah beyaz, düşük pozlamalı fotoğrafları vardı. Çoğu fotoğrafta elbisesinin ön plana çıkması beni güldürmüştü çünkü etkinliğin amacı Jeff'in ailesini ön plana çıkarmaktı. Sarah sanki fotoğraflanmak için yaratılmış gibiydi, resmen parlıyordu.

"Dani!" Arkamı döndüğümde Trish'in beni kucaklamak için yaklaştığını gördüm.

"Merhaba, Bayan Coldwell," dedim sıcak bir tavırla.

"Bir daha bana Bayan Coldwell dediğini duymayayım." Sahte tehdidine anne şefkatiyle dolu bir bakış eşlik ediyordu.

"Nasılsın, *Trish*?" diye kendimi düzeltirken o güldü. Çocukluğumdan beri ona hep Trish derdim ama onca ayrı kalınan yıldan sonra pek uygun olmaz diye düşünmüştüm. Beni rahat hissettirmek için gösterdiği çabayı takdir ediyordum.

"Şu an her şey berbat durumda. Çocuklarım mutfakta kaos yaratıyorlar. Akşama tatlı olarak bize pasta yapmanın eğlenceli olduğunu düşünmüşler." *Biz* derken Sarah'nın nedimelerinden bahsediyormuş gibiydi, sadece çekirdek aileden.

İşte bu yüzden, "Ben yardım edeyim," derken çekinmedim.

"Sana bunu yaptıramam..."

"Yardım etmek istiyorum. Pasta yapmayı da kızları da severim. Bu benim gecemi güzelleştirir."

Beni bir anlığına süzdü. Küçük gülümsemesi hem hüznü hem de huzurlu gözüküyordu; yüzünde bitkin halde asılı kalan bu ifadeyi sanki bir ruj gibi taşıyordu. "Mükemmel olur, Dani. Teşekkür ederim," diyerek başını salladı.

“Teşekküre gerek yok. Özellikle daha ortada pasta yokken,” diyerek mutfağa doğru gittim. Mutfakın bu kadar geniş olması çok talihsizdi. Kızlar bütün yüzeyleri unla kaplamışlardı, tabii buna kendi kıyafetleri de dahildi.

İçeri girdiğimde sanki sözleşmişçesine aynı anda dönüp ellerini suçüstü yakalanan suçlular gibi havaya kaldırdılar. Ancak gelenin ben olduğumu -kesinlikle bir otorite figürü değildim-fark ettiklerinde gülümseyerek, “Daisy!” diye bağıldılar.

Kollarımı açıp çömelirken, “Kızlar!” dedim. Üzerlerindeki unlarla kıkırdarak bana doğru koştular. “Duyduğuma göre pasta yapıyormuşuz.”

“Bize yardım mı edeceksin?” diye hevesle sordu Claire.

“Tabii ki! Nasıl bir pasta yapıyoruz?”

“Çilekli pasta,” diye yanıtladı Rhea.

“Çilekli pastayı sever misin?” dedim kuşkulu bir tavırla.

“Hayır, iğrenç. Kimse tatlıya meyve koymamalı,” diye yüzünü buruşturdu.

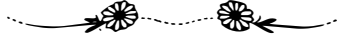
Elimi alınma vurdum. “Neden yapıyorsunuz o zaman?”

Ablası gibi konuşarak, “Levi daha önce yapmayı denemişti ama *destansı* bir şekilde çuvalladı,” dedi Claire.

“Levi çilekli pastadan nefret eder,” dedim şaşırarak.

“*Sen* seviyorsun,” dedi Claire.

Yirmi Yedinci Bölüm

*Keşke gerçeği saklamak için duyduğum hırs kadar,
sana onu söyleyecek özgüvenim olsaydı*

Kızlarla malzemeleri toplayıp karıştırmayı bitirdikten ve daha fazla hamur yemelerine fırsat vermeden keki fırına attıktan sonra, etrafı temizlemeye başladık. Claire tezgâhı temizlerken ben bulaşıkları yıkıyordum, Rhea da kuruluyordu. Elimden gelenin en iyisini yaparak kızlara Levi ve pasta fiyaskosunu sormamayı başardım. Onun bana pasta yapma fikrini düşünmeye devam edersem fırındaki malzemeler gibi eriyebilirdim.

Şanslıydım ki, Claire’in konuşmak istediği başka meseleleri vardı.

“Claire, Tyler çok iğrenç. Burnunu karıştırıyor!” Rhea ellerini havaya savururken etrafa sabunlu sular saçıldı.

“Hayır, karıştırmıyor!” diye bağırarak karşılık verdi Claire. Elbiseme bir miktar temizlik spreyi sıçrattı.

“Karıştırdığını gördüm!”

“Umurumda değil, ona âşığım.”

Rhea gözlerini devirdi. “Hayır, değilsin. Sen daha aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Sekiz yaşındasın.”

“Sen de sekiz yaşındasın!”

Claire, “Daisy, âşık olduğunu nasıl anlarsın?” diye masum ve meraklı gözlerle kurtarılmayı dileyerek sordu.

Kızlarla asla çocuklarmış gibi konuşmamıştım, birer insan

gibi konuşulmayı hak ediyorlardı. Bu yüzden sorularını ciddiye aldım. Özellikle de onlara baştan savma cevap verdiğinde bunu hemen anladıkları için böyle yapıyordum.

“Beraber geçirdiğin vaktin sana hiçbir zaman yeterli gelmediğini fark ettiğinde âşık olduğunu anlarsın. Onun hakkında öğrendiğin her şey senin için birer hazine haline gelir, ne kadar kusurlu olursa olsunlar. Onun etrafındayken ellerin terler ve konuşurken kelimeleri karıştırırsın. O da sana âşıkça, bunlar onun sana daha çok âşık olmasına sebep olur.”

“Vay canına,” dedi Claire. Hayranlık dolu kocaman gözlerle bana bakıyordu. “Sanırım Tyler’a âşık değilim.” Bunu öyle ciddi bir yüzle söylemişti ki, gülmemi tutamadım. İfadesi eksik dişini ortaya çıkaran çocuksu bir sırıtışa dönüştü.

Yanımda duran Rhea, “Sen de Levi’a âşık olduğunda böyle mi hissettin?” diye sordu. Neredeyse elimdeki tabağı düşürüyorken onun daha ilişkimizin gerçeğini bilmediğini hatırladım.

Gerçek şu ki, Levi kalbimin sahibiydi. Lisede kalbimi kazanmıştı ve o günden beri onu ödünç alıp duruyordu. Ona hâlâ âşık olduğuma inanmak istemesem de o zamandan bu yana yaşadığım her ilişkinin ya da yakın anın hayal kırıklığı gibi hissettirmesinin bir nedeni vardı.

Nedeni oydu. Her zaman onu istemiştim.

“Aslında onun ağzına aynı anda yedi tane donut tıktırtmaya çalışmasını izlediğim andı,” dedim. Kızlar cevabıma kıkırdayarak karşılık verdiğinde gülümsüyordum.

Sanki bir kenara yazıp aylar boyunca kafamın içinde tekrarlayacağım bir şey değilmiş gibi, “Levi senden çok fazla bahsediyor,” dedi Rhea. *Kimi kandırıyordum ki? Aylar değil yıllar boyu.*

“Öyle mi?” dedim yapabildiğim kadar normal şekilde. Başka bir tabağı durulayıp ona kurulaması için uzattım.

“Evet, sürekli. Dediğine göre çiçek gibi kokuyormuşsun,” diyen Claire kıkırdadı.

“Beni büyülüyorsun, Daisy. Gittiğin her yerde üzerinden çiçek kokuları yayılıyor ve ben daima o kokunun peşinden gitmek istiyorum.”

Bu anı, unutulmuş romantik bir randevu gibi içimin derinliklerinde sızlıyordu. Belki de onu gerçekten unutulmuş romantik bir randevuya dönüştürmeye çalıştığım içindi. Burada vurgu *unutulmuş*taydı.

“Hiç dışarı çıkmıyor, çok sıkıcı,” diye yakındı Rhea.

“Önümüzdeki hafta film gecesine gelmelisin!” dedi Claire nefesini tutarak.

“Film gecesi mi?” diye şaşkınlıkla sordum. Hâlâ film gecesi yapıyorlar mıydı?

“Ne istersen izleyebiliriz, lütfen!” diye bağırdı Rhea.

“Lütfen, lütfen, lütfenlütfenlütfen!” diye diğer taraftan çığlık attı Claire. Birden zıplamaya başladılar, Claire taburede ileri geri sallanırken Rhea da lavabodaki suyu etrafa sıçratıyordu.

“Tamam! Tamam! Geleceğim! Sadece beni ıslatma yeter,” diye kahkaha atarken kızlar sakinleşti. “Şimdi kurulanmaya gidiyorum. Döndüğümde mutfak tertemiz göreceğime dair size güveniyorum, sonrasında pastayı süsleyebiliriz!” Ben mutfaktan çıkarken onlar da sevinçle bağırdılar.

Banyoya doğru giderken buradaki son seferimde neler olduğunu düşünmemeye çalıştım, Levi tişörtünü çıkartıyordu. *Nefes al, Dani. Sadece arkadaşsınız, daha fazlası değil.*

Çamaşır dolabı havlularla doluydu. Bir tane yüz havlusu aldım ve kumaştan içeri işlemiş suyu karnımdan silmek için gömleğimi kaldırdım. Gömleğimin önünü hafif dokunuşlarla kurularken...

“Dün geceki gösteri epey etkileyiciydi,” dedi *Bella*.

Levi iç geçirdi. “Ne gösterisi?”

Banyo kapısının arkasında donakaldım. *Bunu dinliyor olmamam gerekiyor, bu özel hayatın ihlali.* Banyodan çıkıp mutfığa gitmeliydim. Kesinlikle kapıya biraz daha yaklaşıp onları dinlememeliydim.

“Sen ve Dani. Dün gece tam çifte kumrular gibiydiniz.”

Pekâlâ... Artık beni ilgilendiriyor gibi gözüküyordu, bu yüzden kalmamda sorun yoktu. Kulağımı kapıya dayadım.

“Söylemeliyim ki, Levi Coldwell’in âşık olduğunu göreceğimi asla düşünmezdim. Annemin kesinlikle etkilendiğini biliyorum, özellikle de bu haftaki röportajının üzerine.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Levi. Yine de sesi mutlu gibi değildi, daha çok kasvetliydi. Duvarla kapı arasına doğru hareket edip neler olduğuna göz atmaya çalıştım ama sadece *Bella*’yı görebiliyordum.

“Bana işi neredeyse aldığını söyledi,” dedi *Bella*.

Bu iş *neredeyse* onunsa, o zaman bana hâlâ ihtiyaç var mıydı?

Bella’nın sesi kapıda karşılaştığımdan daha farklı geliyordu. Daha az robotik, daha çok baştan çıkarıcıydı. Özellikle de elini uzatıp Levi’in kolunu boylu boyunca okşadığı sırada. Çok kısa bir an olsa da fazla samimi görünmüştü. Tıpkı saçları mükemmel şekilde sırtından aşağı dökülürken kirpiklerinin altından ona attığı bakışı gibi.

Levi kolunu birden çekti. “*Isabella*, bundan sıkıldım artık. Biliyorsun ki, Dani’yle birlikteyim. Seninle olmayacağım. İş tehlikeye atıp atmaması umurumda bile değil.”

Kalbim birden metroda güröldeyerek ilerleyen trenlerden daha da hızlı atmaya başladı. *Bella* bunca zamandır biz *birlik-*

teyken ona mı asılıyordu? Levi onun duygularına karşılık veriyor muydu?

İşi tehlikeye atmasının umurunda olmadığını mı söylemişti?

Bella, “Peki. Yemek odasında görüşürüz,” deyip uzaklaşırken ve Levi banyoya doğru gelirken onları izledim. *Eyvah, eyvah, eyvah.*

“Dani?” diye sordu Levi şaşkınlıkla. Öpüştüğümüzden beri onu ilk defa görmek, tahmin ettiğimden de kafa karıştırıcıydı. Dudaklarına bakmak ve benimkiler üzerindeki hissini bilmek dayanılması gereken yeni bir işkence türüydü. Sadece bunun onun aklından da geçip geçmediğini merak ediyordum.

Öpüşmemiz sırasındaki sözleri sadece şehvet ve arzudan ibaretti, hepsi buydu. Neden bu öpüşmeyi unutmak bu kadar zordu?

“Selam, üzgünüm, ben şey yapmadım... Ben...” *Dikizlemiyordum? Kafamın içindeki ses, Eh bu bir yalan olurdu çünkü ‘evet yapıyordun’ diyordu.*

Bir şeyler uydurmaktan vazgeçtim. “Kızlarla pasta yapıyorduk, sonra bulaşıkları yıkarken kızlar sorular sormaya başladı ve ben yeterince hızlı cevap veremedim sonra... neyse önemli değil. Gömleğim ıslandığı için kurulanmaya gelmiştim.”

Gömleğime baktı. “Yeni bir tane getirebilirim...”

“Hayır, hayır, hayır. Hiç gerek yok, cidden iyiyim.” Şu an ihtiyacım olan son şey, onun parfümünün koktuğu bir gömleği giymekti.

Elmacikkemiklerine pembelik yayılırken ensesini kaşdı. “Konuşabilir miyiz?”

“Evet, tabii ki,” diye yanıtladım.

“Dün gece hakkında konuşmak istiyordum.” Ah, *hayır*. Bugünkü mesajların, dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmak

için yapılmış sessiz bir anlaşma olduğunu varsaymıştım. “Biz şey yaparken olanlarla ilgili...”

“Ah, endişelenme.” Bu yaşanıyor olamazdı. Dün gece yaşananların hata olduğunu duymak beni mahvederdi. Lale soğanlarını tam yeşereceği sırada topraktan söküp çıkarmakla eşdeğerdi. Bunu atlatamazdım.

Kafasının karıştığı yüzünden okunuyordu. “Endişelenme mi?”

Dün gecenin onun için bir anlam ifade etmediği bu kadar açıkken, benim için bir anlam taşıdığını düşünmemeliydi. Bunun karşılıklı olduğunu düşünmeliydi. Aklıma gelen en hızlı yalanı uydurdum.

“Evet, önemli bir şey değildi. Beni hazırlıksız yakaladın. Bir süredir kimseyi öpmemiştim.” *Bunu neden demiştin ki?* “Biz sadece rol yapıyorduk, biliyorum.” Gülümseyerek omuz silktim. Fakat içten içe ufalanıp yok oluyordum. Söylediğim yalan yüzünden karnıma sancılar girerken yüzümde zoraki bir gülümseme duruyordu. Ethan’ın bana makalelerimin yetersiz olduğunu söylediği zamankiyle aynı gülümsemedir. Buluşmaya çıktığım erkeklerin genelde onların tipi olmadığını söylediklerinde takındığım o gülümseme. Onlar tarafından reddedilmek kırıcıydı ama tekrar Levi tarafından reddedilmek... Ondan dün geceki öpücüğün hiçbir anlamı olmadığını duymak...

“Rol yapıyorduk,” diye duygusuzca tekrarladı.

“Üzgün olacağımı mı düşünmüştün?”

“Sadece bunun öyle olduğunun... farkında değildim...” derken bir anlığına bana baktı ve dudaklarından kısa bir nefes çıktı. “Ben aptalın tekiyim, özür dilerim. Boş ver beni. Hadi gidip yemek yiyelim.”

Akşam yemeği masadaydı, bizim için ayrılan iki yer var-

dı. Kızlar bizi ortalarına almıştı. Sarah ve nedimelerinin hepsi düğün hakkında konuşuyorlardı; oturma düzeninden elbiselere, düğün sahilde olacağı için havanın nasıl olacağına kadar her şeyi tartışıyorlardı.

Levi tüm sohbet boyunca sessizdi, sadece Rhea konuşurken başını kaldırıyordu. Yanımda olsa da akli tamamen başka bir yerdeydi.

Beni hazırlıksız yakalayarak, “Dani, sen de bizimle geliyor-sun değil mi?” diye sordu Sarah.

“Özür dilerim, kaçırdım. Sizinle gelmek derken... Nereye?”

“Sahil evine tabii ki!” Şimdi *gerçekten* kafam karışmıştı. “Düğünün olacağı yer! Düğün ekibi bir gün önceden gidiyor. Biliyorum nedimelerden biri değilsin ama sen de ailedensin. Gelmeni istiyorum, tabii Levi da gelmeni ister.”

Hamptons’ta hafta sonu sürecektir bir düğün kulağa ne kadar eğlenceli gelse de geceyi orada geçirme fikri pek cazip değildi. Levi odada yokken kiminle konuşacaktım? Nerede uyuyacaktım? Kaç banyo vardı? Uyumurken hem havalı hem de fazla olmayacak şekilde ne giymem uygun olurdu?

Endişelerim en azından onun için açık olmalıydı ki, araya girdi.

“Gelmek zorunda değilsin. Düğün sabahı seni şehirden almaya gelebilirim, sıkıntı olmaz,” derken yüzündeki o mesafeli ifade silinip gitti.

“Hamptons şehirden neredeyse iki saat uzaklıkta, bunu yap-mana izin veremem,” dedim kesin bir tavırla.

Şehirden ayrılabilirim başka bir yol yoktu. Ne Mand-y’nin ne de annemin arabası vardı. Mandy sokağın aşağısında çalışıyordu, annem de araba kullanma zahmetine giremeyecek kadar çok seyahat ediyordu. Taksiyle iki saatlik yolu gitmem

seçeneklerin arasında bile değildi. Geriye kalan en mantıklı seçenek, Levi ve geri kalan herkesle birlikte düğünden önceki gün olan cumartesi günü gitmekti.

“Benim için yeriniz varsa gelmeyi çok isterim. Teşekkür ederim, Sarah,” diye gülümsedim.

“Mükemmel!” diyerek sevinçle çığlık attı.

Dizime bir şey çarptı. Aşaağı baktığımda masanın altında Levi’in dizinin benimkine değdiğini fark ettim. Baskısı şömine karşısında oturuyormuşum gibi hissettiriyordu. Sanki bana doğru uzanan alevlerin oyunbazlığı tenimin yüzeyini ısıtıyordu. Fakat buradaki durumda dizim alev alev yanıyordu.

Kafasını eğdi. “*Emin misin,*” dedi dudaklarını oynatarak. Bakışlarının yüzümde gezinip dudaklarımda durması mahrem hissettirmişti.

Bu sadece şehvet, dedim kendi kendime. Yine de bunu umutsuzca istiyordum.

Konuşamayarak başımı salladım, yüzünün bu kadar yakından bir tabloyla aynı güzelliğe sahip olduğunu düşünüyordum. Burunun hafif kıvrımı, ela gözlerinin sıcaklığı... Ona doğru uzanıp dudaklarının tadını kendime hatırlatmak istedim. Gözlerindeki bakıştan onun da benzer bir şey düşündüğüne yemin edebilirdim.

Düşünmüş olsa da seni seviyor. Başkasını seviyor.

Bella’yı reddettiğini duymuş olmama rağmen, neden hâlâ onu sevdiğine inanıyordum?

Belki de bir parçam onun başkasını sevmesine ihtiyaç duyuyordu. Belki de bu her şeyi daha kolaylaştırıyordu. Beni hayatıma devam etmeye zorluyordu. Bu gerçeği yutmaya mecbur bırakıyordu. Sevilen kişi ben değildim çünkü oydu. Levi, onu istiyordu. Sadece ikimiz olsaydık, o zaman her şey bir yana atılır ve geriye... aradığı kişinin ben olmadığım gerçeği kalırdı.

Böylece her zaman başkasının olduğunu bilerek varlığını sürdürübilirdim. Sebebi o kızdı, ben değildim.

“Biliyorsun ki, Dani’yle birlikteyim. Seninle olmayacağım.”

Şimdi içindeki tehlikeli diğer yarım, belki de beni gerçekten istediği ihtimalini sorguluyordu. Bir şans. Beni isteyebileceğine dair küçük bir yüzde. Bu ihtimal, salkım söğüt ağacının yanında sigara yakmak kadar riskliydi.

“Çarşamba günü son gelinlik provam var. Levi, gelebilir misin? Gerçekten fikrine ihtiyacım var, özellikle de kızların hiçbiri gelemiyorken,” dedi Sarah. Nedimelerini kastediyordu.

“Altıya kadar dersim var, hemen sonrasında gelebilirim,” derken yüzündeki romantik bakış silinmişti.

“Dani’yi de getir, uzmanlığından faydalanmak isterim. Bu elbisenin mükemmel olmasını istiyorum.”

Levi söze girdi. “Şey, Sarah...”

Gitmek zorunda olmadığımı söyleyeceğini biliyordum ama benim kendi endişelerim vardı. “Pek uzmanlığım yok,” diye vurguladım.

“Ah, bırak şimdi. Levi bana okuduğun okuldan ve portfolyondan bahsetti.” *Portfolyom* mu? O web sitesini yıllardır güncellememiştim. Orada ne görmüş olabilirdi ki? “Kendine haksızlık etme, orada sana ihtiyacım var. Çok uzun sürmeyeceğine söz veriyorum!”

Sarah’ya hayır demek imkânsızdı. Ayrıca gelinlikleri de seviyordum. Annemin eski evimizin bahçesinde bir gelinliği sıfırdan çizip bitirdiğini gördüğümünden beri, zihnimde kraliyet kıyafetlerine eşdeğerlerdi. Onunla gelinlik fuarlarına, defilelerine ve magazin çekimlerine katılıp renkli buketler tutan ve beyaz elbiseler içinde parıldayan kadınları izleyerek büyümüştüm. Hiç düğün hayali kurmamış olsam da elbiseler ve onların eşsiz

tasarımlarının hayalini kurmuştum. Bu yüzden, “Orada olacağım. Saat kaçta?” dedim.

“Seni alabilirim,” dedi Levi onun yerine.

“Dersin olduğunu söyledin.”

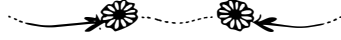
“Seni almak benim için sorun olmaz.”

“Neden sınıfına gelmiyorum? İşin bittiğinde birlikte gideriz.”

“Emin misin?”

“Evet, şimdi endişelenmeyi bırak,” dedim ona ancak fazlasıyla endişeli olan bendim. Onu ders anlatırken görmek mi? Bu sonum olacaktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

*Bakışlar, süzüşler, gözlerin görmemesi gereken
yerleri takip etmesi*

Aylardır ilk kez bir pazartesi günü, arkadaşlarımı göreceğim için derse gitmekten korkuyordum. Altı simit ve krem peynir -ve bir de sırf Sandra için getirdikleri laktosuz olandan- alırken Marty’i dükkânda görmenin bana iyi geleceğini düşünmüştüm ama yalnızca mide bulantımı daha da arttırmıştı.

Bedenimdeki her içgüdü, Sandra’nın Levi hakkında konuşmak isteyeceğini söylüyordu. Konuşkan biriydi. Çaresizce sır tutmak istese de sır verildiğinde patlamak üzere olan çalkalanmış gazlı bir içecek gibiydi. En kötü yanıysa, bunun sır olmamasıydı. Levi konusu tartışmaya açıldı. Ben cumartesi gecesi yaşananları düşünmemeye çalışırken bu berbat bir durumdu.

Şu an okula doğru yürümemi sağlayan tek şey, dün aldığım kumaştı. Vaktim iyice daralıyordu. Bu elbiseyi yapmak için sadece bir haftam kalmıştı. Sonraki hafta mankenli provalara geçecektik.

Sınıfta işlerini erteleyen sadece ben olmasam da koleksiyonunda eksik parça olan tek kişiydim. Diğer herkes kollar, süslemeler ve işlemeler gibi küçük detaylar üzerinde çalışıyordu. Yanlış anlamayın, *haute couture* koleksiyonu oluşturmanın hiçbir yönü küçük ya da kolay değildi. Ancak keşke yalnızca detaylarım kalmış olsaydı.

Elbette, bu kendi suçumdu.

Bu stres, Lazaro'nun stresiyle birleşmişti. Başvurumdan iki gün sonra haber alacağımı düşünmek mantıksızdı ama bu bekleyiş normal bir insan gibi yaşamama engel oluyordu. Eğer oraya giremezsem, bu Paris'e gitmem gerektiğine dair bir işaret mi olurdu? Kendimi zorlamak istemiş olsam da bir yılığına dünyanın diğer ucuna taşınmak bundan daha fazlasıydı.

Öğrenci kartımı okutup tasarım binasının kapısını açtım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Yürümekten çok koşmuştum, Ethan'la karşılaşma fikri beni paranoyak yapmıştı.

Biri ona *Evan* dediğinde veya öğrencisinin erkek arkadaşı tarafından konuşması bölündüğünde nasıl tepki verirdi ki? Hiçbir fikrim yoktu, öğrenmeye de can atmıyordum.

Ben sınıfa girdiğimde, "Simitler!" diye neşeyle bağırdı kızlar. Herkesin elbiseleri çoktan masaya yayılmıştı, bileklerinde iğnelikler vardı. Ders bittiğinde terzihanede köle gibi çalıştırılmışız gibi görünecektik.

Ağızlarındaki iğneleri ve kollarındaki iğnelikleri çıkararak simitlerini aldılar. Bir yandan yanağımlı öpüp kolumu sıkarak bana teşekkür ediyorlardı.

"Laktozsuz krem peynir de aldım, Sandra!" dedim neşeyle.

Camille, Vera, Daya ve Lexi gülerken Sandra şok içinde nefesini verdi. "Bu hayatımın en iyi günü olabilir." Krem peyniri altınmış gibi tutuyordu.

Herkes sınıfın ön tarafındaki masanın etrafına toplanmış, kahvaltısını ediyordu. Elbiselerimizde kalan eksikleri, saç ve makyaj için düşündüğümüz tasarımları konuştuk.

"Mankenlerin neon göz farı ve abartılı takma tırnakları olmasını istiyorum," dedi Lexi ve Daya. Vera da sıkı topuzlar ve jöleyle geriye taranmış saçlar istediğini söyledi.

Camille’le stillerimiz benzerdi, bu yüzden ‘gevşek atkuyruğu ve doğal makyaj’ istediğini duyunca şaşırmadım. Saç-makyaj öğrencileriyle konuştuktan sonra ben de büyük ihtimalle benzer bir stil seçerdim.

“Peki sen, Dani?” diye sordu Daya. Camille çoğunlukla tavsiye için gittiğim kişiydi. Vizyonumu neredeyse benden bile daha iyi biliyordu, bu da konseptimi diğer herkes için biraz daha gizemli kılıyordu. Anladığınız üzere, işimin çoğu gece yarısında ya da sinir krizlerinden sonra biterdi.

Bahar çiçeklerinin renklerine, bulutlar kadar hafif bir kumaşa sahip dört elbisem ve bir takım elbisem vardı.

“Camille’inkine benzer bir şey,” derken simidin kenarından bir ısırık daha aldım. Saç ve makyajın nasıl olacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştım, genelde en son iş onu yapardım. Elbiselerimin tam olduğundan emin olmak ana odak noktamdı.

Mürekkep siyahı saçlarını savurarak, “Yanlış soruyu soruyorsunuz,” dedi Vera. “Ben Dani’nin *erkek arkadaşını* dinlemek istiyorum,” derken kaşlarını imalı bir şekilde yukarı aşağı oynatarak sevecen bir sesle mırıldandı.

Homurdandım. “Onlara söyledin!” diye Sandra’yı suçladım.

Nefesi kesildi. “Öyle bir şey yapmadım! Sadece Vera’ya söylemiştim.”

“Vera’ya ne söyledin? Duymak istiyorum!” diye aniden cıyakladı Lexi.

Bu konu hakkında konuşmaktan, sosyal hayatımda bu sahteliğe katlanmaktan ne kadar nefret etsem de onları seviyordum. Sahte olmasına rağmen ilişkimi ve hafta sonumu merak edip soracak kadar bana değer veren insanlara sahip olmak, özgüvensiz bir arkadaş için rahatlatıcı bir histi.

Sandra, “*Onlara söyleyebilir miyim?*” der gibi bana bakıyordu.

Gözlerimi devirip başımla onayladım. Hemen ardından Levi’la benim nasıl görüldüğümüzü tarif etmeye başladı.

“Binadaki en ateşli adamdı... *hayır, şehirdeki*. Kaşının üzerindeki o kusursuz bukleye birleşen koyu saçlarını tamamlayan siyah bir takım elbise giymişti,” diye hayallere dalmış gibi anlattı Sandra.

Zihninden geçenler böyle mi duyuluyordu?

“Sandra, Dani’nin erkek arkadaşından bahsediyorsun!” diye dehşet içinde araya girdi Daya. Fakat bu, yüzündeki o hafif gülümsemeyi gizlemeye yetmedi.

“Sadece sahip olduğu şeyi takdir ediyorum!”

“Yine şu gözlüğü mü takıyordu?” diye büyük bir ciddiyetle sordu Vera.

“Daha bitirmedim!” diye Sandra onu azarladı. “Hayır, gözlüğü yoktu. Zaten olsaydı o büyüleyici gözlerini kapatırdı.” Aynı fikirde olsam da gülerek karşılık verdim. “Eli bütün zaman boyunca Dani’nin arkasındaydı.”

Kızlar hayran kalmıştı. Yanaklarım pembeleşmeye başladı. Bella’nın bizi görmesine o kadar odaklanmışım ki, nasıl görüldüğümüz aklımın ucundan bile geçmemişti.

Sandra yakınlığımızı anlattıkça, Levi’in benden hoşlanma ihtimaline inanmaya başladım. İyimser kalbim bu kelimelere inanmak istese de alışıl gelmiş fısıltılar geri döndü. *Flört etmeyi seviyor. Rol yapıyor.*

“Başkasıyla konuştuğu için onunla tanışma fırsatı bulamadım ama sürekli dönüp Dani’ye bakıyordu. Sanki gerçek oldu-

ğuna inanamıyormuş gibi. Odada ondan başkası yokmuş gibi,” diye hayallere daldı Sandra. Anlattığı peri masalına devam etmesini beklessek de anlatmayı bitirmişti.

“Büyük ihtimalle giydiği elbiseyle kalçasının nasıl gözüktüğüne bakıyordu,” diyerek hepimizi güldürdü Lexi.

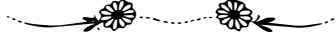
“Defileye geliyor mu?” diye sordu Daya.

Sergi düğünden sonra olacaktı. Bella, Levi’in işi neredeyse kaptığını söylemişti. Sarah’nın düğünü sahte sevgililik anlamamızda kalan son maddeydi. Sonrasında bize ne olacağını bilmiyordum ama oyunumuzun daha fazla sürmesinin bir anlamı yoktu.

“Emin değilim,” dedim. Bu, son bir aydır söylediğim gerçeğe en yakın şeydi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*Sana yakın olmak, asla sahip olamayacağım şeylerin
peşimi bırakmaması ve seni ne kadar çok istediğimin
sürekli hatırlatılması demekti*

İki günün ardından, öğleden sonrayı tasarım sınıfında geçir-
dikten sonra Levi'in dersine doğru yola koyuldum. Onu kendi
ortamında bir anlığına da olsa görebilmek için erken çıkmıştım.

Rezil bir fikirdi.

Vera keşke burada olsaydı diye düşündüm, kesinlikle he-
yecandan infilak ederdi. Erken gitmeye karar verdiğimde, onu
amfinin önünde gözlüğüyle birlikte bulacağımı düşünmemiş-
tim.

Levi, asistanlığını yaptığı profesörün müfredatta kendisine
büyük özgürlük tanıdığından bahsetmişti. Onu sınıfın önünde,
adeta bir karanlık akademi rüyası gibi ders anlatan kadrolu bir
profesör özgüveniyle görmeyi beklemiyordum.

Üzerinde beyaz bir gömlek ve saçlarının rengiyle uyuşan
kahverengi kravatı vardı. Küçük bir kasabanın kitapçısında
denk gelebileceğiniz ceviz ağacı renginde cilalanmış ahşap bir
kitaplıkla aynı tondaydı. Konuşurken endişeyle gözlüğünü dü-
zeltiyor, ardından ellerini pantolonunun güvenli ceplerine geri
sokuyordu. Bu küçük gerginlik belirtileri kalabalık tarafından
fark edilemeyecek kadar belirsizdi. *Tamamen kadınlarla dolu
sınıfın karşısında bir erkek...*

Açık kapının yanında durmuş, onun bir sonraki dersin programını tartışmasını dinliyordum ki, arka taraftaki bir kız söz aldı.

“Bay Coldwell, bu sefer Fransızca söyleyebilir misiniz?”

Bütün kızlar kıkırdamaya başladı. Kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapattım. *Bay Coldwell*, şu ana kadar duyduğum en ateşli şeydi. Sıkı bir tarihi romantik film izleyicisi olarak bu benim için büyük anlam ifade ediyordu.

Levi güldü. Mahcup, elmacıkkemiklerinde kızarıklığın filizlenmesine sebep olan bir gülüştü ve sesi diyaframından ziyade boğazından geldi. Elini saçlarından geçirdi ve o uzun boylu gövdesini arkasındaki masanın yüzeyine yaslayarak rahatlatı.

“Fransızca dersinde olsaydık söyleyebilirdim ama en son baktığım kadarıyla şu an Austen Edebiyatı dersindeyiz. Ayrıca, daha önce de dediğim gibi bana sadece Levi diyebilirsiniz,” diye oldukça profesyonel şekilde yanıt verdi. Lisede flörtöz olmasına rağmen kendisine kur yapılmasını yanakları kızarmadan kabul etmekte bir hayli zorlanıyordu. Bu kızlar Bella’dan daha girişkendi.

Kızlardan birisi hafif bir gülümsemeyle, “*Levi*,” diye karşılık verdi. “Yine de bunu Fransızca söylemeniz romantik edebiyat deneyimini daha da pekiştirmez miydi sizce de?”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalırken elimdeki çantaları düşürdüm. *Kahretsin*. Hemen onları geri almak için öne atıldım ve... herkesin dikkatini üzerime çektim.

“Dani?” dedi şaşkınlıkla, belli ki onu kapıdan izlediğimin farkında değildi.

Eyvah.

Saçlarımı yüzümden çekip eşyalarımı toplarken, “*Selam*,” diye yanıt verdim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Levi, herkesin bize dik dik baktığı amfiye doğru kafasını kaldırdığında dikkatleri topladığımı fark etti. “Ders bitmiştir,” diyerek herkese eşyalarını toplayıp erken ayrılma izni verdi.

Hızla yanıma gelip pantolonunun paçasını hafifçe yukarı çekti ve tek dizinin üstüne çömelerek eşyalarımı toplamama yardım etti. Daha utanç verici olabilecek tek şey, çantamın açılıp içinden üstünde isminin yazdığı kalbimin onurumla birlikte yere düşmesi olurdu.

Dersi böldüğüm için özür dilerken sınıftaki tek erkek öğrenci de bize yardım etmek için yanımıza çömeldi.

Tahmin ettiğimden daha rahat bir tonla, “Hey, teşekkür ederim dostum,” dedi Levi. Eşyalarımın sonuncusunu da çantama atıp doğruldum.

“Lafı bile olmaz, zaten orada biraz yardıma ihtiyacın varmış gibiydi.” Kıkırdayan kızları işaret ederek Levi’in omzuna hafifçe vurdu.

“Durumu hiç kolaylaştırma tabii! Yemin ederim mahcubiyetime tanık olmaktan keyif alıyordun,” dediğinde ikisi de güldü. “Oliver tanıştırayım, bu Daisy... yani Dani,” derken kekeledi. “Oliver benim ev arkadaşlarımdan biri.”

Ah! Levi’in evini henüz görmemiştim ama orada üç kişiyle birlikte yaşadığını biliyordum. Oliver tatlı dursa da futbol kapüşonlusu ve kestane rengi terlikleriyle hiç Edebiyat dersi, hele ki Austen Edebiyatı dersini alacak bir tipi yoktu.

“*Daisy mi?*” dedi Oliver şok içinde. Bakışlarını kısıp Levi’a baktıktan sonra bana döndü. “Levi’in kitabını okudun mu?” diye sordu.

“Daha okuyamadım,” dedim kafa karışıklığıyla. “Birkaç kez istedim ama yanıt çok hızlı bir şekilde *hayır* oldu.” Utan-

ması için hiçbir sebep olmamasına rağmen, sırf bu yüzden hayır dediğini bilerek Levi'a gözlerimi devirdim.

Dirseğiyle arkadaşını dürterken, "Ben olsam ısrar etmeye devam ederdim. Birkaç şey öğrenebilirsin," dedi Oliver. Dediklerinin ne anlama geldiğini pek anlamasam da Levi rahatsız olmuş gibiydi. "Sonra görüşürüz, Levi." Yarı sarılma, yarı tokalaşma gibi bir şey yaptılar. "Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum, Dani," dedi ve el sallayarak gitti.

"Bu da..."

Sanki soru soruyormuş gibi vurgulayarak, "Erken gelmişsin," dedi Levi.

"İşim erken bitti. Gelip dersini biraz izleyebileceğimi düşündüm. Bölmek istememiştim, özür dilerim." Yüzümü buruşturdum, parmaklarımı gözlerime bastırıp bu anı silmek istedim. Şansıma bütün öğrenciler gitmişti, bu anı tekrar yaşamam gerekmiyordu.

Öndeki masaya doğru dönüp kâğıtlarını topladı ve çantasına koydu. Saçları kulaklarının üstüne ve alnına düşmüş, bakışlarını gölgeliyordu.

"Özür dileyen ben olmalıyım. Onca ders arasından benimle alay edilene denk geldin," derken başını utançla sallıyordu.

Bu kızaran, utanan Levi'a alışık değildim. Lisede hiç böyle değildi. Özgüvenli, kararlı ve havalıydı, *evet*. Fakat bu? Buna alışkın değildim.

"Alay mı? Levi seninle flört ediyorlardı!"

Neyden bahsettiğime dair hiç fikri yokmuş gibi inanamayarak homurdandı. Masanın çekmecelerini aceleyle kilitledi. "Fransızca aksanımın komik olduğunu düşünüyorlar, hepsi bu." *Ah, ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyordu.*

“Aman Tanrım, tam bir aptalsın,” dedim ifadesizce. Hayatımda ilk defa Levi Coldwell’in bilmediği bir şeyi biliyordum.

Başını hızla çevirdi. Yüzünde *limoncello** kadar tatlı, yamuk bir gülümseme vardı. “Seni pislik,” dedi sırtarak. Bu kadar kararlı olmasam kıkırdamama sebep olurdu.

Aceleyle hareket ettim, yüzündeki güzel ve aptalca sırıtışı silmeye kararlıyım. “Sana bayılıyorlar! Fransızca konuşmak, bir erkeğin yapabileceği en romantik şey.” Şaşkınlıkla kaşları çatıldı. Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında değil miydi? “İnanılmaz çekici,” diye vurguladım.

Kaşını kaldırarak, “Bunun çekici olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu. Masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Eh, evet... ve nefes alan diğer her kadın da,” dedim bıkmıklıkla.

“Diğer kadınları sormadım, sana soruyorum.” Yüzünde çıkaramadığım bir ifade vardı. Utangaç da flörtöz de değildi. Neredeyse bilim insanlarında veya doksanların romantik filmlerindeki o çekici, gizemli başrol erkeklerinde görülen türden coşkulu bir meraktı.

Orada donakaldım. Bu konuşma yüzünden ilerlediğimiz bölgeden emin değildim. Boğazımı temizleyip gömleğimi düzelttim. “Evet,” dedim.

Boynundaki kravattı çekti. “Evet ne?”

Gözlerim, kravattı kavrayan elinden dudaklarını yalayışına kayd. Ya kravattı onun için gevşetseydim? Elini tutup usulca kenara çekseydim ve sonra kravattan tutarak onu kendime doğru çekseydim... Dudaklarını dudaklarıma getirebilir, derste içtiği *espresso*’nun tadını dilinden alabilir ve kafasındaki her

* Özellikle güney İtalya’da üretilen limon likörü. (ç.n.)

saç telini çekiştirebilirdim. Kalbimin her zerresi dolup taşana kadar onu öpebilirdim. Ben...

“Evet. Fransızca konuşan erkekleri çekici buluyorum.”

Gözleri daha önce görmediğim bir şaşkınlıkla büyüdü. “Ben...”

Arkamızdan tanıdık olmayan bir ses geldi. “Bu tarafa gelerseniz...”

“*Siktir.*” Korkuyla küfrederken elimi tuttu ve beni... bir *dolaba* çekti. “Sanırım bu Profesör Gilbert’ın sesi,” dedi aceleyle.

“Kim?”

“Öğrencilerine özel ders vermem konusunda baskı yapıyor, özellikle de onları karşıma diktiğinde hayır cevabını almaktan hoşlanmıyor. Normalde çarşamba günleri burada olmazdı,” diye açıkladı. Bizi dolaba sokup kapıyı arkamızdan kapatmış, kapının altından gelen hafif ışık dışında zifiri karanlıkla baş başa bırakmıştı.

Arkasına yaslanıp bana alan tanıdı, aramızda bir adım vardı. Kapının dışından gelen ışıkla sadece yüzünün sağ tarafının hatlarını görebiliyordum. Bu odağımın bozulması için yeterliydi.

Korku filminde maskeli katilden kaçan bir karakter olduğumu düşünüyor olmalıydı çünkü zihnim aramızdaki keskin mesafeyi ölçüyor, cumartesi gecesi merdivenlerde öpüşmeden önceki mesafeye ne kadar benzediğini düşünüyordu. Ellerim titrerken karanlıkta onunkilere dokunmayı umuyor, *istiyordum*. Ne kadar yakında olduklarını merak ettim.

Kes şunu. Bakmayı kes. Gözlerimi aramızdaki mesafeden ona çevirdiğimde bana baktığını gördüm. Bir anlığına beni öpmeyi istediğine yemin edebilirdim ama...

“Burası Edebiyat dersini aldığım yer.”

Omuzları rahatlamayla gevşedi. “*Yalnızca bir öğrenci,*” diye mırıldandı Levi. “*Ah, anladım,*” diyen bir bakış attım.

Kolumu belimin yanından geçirip...

Kolunu tuttum. “Ne yapıyorsun?” dedim fısıldayarak.

Kafa karışıklığıyla, “Çıkıyorum, sadece öğrenciyim,” diye fısıldadı.

“Şimdi çıkamayız, ders sonrası vaktini dolapta kadınlarla geçiren deli asistan gibi görüneceksin.”

“Burada öylece bekleyemeyiz.”

“Sadece bir dakika bekle.”

İkimiz de kapıya yaslanıp dışarıyı dinlemeye çalıştık.

“Bugünkü son dersimdi, yani burada bırakmış olmalıyım,” dedi bir kız.

Levi, “*Bak*, bir şeyini unutmuş sadece. Çabuk olacaktır,” dedi sessiz bir tonla.

“Romantik komedi dersi,” diye düzeltti yanındaki çocuk.

“Jane Austen üzerine, romantik komedi değil,” dedi kız sabırsızca.

“Tamam, tamam,” diye geçiştirdi çocuk onu.

“Ah, sus. Sadece Bay Coldwell seksi olduğu için kıskanıyorsun,” diye homurdandı kız.

O kadar tatmin olmuşum ki, o karanlık dolabın içinde gülümsememin parladığına yemin edebilirdim. “Sana söyledim!” diye fısıldadım zaferle. Elini yüzüne götürürken sessizce güldü.

Gülümseyerek başını sallıyordu. “Ünümün bu olduğuna inanamıyorum.”

Sandalyeler zeminde kayarken iki öğrenci tartışıyordu, belli ki hâlâ bir şeyi arıyorlardı.

Bu anı ona kızlardan bahsederek değerlendirdim. İki öğrencinin yaptığı gürültü yüzünden, “Claire’le Rhea beni film gecesine davet etti,” dedim daha yüksek bir tonda.

Gözlerini kapatıp nefesini verdi. “Gezegendeki en sıkıcı

adam olduğumu düşünüyor olmalısın, hâlâ film geceleri yapıyorum.”

Şaka yaptığını biliyordum çünkü ailesiyle gurur duyardı. Onları seviyordu, gece dışarı çıkmak yerine onları seçmekten utanmazdı. Yine de bir yanım bunu söylerken üzgün göründüğünü düşünmüştü. Konuştuğumda ona yardımcı olmasını umdum. “Bence bu seni dünyanın en şefkatli adamı yapıyor.”

Parmaklarımız beklenmedik şekilde birbirine değdiğinde kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yalnızca eklemlerimiz dokunuyordu. Küçük bir teşekkürdü.

“Bir keresinde onlarla evde kaldığım için flörtüm bana ezik demişti.” Dudaklarından boş bir kahkaha döküldü. Liseden beri duymadığım kasvetli bir tonu vardı. Gecedен kalma kederin etkisi biraz fazla uzun sürdüğünde, sabahların gece yarısı gibi hissettirdiği zamanları hatırladım. Bu konuda birbirimizi aramaya tereddüt ettiğimiz bir an olmamıştı.

“Levi, çok üzgünüm.” Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ona asla unutamayacağı bir şey söylediği için o kıza çok sinirlenmişim.

Endişeli ağabey ifadesi yüzüne yerleşti. “Onlar benim tüm hayatım. Bana ihtiyaç duyarlarsa, daima yanlarında olacağımı bilmelerini istiyorum. Babaları olmadığı için eksik bir aileleri varmış gibi hissetmelerini istemiyorum.”

Sesi çatladığında kalbim kırıldı. “Pişmanlık duymuyorum. Sosyal hayatım olmamasından pişman değilim. Ama ya bu beni ezik yaptıysa? Hayattan ne istediğimi unutmuş gibiyim çünkü günün her anı onlar için endişeleniyorum. Onlara bir şey olacağından endişeleniyorum.” *Babama olduğu gibi*, kelimeleri söylenmeden kalmıştı. Yas insana bunu yapardı, değil mi? Asla huzur içinde yaşamınıza izin vermezdi.

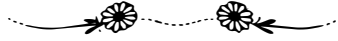

Elini sıktım. “Seni çok seviyorlar ama kendine de bakman gerek, Vi. Sen mutlu değilsen, onlara mutlu bir hayat veremezsin.”

“Hep bu kadar bilge miydin?”

“Sürücü koltuğuna sonraki oturuşumda bunu hatırlayacağım,” dedim omzunu dürterek. Gülümsedi. *Güzel*. “Film gecesi için ne getirmeliyim?”

Otuzuncu Bölüm

Hikâyende bir hayalet miyim?

Öğrenci aradığı şeyi bulup gidene kadar birkaç dakika daha geçmişti. Levi'la ben dolaptan çıkıp Sarah'nın son provasına gitmekte özgürdük. Dersi erken bitirdiği için sadece beş dakika geç kalmıştık.

Sarah gelinliğinin içinde çok güzel görünüyordu, fırından yeni çıkmış kremalı pofuduk hamur işlerinin hacmine sahip görkemli Juliet kolları vardı. Parlıyordu ve bu sadece elbise kristallerle kaplı olduğu için değildi.

Bana defalarca fikrimi sormuştu; boyu daha kısa mı olmalı, kolları çok mu fazla, göğüslerim çok mu sıkışmış görünüyor... *Onun sözleriydi, benim değil.* Fikrimin böylesine önemsenmesi güzel hissettirse de bu soruların hepsine cevabım hayırdı. Gelinlik mükemmeldi. Ayrıca ona fikrime ihtiyacı olmadığını açıklamak istemiyordum çünkü birincisi, profesyonel değildim; ikincisi profesyonel bir terzi elbiseyi çoktan tadilattan geçirmişti.

Daha fazla şüphesi olduğunda Levi ona güven vermek için yanındaydı, en sonunda onun hiçbir şeyin yanlış olmadığı sonucuna varmasını sağlamıştı. Bu akşam elbiseyi evine götürebilirdi.

Faydasız tartışmalardan sonra, kendi evinin tam tersi yönde olmasına rağmen Levi beni evime bıraktı.

“Sadece bir saniyemi alacak,” diye ikna etmeye çalışmıştı.

“Hiç de öyle değil.” Gülerken çocuk gibi bir tutam saçımı çekiştirdi. Kısa bir an olsa da kalbimdeki boş yeri ısıttı. *Belki lisedeki halimize geri dönebilirdik.*

O öpücükten sonra olmaz, diye beni uyardı karanlık bir fısıltı.

Bu düşünceyi uzaklaştırarak, “Yarın dersin var mı?” diye sordum. Gün çok uzun hissettirmesine rağmen güneş daha yeni batıyordu. New York’ta mayıs ayının en sevdiğim yanı buydu. Güneş sizinle geç saatlere kadar uyanık kalmaya çalışıyordu, oysa kışın denemeye bile tenezzül edemeyecek kadar yorgun olurdu.

“Hayır, şükürler olsun. *Seksi Bay Coldwell* olarak kazandığım yeni ünümü sindirmek için biraz vakte ihtiyacım var,” dedi alayla gülerek.

“Seni mahvettim!” diye bağırdım alaycı bir ıstırapla gülerken. “Oliver iyi biri gibi görünüyor. Jane Austen’ı *gerçekten seviyor* olmalı.”

“Ona asistanlık yapacağımı söylediğim gün derse kaydoldu. Otomatikman ekstra yardım alacağını düşündü, ki öyle de oldu çünkü birlikte yaşıyoruz. Ama o kadar kadının olmasını beklemiyordu. Bu da Jane Austen’ı hiç duymadığını belli ediyor.”

“Umarım bu onu kötü bir ev arkadaşı yapmıyordur. Şahsen ben puan kırardım.”

“Puanı kırıldı,” diye doğruladı. “Ve iyi bir ev arkadaşı.”

Sözünü bitirmiş miydi bilmiyordum ama evin önüne park ederken konuşmamız sona erdi.

“Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim, *yine.*” Şakayla gözlerimi devirdim. Hayır demekte zorlanan bir adam olmasına rağmen, kendisine hayır denmesi çok güç bir insandı.

“Rica ederim,” dedi göz devirmeme aynı şekilde karşılık vererek.

Lisede elimi uzatır, minnetle elini sıkardım ancak bu hafta sonundan sonra fazla mahrem hissettirecek bir hareketti. Çok erkendi. Kapıyı açmaya...

“Bekle.” Beni durdurdu. Ona döndüm. Arka koltuktaki çantasına uzanıyordu, bir kitap çıkardı.

“Sana bunu borçluyum,” dedi kitabı bana verirken. *Kendi kitabı*. Onu hiç görmemiştim ama kapaktaki Fransızca yeterli bir ipucuydu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için, “Teşekkür ederim. Hafta sonu görüşürüz,” demekle yetindim. Arabanın kapısını kapatıp merdivenleri çıkarak arkamı döndüm ve o gitmeden önce son kez el salladım.

İçeri girdiğimde kitabı kötü bir karne gibi çantamın içine sokuşturdum ve yatmak için hazırlandım. Kitabın varlığı, ben odaya girip çıktıkça bir güvenlik kamerası gibi beni takip ediyordu, yatağımın içine girip örtünerek yatarken bütün hareketlerimi izliyordu. Onu ne kadar çok okumak istediğimi *biliyordu*.

Romantik filmlerde ana karakterin yapmaması gereken bir şeyi yaptığı, bütün seyircilerin yapmaması için yırtınırcasına çılgılık attığı, karakterin bunu yine de yaptığı kısmı biliyordunuzdur. Bu da aynı o anlardan biri gibi hissettirmişti. Zaten *doğru şeyi* yapmaya çalışıyordum.

Kitabı bana verdiğini biliyordum. Bunun son derece farkındaydım. Ancak sanki Oliver’ın dediği şey yüzünden buna mecbur kalmıştı, değil mi?

Bana gerçekten vermek isteseydi, daha öncesinde zaten vermez miydi? Her ne kadar okumayı *deliler gibi* istiyor olsam da

içimden kendi isteğiyle paylaşmadığı bir şeyi okumak gelmiyordu.

Yine de parmaklarım ve bütün odağım kitabın kapağını açmak için can atıyordu. Kapağa öyle sert bakıyordum ki, adeta üzerinde bir delik açmıştım.

Bu kitabı açmak sanki solucan dolu bir konserveyi açmaya benzeyecekti. Oliver birkaç şey öğrenebileceğimi söyleyerek ne kastetmişti hiç bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Pekâlâ, istiyordum ama *istememeliydim*.

Levi'in Bella'ya Aşk zihnimde yanıp sönen floresan ışıklarla kaplı bir reklam panosu gibiydi. Bütün şiirler Fransızcaydı, hatta kitabın adı bile. Fransızlar zaten romantik randevularıyla bilinmez miydi? Bu kitapta çift olarak hatalarından bahsetmiş olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyordum.

Bunu okumamı *neden* istemişti ki?

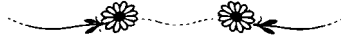
Daha fazla kalp kırıklığı yaşamamak için bundan kaçırıyordum.

Uykuya dalarken çantamdaki kitabın şekli beynime kazınmıştı.

Bir aşk romanının ana karakterinin vereceği o kötü kararlara yenik düşmeyecektim. O kitabı açarsam, kalbimdeki çiraları ateşe verecek kibrit olacaktı.

Tekrar yanmayı reddediyordum.

Otuz Birinci Bölüm

Sana sahip olduğum için şanslı hissediyorum ama sensiz bir hayatın nasıl olduğunu bilmek beni perişan ediyor

Kulüp toplantımız sırasında başka bir tartışma patlak vermişti. Yine de zevk almadığımı söylemek yalan olurdu, durum *çok komikti*.

Daya'yla ben kenarda otururken Jia önümüzde durmuş, projeksiyondaki ünlünün kombinini işaret ediyordu. Birbiriyle uyumlu kırmızı bir eşofman takımı giyen bir aktristi. Açık fermuarından gözüken beyaz büstiyeri, kalçalarının üstüne kadar çekilmiş iç çamaşırının beyazlığıyla uyum içindeydi. Görünüşe göre bazıları gözüken iç çamaşırı görüntüsünden hoşlanmamıştı.

"Ağzını topla, çömez," diye çıkıştı Jia. Bakışlarını takip ettiğimde birinci sınıf öğrencisi -yani bahsettiğim çömez- Amelia'nın koltuğunda öne doğru eğilmiş, Jia'yla tartıştığını gördüm.

Amelia birinci sınıfta olsa da Jia kadar atılgandı. Harika bir şov oluyordu, onun aramızda bu kadar rahat hissettiğini görmek de beni mutlu ediyordu. Az bir zaman önce aramızdaki en sessiz kişiydi, kimseyi tanımadığı için sessizce izlerdi. Şimdiyse herkes kadar dahil oluyordu.

Sınıfa bakınırken bütün grubun gülüp eğlenişini izledim, bu grubun son kez bir parçası olacağımı kabul etmek kalbimi derinden yaralıyordu. Önümüzdeki hafta son sınıf öğrencileri

defile için hazırlanmaya başlayacak, sonrasında da mezun olacaklardı.

Daya aniden ayağa kalkıp herkesin dikkatini çekmek için ısıklık çaldı.

Jia gözlerini devirirken, “Sanırım hepimiz önümüzdeki hafta teslim edeceğimiz projelerden dolayı biraz stresliyiz. O yüzden bunu şimdilik görmezlikten geliyorum, Jia,” dedi Daya. “Zaten artık oylama vakti.” Daya adayların isimlerini sıralarken herkesin oy vermek istediği kişi için elini kaldırmasını istedi. O devam ederken ben saydım. Sonuç olarak kimin kazandığını öğrenmek için bana döndü.

“Kazanan...” Sonucu söylemeden önce gülüşümü bastırma-ya çalıştım. “Amelia!” Amelia, Jia’ya dilini çıkarttı. Daya’yla birlikte sınıfın karşısında dikiliyordum. “Amelia’nın seçtiği kombin, bu haftanın kombini olarak seçilerek dönemi kapattı. Hepinize teşekkür etmek istiyorum. Sadece harika bir dönem olduğu için değil, inanılmaz geçen birkaç yıl olduğu için. Her perşembe gecesi buraya gelebilecek olsam, kesinlikle gelirdim. Her birinizi çok özleyeceğim.” Gözyaşlarıyla boğazım düğüm olmuş bir şekilde bitirdim.

Herkes büyülenmiş olacak ki, grup sarılması için toplandılar. Yakınımda kim varsa omuzlarını sıkıp sırtlarını sıvazladım. Paris’e taşınmanın bu kadar zor gelmesinin sebeplerinden biri de buydu. Eğer gidersem onları bir yıl boyunca göremeyecektim.

“Tamam, bayanlar. Gözyaşlarınızı silin. Daha önümüzdeki hafta da birbirimizi göreceğiz,” diye son sınıflardan birisi söylendi. Sarılmayı bıraktığımızda herkes eşyalarını almaya gitti.

Daya’yla birlikte projektörü kapatıp eşyalarımızı toparlar-ken...

“Ne zamandan beri Fransızca biliyorsun?” diye sordu.

“Efendim?” dedim hazırlıksız yakalanarak.

“Çantadaki o kitap, ismi Fransızca” diye yorum yaptı.

Sandalyede açık duran çantama doğru baktım. Levi’in kitabı en üstte duruyordu. “Ah... o benim değil,” dedim.

“Ben mi bileceğim?” diyerek kaşını kaldırdı

“Yok, hayır, benim değil. Levi’in kitabı,” diye açıkladım hemen. “O Fransızca biliyor.”

Kitabı alıp incelemeye başladı. “Üzerinde ismi yazıyor...” Sanki, “*Bana söylemediğin şey ne,*” der gibi bir bakış attı. “O mu yazmış?”

Tabii ki hayır diyemezdim. “Evet.”

“Levi, yani erkek arkadaşın, *kitap mı yazdı?*” Daya şaşkına dönmüştü. Öylesine şaşkına dönmüştü ki, birlikte yemeğe çıkacağımız kişiler -Sandra, Gabe, Vera, Jia- onun dediklerine kulak misafiri olmuştu.

“Evet... bir şiir kitabı,” diye netleştirdim. Gabe’le Jia, Levi’in kitap yazdığından haberdarlardı ama dün gece kitabı bana verdiğini onlara söyleme fırsatım olmamıştı.

“*Bu adam daha ne kadar çekici olabilir ki?*” dedi inanamayarak.

“Erkekler yazabiliyor muydu?” diye şaka yapan Vera, Gabe tarafından omzuna bir şaplak yedi.

“Son çıktığım çocuk hayatında bir kitap bile okumadığını söylerken sen erkek arkadaşının,” -her seferinde *erkek arkadaşın* sözüne yüzümü buruşturmamak inanılmaz derecede zordu- “Fransızca şiir yazdığını söylüyorsun,” diye tekrarladı Sandra.

“Okuyabildin mi peki?” diye sordu Gabe. Bunun zaten tam benim kaçındığım şey olduğundan haberi yoktu.

“Daha okuyamadım,” dedim okumayı iple çekiyormuşçasına.

Kitabı sanki bir akordeon gibi açarken, “Çevirmemi ister misin?” dedi Daya nazikçe.

“Hayır,” diye yanıtladım hemen. “Hayır, hiç gerek yok, teşekkür ederim,” diyerek gülümsedim. Daya bana şaşkın şekilde baktı, yine de hiç soru sormadan kitabı çantama geri koydu.

Neredeyse sesli şekilde iç çecektim ki, Jia diğerlerinin başka soru sormasına fırsat vermeden araya girdi. “Artık gidip yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum!”

Sandra sevinçle, “*Taco!*” diye bağırırken Vera, “Şarap!” diye bağırdı. Sınıftan çıkıp *taco* ve şarap için merdivenlerden aşağı neredeyse yarışircasına indik.

Güneş batarken Central Park’ın ağaçlarının üzerinde bir ateş gibi yanıyordu. Sıcaklık piknik için mükemmeldi, ne rüzgâr vardı ne de yakıcı güneş. Ceketsiz dolaşabileceğin kadar sıcaktı. Jia’nın üzerinde, birkaç ay önce Fransa’da Adelaide Adorno’nun giyerken görüldüğü vücuda oturan siyah mini bir elbise vardı. “*Eğer o giyiyorsa, ben de alırım,*” demişti Jia. Şimdi yanımda yürürken daha yakından bakma fırsatım olmuştu.

Kolumu onun uzanamayacağı yere çekerken, “Ah, beni niye çimdikledin?” diye sordum.

Bizi grubun kalanına göre yavaşlattı. “Orada olan şey neydi?”

“O kitabın içinde ne var bilmek istemiyorum,” diye belirttim.

“Bu hiç de mantıklı değil. Okudun mu ki?”

“Daha birkaç gün önce verdi, yani çok olmadı ama hiç okumak istemiyorum. Bana vermeye mecbur kaldığını anladım, elimde olmasının tek sebebi bu.”

Jia dediklerimin üzerine biraz düşündü. “Tahmin edeyim, kendini kötü hissettin.”

Haklı olmasından nefret ediyordum. “Elbette kendimi kötü hissettim! Gerçekten okumamı istiyor olsaydı, zaten daha erken verirdi. Bunu okumak, bitmemiş giysilerimden birine bakmakla aynı şekilde beni çok savunmasız hissettirirdi.”

“O bir seferlikti.”

“Onu bir moda defilesinde giydin!”

“Köprünün altından çok sular aktı,” diyerek elini sanki problemi kovalarmış gibi salladı. “Okuman gerekiyor.”

“Okumayacağım.” Konuyu orada kapattım. Kararımı vermiştim. Akıl sağlığım adına o kitaba bakmak bir yana, tekrar dokunmayacaktım bile.

“Peki ya şiirlerden birisi senin hakkındaysa ne olacak?” diye sordu Jia.

Aklımın bir köşesinde dönüp duran utanç dolu düşüncelerden birisi de buydu zaten: Ya içinde benimle ilgili bir şey *varsa*? Benim hakkımda bir şey yazmış olduğunu düşünmek bana kendimi kibirli hissettiriyordu. Fakat Levi yüzünden gardırobunun arkasında duran, stres altında diktiğim birkaç elbise vardı.

İlişkimiz tamamen çıkar odaklı ve *sahteydi*.

“Hayır, oradaki hiçbir şiir benim hakkımda olamaz.”

***

Sandra’nın garsona asılması bile, Jia’yla olan konuşmamızı kafamdan atmaya yetmemişti ama bizi iyi eğlendirmişti. -Sandra da telefonunda yeni bir numarayla ayrıldı.-

Eve gitmek kafamı dağıtmak için bir bahaneydi. Apartmanın birinci katına çiçekler yayılmıştı. Bu da demek oluyordu ki, Mandy apartmandaki çiçekleri değiştiriyordu. Büyük ihtimalle daha fazla çiçek almak için *Daisy’s* dükkânına geri gitmişti.

Derin bir nefes verdim çünkü gün boyunca ilk defa sessiz bir an yakalamıştım. *Teşekkür ederim, çiçek tanrıları.*

Çantalarımı merdivenlere bırakıp mutfak tezgâhını temizledim ve *blondie* için malzemeleri çıkartmaya başladım. Tereyağı, yumurta, esmer şeker, tuz, un, vanilya özütü, kabartma tozu ve beyaz damla çikolata -isteğe bağlı ve tartışılabilir ama bu evde zorunludur-. *Kabartma tozu* yerine yanlışlıkla *karbonat* kullandığım günden beri malzemeler beynime kazınmıştı. Aslında çok farklılardı... ama ölçüler her zaman aklımdan çıkıp gidiyordu.

Tarif defterini ararken Mandy'nin çiçekçilik kitaplarının arasında sıkışmış halde buldum. Dolabın üst rafına ulaşmak için üzerine basacağım bir tabure aramakla uğraşmak istemediğimden bacaklarımdaki bütün kasları kullanarak uzanmaya çalıştım ama... *Kahretsin.*

Hafif ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru hızla geldi. Sanki alacağı cevap *deprem* olacakmış gibi, "Ne oldu?" diye sordu annem. *New York'ta.* Yani onu uyandırmıştım.

Altına ipek bir pijamayla terlik giymiş olsa da üstünde bir bluz ve bütün takıları vardı.

"Mandy'nin kitaplarından bazılarını düşürdüm, uyuduğunun farkında değildim." Saat daha sekizdi.

Esnedi. "Birleşik Krallık'ta saat daha..." Saatini kontrol etti. "Gecenin biri. E-postalara cevap verirken uyuyakalmış olmalıyım." Burnunun köprüsünü sıktı. "Saat farkını üzerimden atmaya çalışıyorum."

Birkaç aydır New York ve Londra arasında gidip geliyordu. Orada bir tasarımcıyla, buradaysa ünlülerle birlikte ortak proje yürütüyordu. Bunu nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Mandy'nin kitaplarını yerden alıp tezgâha koydum. "*Blondie* yapıyorum," dedim gülümseyerek.

İç çekti. “Yememeliyim.”

“Bence yemelisin. Muhtemelen uyuyakaldığından beri bir şey yememişsindir.”

Mutfak adasının sandalyesine oturdu. Bu onun sessiz kabul ediydi.

“Şeker enerji yoksunluğuna iyi gelecektir.”

Güldü. “Sanki kendini de ikna etmeye çalışıyor gibisin. Daha fazla enerjiye ihtiyacının olması için bir sebep mi var?”

Ellerim unlu olduğundan, yüzüme düşen saçı üfledim. “Birtirme projem için son elbiseme başlamam gerekebilir de gerekemeyebilir de.”

“*Daha başlamadın mı?*” A Tipi kişiliğe sahip, teslim tarihinden iki hafta önde ve planlı olan annem adeta çılgık attı. Tasarıma -ve şekere- olan aşkımız dışında tamamen farklıydık. Burnumuzun şekli ve gözlerimizin rengi aynıydı. Fakat bende onun gücü, kararlılığı ve özgüveni yoktu. O kararlarını hızla, adeta yarışır gibi alır ve ikinciye asla düşünmezdi. Benimkiler ise adım adımdı, her dikişte kendimi sorguluyordum.

“Çizimi bitirdim!” dedim kendimi savunarak. “Sadece yeterince şık görünmediğinden korkuyorum.” Malzemeler tavaya dökülmeye hazır hale gelene kadar iyice birbirlerine karışmaları için çırpırmaya devam ettim.

“Neden böyle diyorsun?”

“*Haute couture* tasarım bölümündeyim; parçalarım görkemli ve avangart olmalı, basit değil,” diye vurguladım çırpıcıyı sallayarak.

“Bunu basit yapan nedir?”

“Pek bir olayı yok. Çığır açıcı ya da özel hiçbir yanı yok.”

“Peki onu seviyor musun?”

“Evet ama...”

“Daisy, tasarımcılar sadece belli bir kritere uyması için elbise yapsaydı, *haute couture* var olmazdı bile. İçinden geldiği gibi tasarım yapmalısın, gerçekten sevdiğin ve önemsendiğin bir şey yarat. Yoksa tasarım yapmanın anlamı nedir ki?”

Haklıydı. “Teşekkürler,” dedim içtenlikle.

“Annen boşuna ünlüler için elbise tasarlayarak hayatını kazanmıyor.”

Fırının zamanlayışını çalıştırıp tepsiyi sıcaklığın içine yerleştirirken bir sessizlik oldu. Mutfak çoktan erimiş esmer şeker ve çikolata gibi kokmaya başlamıştı.

“Paris konusunu düşündün mü?”

“Düşündüm... ama hâlâ Lazaro’dan haber bekliyorum.”

“Daha heyecanlı olmadığına inanamıyorum. *Paris*’ten bahsediyoruz, aşkın ve modanın şehri. Senin için biçilmiş kaftan.”

“Bilmiyorum, anne. New York’u bir yıllığına terk etmek büyük bir değişim.”

Nefesini verirken çenesini yumruğuna yasladı, düşüncelerini tartıyordu. “Küçükken Paris’e gitmenin hayalini kuruyordun. Güney Fransa gezilerimin ve Paris moda haftası fotoğraflarıyla albümlerinin hepsini tek tek incelerdin. Bir gün kendi albümünü yapıp içini Eyfel Kulesi ve Louvre müzesinin fotoğraflarıyla dolduracağını söylerdin. Ama baban öldüğünde tüm o heyecan ve ışık yok olmuş gibiydi. Ben de uzun süre öyle hissettim.”

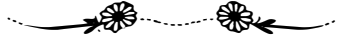
Duraksadı. “Öleceğim güne kadar kalbim kırık kalacak, o *en yakın arkadaşım*dı. Seni bu kadar isteksiz görmek, Paris’i yalnızca *Hepburn* filmlerinin lensinden izlemen... Hep endişelendim. Bazen hayata tek sonucun başarısızlık olacakmış gibi bakıyorsun. Lisede yaz moda kursuna başvurduğunu ve kabul

edilmediğini hatırlıyorum. Sonra bir daha hiç başvurmadın çünkü bunu hak etmediğin anlamına geldiğini düşündün. Birinin hayır demesi, o şeyi hak etmediğin anlamına gelmiyor.”

Gözlerim yaşıyordu, akmalarını engellemek için yukarı baktım. Her şeyi kişisel algılamaktan bıkmıştım, bu yüzden o konuşurken düşüncelerimi kenara ittim.

“Levi hayatına girdiğinde sana ilhamını geri vermiş gibiydi. Baban da benim çalışmalarımın çoğuna ilham kaynağı olmuştu. Bazen aramızda fiziksel mesafe yaratsa da hayallerimin peşinden gitmem için beni teşvik etti. Levi’ın senin kendini zorlamandan vazgeçmenin sebebi olmak istemeyeceğini biliyorum. Ben sadece... Söylemek istediğim şu, senin için ve başardığın her şey için mutlu olur ki *olmuştur*. Farazi düşünceler yüzünden kendini geri tutmanı istemezdi. Güzel şeylere ulaşmak için korkutucu olanları yapmalısın, unuttun mu?”

Otuz İkinci Bölüm

Sırlarının yükünü bana ver

Jia solumda oturmuş, dün gece yaptığım *blondie*'yi yiyordu. Sağımdaki Josh ise kabı tamamen elinde tutuyordu.

“Josh, *onları geri ver*,” diye mırıldandı Jia öfkeyle.

“Zaten dört tane yedin!” diye fısıldadı Josh. *Eh, buna fısıldamak diyebilir miydiniz bilmiyorum ama...*

“Çünkü benim için yapıldılar!” Jia onu desteklemem için bana baktı.

Kararlılıkla, “Haftaya da sana yapabilirim,” dedim Josh’a. Zaferiyle tatmin olmuş görünen Jia’ya gözlerini devirip kabı ona geri uzattı.

Josh normalde müşterileri masalarına yerleştirir ya da sipariş alıyor olurdu. Bu geceyse restoran o kadar sakindi ki, biz Gabe’in randevusunu izlerken yanımızda oturacak vakti vardı. Onları dikkatle izlemek yerine e-postalarımı yenilemekle meşguldüm.

Cumartesi günüydü. Sarah’nın nişan balosu ve Lazaro başvurumu yaptığım gecenin üstünden tam olarak bir hafta geçmişti. Yine de hâlâ cevap yoktu. Başvurumu aldıklarına dair bir doğrulama bile. Paris’in doğru seçenek olduğunu giderek daha fazla düşünmeye başlamıştım. Başka okullar tarafından da kabul edilmiştim. Bazıları sadece metroyla gidebileceğim uzaklıktaydı ama düşünebildiğim tek şey, dün akşam annemle yaptığım konuşmaydı.

Paris uzun zamandır hayalim olmuştu. Bana hayatın babam içindeyken nasıl olduğunu hatırlattığı için tekrar düşünmediğim bir hayaldi. Bunun hatırlatılması, hayatın onsuz nasıl olduğunun hatırlatılmasıydı. Bunlar iki farklı hayat, benim iki farklı versiyonumdu. Babamla olan hayatım sona erdiğinde, Paris hayali de ölmüştü.

Gabe ve flörtüne bakarak, “Siz kaç randevuya çıkıyorsunuz?” diye sordu Josh.

“Bir erkek arkadaş bulana dek ne kadar gerekiyorsa o kadar,” dedi Jia sertçe.

Şüpheyle, “Bir süredir Dani’nin randevuya çıktığını görmedim,” diye yorum yaptı Josh.

“Ah, ben...” Ekranda beliren Levi’in ismiyle birlikte telefonum titredi.

“Alo?”

“Daisy!” Rhea telefona bağırdı.

Kahkaha attım. “Rhea, abin telefonunu aldığını biliyor mu?”

“Ah... Hayır. Ama seni arayıp yardım istemezdi, o yüzden ben aramak *zorundaydım*. Gerçekten başka seçeneğim yoktu.”

“Ne konuda yardım edeceğim?”

“Bella bu akşamki dans kursuna gelemiyor, yani Levi’in dans partneri yok! Sarah delirmiş gibi davranıyor, çok korkutucu. Bella’nın hep bu saçmalığı yaptığını...”

Sekiz yaşındaki çocuk kötü şeyler söyleyemeden önce, “Hey, hey, hey,” dedim aceleyle. “Yani Levi’in dans partneri mi olmamı istiyorsun?”

“Evet!” diye bağırdı Rhea. Sonra arkada başka bir ses duydum. “Rhea, o benim telefonum mu?” diye sordu Levi. “Kiminle konuşuyorsun?”

Jia onun kafa karışıklığına gülmemek için kendini tuttu.

“Alo?” Telefonda Levi’in sesi geldi.

“Telefon görüşmesini bölmek çok kabadır.”

“Dani?” diye sordu. “Özür dilerim, telefonumu aldığını fark etmemişim.”

“Onunla konuşmak, çoğu insanla konuşmaktan daha keyifli. Özür dileme. Rhea dans kursunda partnerinin olmadığını söyledi.”

Homurdandı. “Evet, Sarah hiç mutlu değil. Düğün önümüzdeki hafta ve bu artık son prova, o yüzden ne kadar endişeli olduğunu tahmin edebilirsin.”

“Ben gel...”

“Ah, sorun çözmeyi Rhea’ya bırakmak gerek. Seni daha fazla aile dramasına dahil edip rahatsız etmeyece...”

“Levi, ben teklif ediyorum. Yani beni rahatsız etmiyorsun.”

“Kızlar zaten seni yarın buraya sürüklüyorlar. Daha fazla vaktini almayacağım.”

“Gelmek istiyorum. Büyük bir aileyle birlikte olmak güzel. Bunu özlüyorum.” Biz küçükken bunu ona hep söyledim. Büyürken hiç büyükannem, büyükbabam ya da kuzenim olmamıştı. Her zaman sadece ben, babam, annem ve Mandy vardı. Onun evine gitmek, doksanlardaki bir *sitcom* ailesine dahil olmak gibiydi. En güzel şekliyle tam bir kahrkaha ve kaos ortamıydı. Babam öldükten sonra boş evimin sessizliği dışında her şeye açlık duyar olmuştum.

Duraksadı. “Ben... Sadece yük olmak istemiyorum.”

“Asla. Kurs ne zaman?” diye sordum.

Yine duraksadı. “Yarım saat sonra, seni alırım...”

“Levi, kız arkadaşın geliyor mu? Rhea geleceğini söyledi?” diye sözünü kesti büyükannesi, beni güldürmüştü.

“Ah, *Tanrım*,” diye mırıldandı. “Evet, büyükanne. Geliyor!

Şimdi gidip onu alacağım!” diye bağırdı. Büyükanne Coldwell’in bana onun kız arkadaşı olarak hitap etmesinin ardından, Levi’in cevabını duymak kalbimi hem ısıtmış hem de biraz kırmıştı. Bu, bir noktada onlara ‘ayrıldığımızı’ söylememiz gerektiğinin hatırlatmasıydı, sonrasında ne olacağını bilmiyordum.

“Bir dakika!” diya araya girdi Jia. “Bunu giyemezsin, Dani!” Tulumumla bez ayakkabılarımı işaret etti.

“Neden?”

“Birincisi, topuklu ayakkabılara ihtiyacın olacak. Geçen yıl abim evlendiğinde dans kursuna gittik, bütün kadınlar düğünde giyecekleri topukluları giydi. İkincisi, bunu da giyemezsin.” Parmağını sallayarak kıyafetimi gösterdi. “Tulumu bırak, pantolonla bile hareket edemeyeceksin.”

Ona kaşlarımı çattım, tulumum Jia’yla üzerine anlaşılamadığımız bir konuydu. Tulumlara karşı değildi ama kıyafetleri vücut şeklime göre kombinlememi, onları bedenimi saklamak için kullanmamamı söylerdi.

Ona katılmıyordum.

“Ne giymem gerekiyor? Yanımda kıyafet taşımıyorum!” Moda bölümünde okuyan kimsenin söylemeyeceği bir şeydi.

“Evine uğrayıp uğrayamayacağını sor,” diye açıkladı.

Telefona döndüm. “Bana büyük bir iyilik yapar mısın?”

“Ne olursa,” dedi Levi. “Bana büyük bir iyilik yapan sensin.”

“Kıyafete ihtiyacım var. Şu an tulum giyiyorum.”

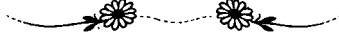
“Tulumlarını seviyorum,” dedi kafa karışıklığıyla.

Jia bunu duymuş olmalıydı çünkü telefonu elimden aldı. “Selam, aşk çocuğu. Spor ayakkabı ve kotla dans edemez. Yani onun dolabından bir etek ve topuklu ayakkabı alman gerek, terchen uyumlu olsunlar.”

Duraksadı, Levi'in cevabını dinliyordu. "Çok fazla soru soruyorsun. Sadece büyükannenini şok etmeyecek bir etek ve onu fahişe gibi göstermeyecek bir çift topuklu ayakkabı al." Yüzüm kıpkırmızı oldu. Josh da gülüyordu. Gabe'in randevusu artık resmen ikinci plandaydı.

"Her zamanki restoranımızdayız, işin bittiğinde onları buraya getir," dedikten sonra telefonu kapattı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Böylece bırakmaktan çok korktuğun yükü taşıyabilirim

On beş dakika sonra gördüğüm en yakışıklı erkek kapıdan girdi. Gabe'in flörtü bile Levi içeri girdiğinde gözlerini ondan alamadı. Üstüne tam oturan kumaş bir pantolon, şık ayakkabılar ve onu bir derginin kapağında hayal etmeme neden olacak kadar açık bırakılmış düğmelere sahip kısa kollu bir gömlek giymişti. Sol elinde katlanmış bir kıyafet vardı, iki parmağın-dan topuklu ayakkabılar sallanıyordu. Bir de...

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Sana çiçek mi almış?" diye sordu Josh.

Hem de papatyalar. Elinde papatya buketi vardı.

Birinin bana en son ne zaman çiçek aldığını hatırlamıyordum.

Bizi fark etmeden önce Gabe'le flörtünü gördü. Sonra bakışlarıyla buluştuğumda yüzündeki ani şaşkınlık ifadesi yerini harika bir mutluluğa bıraktı. Sanki yabancılarla dolu bir odada arkadaşını bulmuş gibiydi.

Hafif bir kızarıklık ve dünyanın en güzel gülümsemesiyle bize doğru yürüdü. Kahverengi bukleleri kulaklarının üstüne düşüyordu.

Masaya geldiğinde buketi kabul edilmeyecek bir davetiye gibi çekinerek uzattı ve hemen özür dilemeye başladı. "Biliyorum, pek bir şey değil ama..."

Kollarımı ensesine dolayıp baharın ilk günü hissettiğim neşeyle ona sarıldım, yarım kalmış özrünü boynumda susturmuştum. Dolu elleriyle bedenimi tutmakta tereddüt etmedi.

“Bunu hak edecek ne yaptım?” diye fısıldadı omzuma doğru. Nefesinin sıcaklığı ve dudaklarının boynuma yakınlığı vücudumun ısınmasına neden oldu.

“Bana çiçek almışsın,” dedim geri çekilirken. “Teşekkür ederim.”

“Seni bu kadar mutlu edecekse, hayatımın geri kalanı boyunca her gün sana çiçek alırım.” Göğüs kafesim, fırında pişen pandispanya gibi ısındı.

Ses tonu ve gözlerindeki bakış, hepsi o kadar samimiydi ki... Ne bir şaka ne de sahte bir sevgilinin uydurma repliğine benziyordu. Zaten onu sürekli isterken kalbimin son ihtiyacı olan şey buydu.

“Bana kıyafet getirdiğin için teşekkür ederim. Hızlı olacağım,” dedim gülümseyerek ve kıyafetleri elinden aldım.

Kabinlerde üstümü değiştirmek zorunda kalmamam için Josh çalışan lavabosunu kullanmama izin vermişti. Tulumumun düğmelerini açarken eteği kapının arkasına astım. Ardından çiçekli eteği giyip fermuarı çektim. Üzerime iyi oturuyordu, sonuçta kendim için dikmiştim. Yine de eskiden kalçalarım *bu kadar* oturmuyordu. Alışık olduğum bir his olmasa da aynaya baktığımda çok... hoş görünüyordum.

Kapının ardından, “Orada ne yapıyor olabilirsin?” diye bağırdı Jia.

“Hayatımı sorguluyorum!” diye bağırarak karşılık verdim.

İpek kumaş dizlerime değiyordu, bu uzunluğu tercih ediyordum çünkü bana Avrupalıların yaz giyimini anımsatıyordu.

Kesinlikle dans etmeye gidiyor gibi görünüyordum. Neye

odaklanacağımı bilemedim: ince topuklu ayakkabılara mı, kalçalarımı saran diz boyu eteğe mi, yoksa göğüslerimin şeklini ve sırtımdaki her çili belli edecek kadar dar olan bluza mı?

Lavabonun kapısını açarken...

“Aman Tanrım, kalçalarının nasıl görüldüğünü unutmuşum,” dedi Jia.

Omzuna vurdum. “Çok komik, anlıyorum.”

“Hayır, ciddiylim. Dışarıdaki *James Dean* seni gördüğünde salyalarını akıtmaya başlayacak.”

Gözlerimi devirdim. O da bana dik dik baktı.

“Ama bu... böyle olmaz,” dedi saçımı göstererek. Cevabımı beklemeden tokamı çıkardı ve parmaklarını içinden geçirerek saçlarımın omuzlarıma düşmesini sağladı. Söylemeyi sevdiği gibi tasarımcı sihrini kullandı, ardından bakmam için beni aceleyle aynanın önüne götürdü. Sanırım... işe yaramıştı. “Harika kıyafetler tasarlıyorsun, Dani. Onları giyme vaktin çoktan geldi.”

Genelde bu tarz şeyleri kızarak geçirirdim ancak kendimi hemen eleştirmeden aynaya bakarak, “Belki,” dedim.

“Güzel olduğunu söylemende bir sorun yok biliyorsun, değil mi? Aksine, konunun bununla hiçbir ilgisi yok çünkü muazzam görünüyorsun,” dedi içtenlikle.

Omzuna dokundum. “Biliyorum,” dedim. Levi’la buluşmak için dışarı çıkarken bunun üstüne düşündükçe... aslında bilmiyordum. Böyle bir şeyi kendime yüksek sesle söylemeyi hiç düşünmemiştim.

İyi hissediyordum, sırtımda duruşumu düzelten fazladan bir kas varmış gibiydi.

Yürürken Josh’ın kafası karışmış bakışlarına maruz kalıp kapıdan çıktım. Levi’ı arabasına yaslanmış halde telefonuna bakarken buldum.

“Hey, beklettiğim için üzgünüm.” Sesim onu irkiltmişti, bakışları yukarı yöneldiğinde dudaklarının aralandığını gördüm. Ya kıyafetlerimin darlığından dolayı ne kadar uygunsuz göründüğümü fark etmiş, büyükannesinin ne düşüneceğini hesaplıyordu... Ya da Jia’nın tahmin ettiği şeyi düşünüyordu, kumaşın kalçalarımın belimi sıkıca sarışı ve onların ellerinin altında nasıl hissettireceği...

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Sadece arkadaşlık, daha fazlası değil. Gözlerinin üzerimde gezinmesine neden olan şey hormonlardı, aşk değildi.

İşte Böyle Bir Kız* filminden fırlamış bir an beklemiyordum. “Biliyorum, biliyorum. Normalde hiç böyle giyinmiyorum. O yüzden Tanrı şahidim olsun ki, eğer bu konuyu bir kez bile açarsan, senin için pişireceğim bir sonraki şeye müshil katarım.”

Ağzı hemen kapanırken boğazını temizledi. Parmak uçlarımda ileri geri sallanıyordum, topuklu ayakkabılar şimdiden beni rahatsız etmeye başlamıştı. “Berbat dans figürlerimi görmeye hazır mısın?”

Güldü. Benim için arabanın kapısını açarken aramızdaki her türlü gerginlikten eser kalmamıştı. “Sarah’yı dans etmeye çalışırken görene kadar bekle.”

Dans kursuna yaptığımız yolculukta konuşurken papatya buketini göğsüme bastırdım. Birkaç dakikada bir çiçeklere bakıp gülümsemesini bastırıyordu. Çiçeklerin toprağın ya da suyun dışında kalmaması gerekiyordu, bu yüzden dans merkezine girerken buketi arabada bırakmak bana *acı vermişti*.

Yolcu kapısını açarken, “Papatyaları içeri götürebiliriz istersen,” diye sordu.

* Başrollerinde Freddie Prinze Jr. ve Racheal Leight Cook’un yer aldığı 1999 yapımı Amerikan romantik komedi filmi. (ç.n.)

“Hayır, sorun değil. İyi olacaktırlar.” İçimden yüzümü buruşturdum.

Anlayacağınız üzere, endişemi dışarı yansıtıyordum.

“Onlar solarsa, sana daha fazlasını alırım.” Jesti gerçekten nazik olsa da üzerine düşünecek çok vaktim yoktu çünkü takılmadan arabadan inmeye çalışıyordum. Bir eteğin içinde hareket etmeye uğraşırken frikik vermemeye çalışmak gibisi yoktu.

“Kısa bir soru: Bu derslerden kaç tanesine katıldın?”

“Ne yaptığımı biliyormuşum gibi görünmeye yetecek kadar katıldım ama *İlk Aşk*, *İlk Dans*” figürleri sergileyebilecek seviyede değilim.”

Homurdandım. “Yani herkesin *çok* gerisindeyim.” Mükemmel bir öğrenci olmayabilirdim ama bu, onlara yetişmeye çalışmaktan keyif alacağım anlamına gelmiyordu.

“Geçen hafta nasıl dans ettiğini gördüm, bu da aynen öyle.” İçeri girmem için kapıyı açık tuttu. Bir dizi merdiveni tırmandığımızda bizi aynalarla dolu bir oda ve neredeyse tüm Coldwell ailesi, nedimeler ve sağdıçlar karşıladı. Rhea’yla Claire, Büyükanne Colwell’in yanında oturuyordu. Diğer herkes topuklu ayakkabılarını giymiş, ceketlerini çıkarmış sohbet ediyorlardı. Beni topuklu ayakkabı giymeye zorlayan Jia’ya minnettardım.

Biz kapı eşiğindeyken Sarah hızla yanımıza gelip beni kucakladı. “Burada olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Gelmeseydin, düğünüm Levi’in korkunç dans adımlarıyla lekelenenecekti.” Jeff’le Levi gözlerini deviriyordu.

“Nasıl dans ettiğimi görmedin, bu yüzden ben olsam bana henüz teşekkür etmezdim.”

Kahkaha attı. Son derece ciddi olduğumu bilmiyordu.

Eğitmen, herkesin partneriyle birlikte pozisyon almasını

* Başrollerinde Jennifer Grey ve Patrick Swayze’nin yer aldığı, 1987 yapımı Amerikan romantik dram filmi. (ç.n.)

söyledi. İnanılmaz endişeli bir ifadeyle -bu onu güldürmüştü- Levi'ın önünde durdum çünkü geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ne öğrendikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Tıpkı geçen hafta sonu olduğu gibi,” diye tekrarladı. Geçen hafta sonu hatırlamak istediğim *son şeydi*. Levi, “Elini buraya koyacaksın,” derken sol elimi alıp omzuna yerleştirdi. “Ben de elimi buraya koyacağım.” Sesi normalden daha sertti. Sağ elini bluzumun kumaşıyla eteğimin ipeğinin birleştiği yere koyduğunda, gövdemin bir kısmı elinin temasına açık kaldı. “Elle-rimizi bu şekilde tutacağız, tıpkı geçen seferki gibi. Tek fark dirseklerini biraz kaldırman.”

“Tamamdır, sınıf. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Dans etmeye başlayın, ben de aranızda dolaşacağım!” diye bağırdı öğretmen. Levi dansımızı başlatırken adımlarını takip etmeye çalıştım. Ayaklarımızla kare şekli çiziyorduk.

Yere bakarak, “Korkutucu biri,” dedim dehşete düşmüş bir ifadeyle. Ayaklarımıza bakmayı bırakırsam, onunkilere basacaktım.

“Ah, kesinlikle. İlk derste topuklu ayakkabıyla kafama vurdu. Biraz travmatize oldum.”

Güldüm, o bunu kolaylaştırıyordu. Levi da gülümsememe karşılık verdi.

“Saç bandına yapıştırılmış mavi bir kuş mu var?” diye sorduladım. Bir anlığına kafamı kaldırıncaya ayağına bastım. “Kah-retsins... üzgünüm, üzgünüm,” dedim aceleyle.

“Dani, iyisin. Endişelenme. Tek gerçek seyircimiz Rhea ve Claire.”

Onlara baktığımda yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı, bize kıkırdıyorlardı. Haklıydı, kimse bize dikkat etmiyordu. Onlar da birbirlerinin ayağına basmamaya çalışmakla meşguldü.

Levi bir tutam saçımı çektiğinde dikkatimi de üzerine çekti.

“Eskiden rahatsız olduğunda hep bunu yapardın,” diye yorum yaptı.

“Neyi?”

“Kıyafetlerini çekiştirirdin.”

“Kıyafetlerimi çekiştirmiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Çekiştiriyorsun. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle çünkü bir şey olduğunu biliyorum.”

“Birbirinize biraz daha yaklaşın! Aranızda çok mesafe var. Burası ne, kilise mi? Bu tango, yaklaşın!” diye bize bağırdı eğitmen.

Yetişkin olarak bağırılmak ne kadar utanç verici olsa da gülmek için yüzümdeki her kası kullanmak zorunda kaldım. Levi kıkırdayıp duruyordu.

Birbirimize yaklaştığımızda bedenlerimiz sadece birkaç santim uzaktaydı, gülüşmelerimiz kesildi.

“Dani.” Adımlarını takip ediyordum.

“Hımm.”

“Sorun ne? Söyle, çözeyim.” Neredeyse öne doğru düşecekken, omzundaki tutuşumu sıkılaştırmamaya çalıştım.

Sorun neydi? Birincisi, ona o kadar yakındım ki, düşünebildiğim tek şey elleriydi. İkincisi, sahte erkek arkadaşımın gerçekten sevgilim olmasını istiyordum. Üçüncüsü; Lazaro aramamış, e-posta atmamış, mektup ya da herhangi bir şey de göndermemişti.

“Lazaro’dan hâlâ geri dönüş alamadım.”

“Başvurunu yaptın mı? Makalenı bitirdin mi?” Geriye, sonra da sola adım attım.

“Bitirdim ve başvurumu yaptım. Geçen hafta sonu. Sana söylemeyi unuttum. Şimdi sanki yıllar geçmiş gibi geliyor, o

zamandan beri hiçbir cevap gelmedi. Beni görmezlikten geliyorlar.”

Durumu şakaya vurma çabama güldü. “Seni görmezlikten gelmiyorlar. Bu tür şeyler zaman alır.” Öne ve sağa adım attım.

“Hımm,” diye mırıldandım. Ret mektubunu kafamda canlandırabiliyordum. Hatta Lazaro adına onu yazabilirdim.

Üzgünüz ancak programımız için seçilmediniz. Tasarımlarınız çok sıradan, şahsiyetten yoksun ve bir daha asla kıyafet tasarlamamanız daha iyi olur...

“Hey,” diye araya girdi, sırtımdaki başparmağının hareketiyle dikkatimi zorla yüzüne çekti. Omurgamdan yukarı bir ürperti yayıldı.

Gözleri çok kahverengi ve karanlık göründü. Yağmur sonrası ıslak kumun ya da yeni demlenen kahvenin rengiydi. Saçlarının koyuluğunu taklit eden bir tondu.

“Kafanın içinde ne olduğunu görebiliyorum. Uzun zamandır görüşmediğimizi biliyorum ama unutmadım, kendin hakkında bir tane daha acımasız şey düşünmene izin vermeyeceğim. *Harikasın*. Seni istememek için akılsız olmaları gerek.”

Aramızda bir sessizlik oldu.

“Dani, söyle.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Harika olduğunu.”

Karnımdan gelen içten bir kahkaha attım. “Tabii, hiç sanmıyorum.”

“Söyle, yoksa kuşlu eğitmenin yanımıza gelip bizi utandırmasına neden olacak bir şey yapacağım.”

“Yapmazsın.”

“Dene beni.”

Homurdandım. “Ben... harikayım.” Elbette monoton bir tonda söylemiştim.

“Bu acınasıydı.”

“Çok teşekkürler, bahşişleri ekmek ve çiçek olarak kabul ediyorum.”

“Tekrar.”

“Yarın gece filmi ben seçeceğim,” diye onunla pazarlık yapmaya çalıştım.

“Bu, oradaki Rhea’yla vermen gereken bir savaş.”

“Eh, burada biraz teşvike ihtiyacım var.”

“Aslında eğitmen bize yaklaşıyor, belki de ona kuşu sormalıyım...”

“Tamam, *tamam*. Ben... harikayım. Tanrım, bu acı vericiydi.”

“Tam bir pisliksin.”

Ders başlangıçta huzursuz edici olsa da aniden eğlenceli bir hal aldı. Levi’la birlikte gülüyorduk. O beni her döndürdüğünde, Rhea’yla Claire bize öpücük atıyorlardı. Hepimiz Sarah’yla Jeff’in ilk dansıyla dalga geçiyorduk çünkü Jeff çok hızlı hareket ediyordu, Sarah da öne doğru devriliyordu.

Sonunda Rhea ve Claire de dansa dahil oldu, kimin abile-riyle dans edeceği konusunda kavga ediyorlardı. Elbette Levi ikisine de sıra vermeyi öncelik haline getirdi; onları kaldırıp kucaklıyor, müziğin ritmiyle döndürüyordu. Kızlar o kadar çok eğleniyorlardı ki, yere indirilmemek için neşeyle kıkırdayıp bağırıyorlardı.

Levi’in yüzünde güneşe güç verebilecek bir gülümseme vardı.

Kahkahasıyla gözlerinin kenarı kruvasan hamurunun fırında kıvrıldığı gibi kırıışmıştı. Kahverengi bukleleri ayaklarının hareketleriyle zıplıyor, ben de hayranlıkla ona bakıyordum.

Kalbimin dışına taşan hislerimi bir kenara bırakıp Paris’i

seçersem, bir yıl boyunca bunu göremeyeceğimi ya da parçası olamayacağımı düşünüyordum. Kararım bu olursa, arkadaşlığımızın tekrar zarar görmeyeceğini ummak zorundaydım. Belki kartpostal gönderirsem ararlardı. *Belki.*

Levi’la birlikte Jeff, Sarah, kızlar ve Büyükanne Coldwell’i stüdyonun dışına, otoparka kadar takip ettik. Levi diz çöküp Rhea’yı kucakladı ve çocuk koltuğuna yerleştirdi. Aynısını Claire için de yaptıktan sonra ikisinin de başının tepesine birer öpücük kondurdu.

“Yarın gece görüşürüz, tamam mı?”

Başlarını salladılar ve biz yürürken arabanın camından bağırdılar. “Seni seviyoruz!”

“Görüşürüz, dikkat edin,” dedi Sarah’la Jeff’e. Sürücü koltuğundaki Jeff’e, “*Dikkatli sür yoksa gerisine karışmam,*” diyen ölümcül bakışlar atıyordu.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Levi bana. Başım la onayladım.

Arabaya bindik -konsoldaki papatyalar boyunlarını bükmüş olsa da henüz ölmemişlerdi- ve Levi koltuğundan dikkatimi çekti.

“Ne?” diye sordum merakla.

“Geldiğin için tekrar teşekkür ederim. Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim. Her şey hakkında o kadar endişeleniyorum ki, kızlarla bile olsa herhangi bir şekilde eğlenmeyi tamamen unutuyorum.”

Uzanıp arkadaşça, sevgi dolu bir hareketle elinin arkasını okşadım. “Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkür ederim.” Her şey normal, güzel hissettiriyordu.

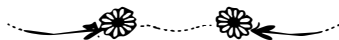
Ta ki telefonunda Bella’nın adının yandığını görene dek... O an, bu gece yaptığımız her şeyi onunla haftalardır yapıyor

olduğunu hatırladım. Onun omzundaki elim, *Bella'nın* onun omzundaki eli. Belimdeki eli, *Bella'nın* belindeki eli.

Yan karakter olmaktan çok sıkılmışım.

Eve dönerken yol boyunca papatya buketini göğsüme sıkıca bastırdım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Eğer kalpler sevmek için yaratılmışsa, benimki neden böylesine boş hissediyordu?

Âşık olduğunuz insana onu sevdiğinizi söylememişseniz, bu duygunun her an yüzünüzden okunduğu istatistiksel olarak kanıtlanmıştır. Bu tamamen gerçektir. Levi'in annesinin evine gidip onu Rhea'yı kovalarken bulduğum zaman suratımın aldığı şekil bunun kanıtıydı.

Olağandışı bir durum olmadığını biliyordum. Claire kapıyı açtığında, Levi'in duştan daha yeni çıktığını ve birazdan geleceğini söylemişti. Fakat sonra Rhea ondan bir şey çalmış gibiydi çünkü Levi koridorun ortasında ıslak saçlarıyla tişörtsüz ve sadece havluyla duruyordu...

“Rhea, *hemen* kıyafetlerimi ver, yoksa...”

Birden koşmayı bırakıp, “Selam, Daisy!” diye bağırdı Rhea.

Levi'in bakışları birden kapıda duran varlığıma kilitlendi. Yanakları kıpkırmızı oldu, eliyle belindeki havluyu daha sıkı kavradı. Havlusu, ensesindeki saçlardan sırtındaki kaslara ve göğsünden karnına doğru akan su damlalarını yakalıyordu. Bayılacak gibi hissediyordum.

Çantamla yüzümü kapattım. “Özür dilerim, özür dilerim! Claire hâlâ duşta olduğunu söylemişti, ben şeyi fark edemedim...”

Rhea'nın elinden kıyafetlerini alıp üstünü kapattı. “Yok, hayır, hiç sorun yok. Burada duş alırsam olacağı buydu. Annem

gayrimenkul kursuna gitmişti, ben de eve erken geldim. Hemen hazırlanacağım, giyinip geliyorum.” Ardından banyonun kapısının kapanma sesi duyuldu.

O anı kafamdan çıkartabileceğimi sanmıyordum. Levi da bu durumdan en az benim kadar etkilenmiş olmalıydı çünkü hazırlanması biraz uzun sürdü.

Neyse ki, beni bu durumdan uzaklaştırmak için Rhea ve Claire vardı. Genellikle pazar günleri akşam yemeklerini bütün aile birlikte yedik. Ancak bugün Trish’in dersi, Sandra’nın da düğünle ilgili son dakika işleri vardı.

Kızlar beni mutfağa doğru çekip hazırladıkları atıştırma malzemeleri gösterdiler: kâseler dolusu patlamış mısır, çikolata, cips ve...

“Bu çilekli pasta mı?” diye mutfağın eşiğinde şaşkınlıkla sordum. Katların arasına ve üzerine dilimlenmiş çilekler yerleştirilmiş, beyaz kremalı, iki katlı vanilyalı kekten yapılmış bir pastaydı. O kadar güzeldi ki, insan bu pastadan bir ev yapıp içinde yaşamak isterdi.

“Senin için hazırladık.” Arkamı döndüğümde Levi’ı kordorda utangaç bir gülüşle bana bakarken gördüm, bu sefer giyinikti. *Biz* demişti. Kalbim hızlandı.

Hayretler içerisinde, “Benim için mi?” diye sorarken elimi göğsüme bastırdım.

“Başka kime olacaktı?” diye sordu. Birden kendimi keten pantolon ve gömleğimin içinde çıplak hissettim. Bana bakışı çok kırılgan hissetmeme sebep olmuştu. Sözlerimi kifayetsiz bırakmıştı... Ben... ne demem gerektiğini bile bilmiyordum. “Geçen hafta yapmaya çalışmıştım ama rezaletti. Sonra sen gelip bir tane yaptın fakat hiç yiyememiştin. Umarım bu az önce açıklamaya çalıştığım durumu telafi eder. Biraz ister misin?”

“Harika olur.”

Levi’ı en son çilekli pasta dilimlerken gördüğümde on sekiz yaşıma giriyordum. Lisedeyken her doğum günümde bir tane yapmıştı. Şu an onu izlemek dejavu gibiydi. Bu sefer daha uzun boyluydu, tişörtünün altından gözüken kol kasları belirgindi.

Bana -devasa- bir dilim pasta verirken kızlar da kendilerine çikolata ve patlamış mısır aldılar. Hepsini yemem birkaç saniyemi aldı.

“Tadı *inanılmazdı*. Artık mutlu bir şekilde ölebilirim.”

Claire yorumuma kıkırdadı.

“Rhea, bugün hangi filmi izliyoruz?”

“Bilmiyorum, filmleri Levi seçiyor. Öncelikle bizim için uygun olup olmadığından emin oluyor,” diye yanıtladı.

Yavaşça Levi’a dönüp bir tane çilek fırlattım. “Seni yalancı!”

Gülerken çilek kendisine çarpmadan önce onu yakaladı. “Ne olmuş ki! Film gecesini çok ciddiye alıyorum!”

“Film zevkimi sorguluyorsun gibi geldi.”

“Kesinlikle sorguluyorum.”

“Pislik,” derken güldüm.

Oturma odasına giderken birden oturma planını hiç düşünmediğim aklıma geldiğinde panikledim. O ana gelene kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ona yakın mı oturmam gerekirdi? Kızlar bizim sevgili olduğumuzu düşündüğü için yakın oturmazsam acaba onlara garip gelir miydi?

Bu seçimi ben yapmamalıydım, bu yüzden herkesten önce oturdum. Kızlar kalan düzene kendileri karar verdiler. Claire soluma otururken Rhea da sağıma geçti. İkisinde de kucak dolusu oyuncak ve şekerleme vardı.

Levi, kızları iki yanımda otururken bulunca, “Çocuklar, Dani’nin biraz nefes almasına izin verebilir miyiz?” diye sordu.

Dudak bükerek karşılık verdiler. “En azından ona biraz yer açın.” Kızların ikisi de birer parmak kadar kaydılar.

“Merak etme, sorun yok,” dedim gülererek.

İç çekti ve Claire’in diğer tarafına oturdu. Ardından filmleri hızlıca karıştırıp içlerinden uygun olan filmleri sıraladı. *Acemi Prenses** seçildi. Film bittiğinde ikinci filmi de açması için yalvardılar. Levi bana emin olmayan bir bakış atarken oynatma tuşuna bastım.

Otuz dakika geçmişti ki, kolumun altındaki Rhea’nın kafası ağırlaşmaya başladı. Claire de Levi’in kucağına doğru yavaşça yayılıyordu. Mia’yla Nicholas’ın çeşmenin önünde olduğu sahne başlamıştı...

“Hey!” diye sinirle fısıldadım filmi durdurduğu için.

“Ne oldu?” diye fısıldayarak karşılık verdi.

“Bu en sevdiğim sahne. Sonrasında kapatabilirsin,” dedim ve kumandayı alıp filmi devam ettirdim.

Mia’yla Nicholas kavga ederken bir anlığına konuşmayı bırakıyorlardı. Nicholas onun dudaklarına baktıktan sonra, Mia’yı ensesinden tutup kendine çekerek öpüyordu. *Gerçekten* öpüyordu.

Vücudunun her bir zerresini bu öpücüğe adıyordu. Omuzlarım rahatlamayla gevşedi. Omurgamdan aşağı büyüleyici bir his indi. Adamın kolları kadını sarmıştı ve kadının saçları onun yüzündeydi. Mia’nın bacağı havaya kalktı, hemen sonra kendini geri çektiğinde ikisi birlikte fiskiyeli havuzun içine düştüler.

Televizyonu kapatıp Levi’a baktım. “Şimdi buna değmedi mi?” Fakat o çoktan diğer tarafa dönmüş, Claire’i kollarına alarak kaldırıyordu. Küçük kız, onun zarif boynuna kollarını sarmış, bacaklarını da koala gibi etrafına dolamıştı.

* Başrolünde Anne Hathaway’in yer aldığı 2001 yapımı Amerikan komedi filmi. (ç.n.)

Levi, “Rhea için hemen geri geleceğim,” diyerek uzaklaşmaya başladı.

Rhea’ya baktım. Küçük dudakları aralık kalmıştı, hafiften horluyordu. Kâkülleri birbirine karışmış, patlamış mısır üzerimize dağılmıştı. Koltuğu kaplayan çeşit çeşit oyuncağın olması komikti. Üzerimizdeki patlamış mısırları toplayıp kâseye aldıktan sonra, onu uyandırmamaya çalışarak dikkatlice kaldırdım.

Levi’in arkasından yukarı çıktım. Onu koridorun sonundaki odada, Claire’i yatağına yatırırken buldum. Etraflarındaki her hareketin bir nedeni olmalıymış gibi başını hızla çevirdi.

Rhea’yı kucağımdan alırken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Rhea uyurken bile sesini tanıyormuş gibi hemen ona sarıldı.

Onu Claire’in karşı tarafındaki yatağa yatırışını izledim, sonra kapıyı hafif aralık bırakarak odadan çıktık. Merdivenlerden aşağı inip salona doğru giderken Levi yorgun görünüyordu; omuzları öne doğru çökmüş, gözleri yarı açık duruyordu.

İnleyerek kendini koltuğa bıraktığında, ben de yanına oturdum. Sanki ona ninni söylüyormuş gibi tavana bakarken yüzü hem endişeyle hem de uykuyla gölgelenmişti. Ne kadar sıklıkla kızlara bakması gerekiyordu? Ne sıklıkla toparlanması gereken dağınıklıklar oluyordu?

Etrafımız oyuncaklarla çevriliydi. Oyuncakları odanın karşısındaki sepete atmaya başladığımda çıkan ses onu irkiltti. Doğrulup beni izlemeye başladı.

“Bu işte iyisin,” diye mırıldandı.

“Softball yeteneklerim işte.” Onu güldürmeyi ümit ederek bir gözümü kırptım. Gülmüştü, bu da beni mutlu etti.

Peluş ayıyı alıp sepete doğru fırlattı.

“Aman Tanrım, berbatsın” diye gülmeye başladım.

“Sadece bir tane kötü atıştı!”

“İddiasına varım sonraki de kötü olacak.”

“İddia mı? Kaybedersem ne olacak?”

“Hımm. Bana çiçek almaya ne dersin?”

“Sana zaten çiçek alırım. Peki ya... bir soruya ne dersin?”

“Soru mu?” dedim, sanki söylediği şey kalbimin atışını hızlandırmamış gibi davranmaya çalışıyordum.

“Kazanan kaybedene soru sorabilir. Herhangi bir şey.” Sepete tekrar dönmeden önce bana hızlı bir bakış attı. Odadaki hava ağırlaşmıştı.

“Pekâlâ.”

Kızların oyuncaklarını koltuktan sepete atmaya başladık. Birkaç saniye sonra bir tanesini içine atmayı başarmıştı.

“Aman Tanrım, seni serseri. Bilerek kötü atmışsın!” dedim şokla.

“Yok öyle bir şey! Yeteneklerimden şüphe ettin, şimdi soruma cevap vermek zorundasın.” Bir an düşündükten sonra, “Hâlâ kötü bir sürücü müsün?” diye sordu.

“Aman Tanrım...” Kafasına -yumuşak- bir oyuncak fırlattım.

“Şaka yaptım, sadece şaka! Şimdi ciddten soruyorum. Sen hâlâ...” Bir an duraksadı. Bu Levi’i kafamda oturtmakta zorlanıyordum. Bu stresli, utangaç, kendini sorgulayan adam benim zihnimde oluşturduğum eylemler kataloğunda asla bulunmuyordu. “Hâlâ stresli olduğunda bir şeyler pişiriyor musun?”

“Bunu nasıl hatırlıyorsun?”

“Nasıl unutabilirim ki?” İkimizin de ne diyeceğini bilemediği bir sessizlik oluştu. “Şu sıralar ne pişirdin?”

“*Blondie*,” dedim hâlâ şaşkınlık içindeyken. Bir tane daha oyuncak fırlattığımda sepete girdi. “Benim sıram.”

“Sor bakalım.”

Ne soracağıma karar verdiğimde güldüm. “Sınıfındaki kızlardan hiç sana asılan oldu mu?”

Homurdandı. “Beni utandırmaya kararlı olduğuna yemin edebilirim.” O konuşurken çenesinin şekline ve kollarındaki kaslara bakmamak çok zordu. İkimiz de uykusuzluktan sersemlemiş haldeydik, yıllar önce aramıza çektiğimiz o çizgi bulanıklaşmaya başlamıştı. Ona sormak istediğim çok şey vardı, görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyordu. Bu yüzden şansımı denemek istemiştim. Belki de yarın sabah detayları hatırlayamayacak kadar yorgun olurdu.

“Evet oldu.”

“Detay istiyorum, Coldwell. Kaç tane?” Gülererek başını arkaya attı. Âdemelması belirginleşti ve dudakları... *Dur*. Vücuduna bakmaktan kendimi almam ve ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Yoksa sonrasında kıyafetlerimde onun kokusunu almak benim için bir işkence olurdu.

“Altı kız.”

“*Altı mı?* Altı tane kız mı asıldı?” Bu sınıfın üçte biri olmalıydı.

Gözlerini kapatarak başını olumlu şekilde salladı.

“Neden utanıyorsun?” diye telaşla sordum.

“Benim akademisyen adayı olmam gerekiyor. Onların benimle ilgilenmesi uygun bir durum değil. Ayrıca birisini rahatsız hissettirmek en son istediğim şey olurdu...”

“Vi, *çok çekicisin*.”

Kafasını çevirdiğinde kaşlarını kaldırdı “Çekici olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Tabii, herkes öyle düşünüyor.”

Ağzını kapatıp yanağının içini ısırarak başıyla onayladı.

Oturduğu yerde doğruldu ve başka bir oyuncak fırlattı. O ıskaladı. Ben ıskaladım. Sonra bir taneyi sepetin içine sokmayı başardı.

“Son ilişkin neden bitti?”

Ona, kısa bir süre çıktığım asistandan bahsettiğimi unutmuşum. Ben... bunu hatırlamasını beklemiyordum. “Pek ilişki sayılmazdı, bir ay falan sürdü. Tatlı biriydi ama bilmiyorum, sıradan hissettirdi. Bir sürü sıradan randevudansa romantik filmler izleyip bekâr kalmayı tercih ederim,” diyerek omuzlarımı silktilim. Başıyla onaylasa da daha fazlasını sormak istiyormuş gibiydi.

Ben ıskaladım, o da ıskaladı. Sonra bir tane isabet ettirdim.

Madem ilişkilerden konuşuyorduk, benim de onu barda gördüğümünden beri aklımdan çıkmayan soruyu sormamda sakınca yoktu.

“Bella’yı hâlâ seviyor musun?”

Çenesi seğirirken bakışları uzaklara doğru daldı. Belki de çizgi düşündüğüm kadar bulanık değildi.

Sonra konuşmaya başladı. “Beni kendimi zorlamaya teşvik etse de bu, benim daha hazır olmadığım bir hızdaydı. Beni önemsiyordu, ben de onu önemsiyordum. Yine de Rhea’yla Claire hakkında asla unutamayacağım şeyler söyledi. Onlara çok odaklandığım için beni yetersiz hissettirecek şekilde davranıyordu, ki bunu da anlıyorum. Aile olarak durumumuzu ya da aile üyelerimi anlıyormuş gibi gözükmüyordu.”

Nefesini verdi. “Bu acı tatlı bir durum. Ayrıca kızların senin hakkında bu kadar konuşmasından hoşlanmıyordu. Ya da benim senin hakkında konuşmamdan.” Gözleri tekrar uzaklara bakmadan önce bir an bana kayd. “Tüm bunları neden söyledim bilmiyorum, özür dilerim.”

Bu sözler, onun Bella'yla olan ilişkisine dair kafamda kurduğum o hiç kapanmayan yarayı deşmişti. Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Beklediğim son şey, onun Bella'yla mutsuz olmasıydı. Levi ailesine bu kadar değer verdiği için ona hak etmediği şekilde davranması ve kızlar hakkında söylemiş olabileceği şeyleri düşünmek... Sinirden omurgamın gerilmesine ve zihnimde soruların uçuşmasına neden oldu.

Ben sorumu çoktan sormuştum, sıra ondaydı.

“Dünyada bir şeyi elde edebilecek olsan, bu ne olurdu?”

Bana gerçekten bilmek istiyormuşçasına baktı, sanki cevabım onun için çok şey ifade ediyordu. Sesinde hep rahatlatıcı bir güven tınısı vardı. Gerçeği söylemekte bir sakınca yoktu. Ben de söyledim, bunu yapmak ne kadar düşmanına bıçaklarının yerini söylemek gibi hissettirse de yaptım.

“Aşk,” dedim nefesimi vererek; bu cevap, sert bir New York kışından sonra güneşin yüzüme süzülmesine izin vermek kadar kolay olmuştu. Aşk benim bütün hayallerimde vardı. “Beni bütünüyle içine alan bir aşk istiyorum. Beni boğan değil de kalbimin duygularla dolup taşmasıyla minnet duyacağım bir aşk. Biriyle dokunuş ve bakışlarla anlaşılabildiğin o sessiz, sözsüz kurulan bağı istiyorum.”

İç çektim. “Kalabalık bir odada fark edilmek istiyorum. Hatta kalabalık odadaki *tek kişi* olmak istiyorum. İstenilmek istiyorum, gerçekten *istenilmek* ve arzulanmak istiyorum. Ona âşık olduğum, onun da bana âşık olduğundan emin olduğum için gülmek, şarkı söylemek, dans etmek ve kendimden şüphe etmemek istiyorum. Dokunulmak, öpülmek, sarılmak istiyorum çünkü nasıl bir his olduğunu unuttum... yine de bunu hak ettiğimi düşünüyorum.”

Sözlerimi bitirdiğim gibi yüzüm kızardı, Levi beni izliyor-

du. Dudakları aralanmıştı. Gözleri meraklı, boynu gergindi. Karanlık oturma odasında, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Öne eğilip nasıl öpülmek istediğimi göstermek için can atıyordum. Aslında bunun bir önemi yoktu, zaten biliyordu. Beni nasıl öpeceğini çok iyi biliyordu.

Onu istemenin yeterli olduğunu düşünüyordum ama onu bir kez öptükten, tadına baktıktan sonra hiçbir şey yeterli gelmeyecekti.

“Birisine âşık mısın?” diye sordu. Kalbim teklerken midem altüst oldu. Bu bir sırdı, ne kadar yorgun da olsam rüyalarım da bile söyleyemediğim bir sır.

“Sadece bir soru hakkı kazanmıştın.”

Bakışlarını aşağı indirdi ama zaten belirsizlik kalmamıştı.

“Kitabı hiç okudun mu?” diye sordu.

Kitabı mı? Bahsettiği şeyi anlayana kadar ona şaşkın bir şekilde baktım. “Ben... hayır, daha okuyamadım,” derken kelimelerim birbirine karıştı.

“Ah, tamam.” Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hızlıca başıyla onaylayıp gözlerini kaçırdı. Benimle paylaşmaktan sakındığı bu özel şeyden kendimi koruyarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Belki de yanılmıştım. Belki de o fikrini *çoktan* değiştirmişti.

“Daha okuma fırsatım olmadı...”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Bunu okumak gibi bir zorunluluğun yok. Sadece merak etmiştim.”

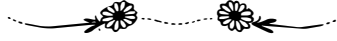
Başımla onayladım. “Artık gitsem iyi olacak.” Gecenin bu saatinde taksi bulmak tam bir eziyet olacaktı. Pazar gecesi *Village*’da çok taksi bulunmazdı.

“Kal,” dedi. “Eski odamda uyu, ben kanepeye geçerim.”

“Levi...”

Otuz Beşinci Bölüm

Belki de seni sevmek bana düşmezdi

Beni susturdu. “Gecenin bu saatinde tek başına gitmeni istemiyorum, güvenli değil.” Beni evime bırakmak istediğini biliyordum. Düşüncesi bile içimi ısıttı ama ikimiz de biliyorduk ki, birilerinin evde kızlarla kalması gerekiyordu.

“Levi...”

“Dani, tek başına eve gittiğini düşününce kalp krizi geçirecek gibi oluyorum. Kendi kendime sadece en kötüsünü varsayıp kafayı yiyeceğim, lütfen biraz mantıklı düşün ve bu geceliğine burada kal.”

“Olur, kalırım diyecektim,” dedim gülümseyerek.

Gülmeden önce parmaklarıyla yüzünü kapattı. “Neden sadece çenemi kapatamıyorum ki?”

Ben de güldüm. “Kanepede ben yatarım, senin burada yatmana gerek yok.”

“Yatağa yeni çarşaf sereceğim,” dedi ve benim söylediğim şeyi tamamen yok sayarak yukarı, odasına doğru yürüdü.

Biraz bekledikten sonra, odasına doğru çıkmaya başladım ve onu yatağın üzerindeki yorgani katlarken buldum. Oda temiz ve sadeydi; ay ışığının süzüldüğü pencerenin iki yanında kitaplık ve dolabın bitişiğinde duran küçük ahşap bir çalışma masası vardı. Yatak başlığı en uzak duvara yaslanmıştı, yanında da komodin vardı.

Odası yeşil ve gri tonlarla dekore edilmişti. Rasgele fotoğraflarla kâğıtlar duvarların ve yüzeylerin her yerine dağıtılmıştı.

Kitaplığının yanında, kendisine ve ailesine ait küçüklüğünden kalan sayısız çerçevelenmiş fotoğrafların yanı sıra, arkadaşlarına ve gezdiği yerlere ait, kendisinin çektiği belli olan fotoğraflar da vardı.

Tümünün arasında, bizim lise yıllarından bir fotoğrafımız dikkat çekiyordu. Levi'in on yedinci yaş günü için gittiğimiz konserden kalma bir fotoğraf şeridiydi. O anı dünmüş gibi hatırlıyordum. Onu fotoğraf kabinine girmesi için zorlamıştım, fotoğraf çekilmekten *nefret ederdi*. O güne ait başka fotoğraf yoktu ve bunun fiziksel bir hatırayı hak ettiğini biliyordum. Doğum günüydü! Fotoğraf şeridini cüzdanına ben koymuştum ama lise mezuniyetinden sonra bile onu saklayacağını düşünmemiştim.

İlk fotoğrafta gülümsüyorduk, ikincisinde dilimizi çıkartıyorduk, üçüncüsünde birbirimize gülüyorduk ve dördüncüsünde ise ona sarılıyordum. Bunlar ona olan duygularımın ne kadar derin olduğunu fark etmeden önceydi.

Şu anda dikildiği yerden masasına doğru eğilip boğazını temizledi. “Üstünü değiştirmek istersin diye eski pijama altı ve tişört çıkarttım.”

“Teşekkür ederim.” Kanepede yatabileceğimi söylemem tamamen anlık bir tepkiydi. Şimdi yatağının karşısında dikilirken... daha fazla üstelemem gerektiğini düşünüyordum. Daha önce sevmiş olduğu kızları düşünmekten kendimi alamıyordum. Onunla bu yatakta oturmuş, bu odada bulunmuş olanları. Sadece çarşafı onun parfümü gibi kokan yatakta yatmayacaktım, aynı zamanda onun tişört ve pijamasını giyecektim. Onlar da... “Sorun değil. Bunlarla uyuyabilirim.” Keten pantolonum yeterince rahattı.

Saatıyla oynamaya başladı, kordonu çözüp tekrar sıkıyordu. Başka bir söylemek istediğini anlayabiliyordum. Yatağına dikkatle oturdum, odanın karşısından onu izlerken konuşmasını bekliyordum.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette.”

“Neden evet dedin? Yani bana yardım etmeye ve düğüne gelmeye.” Eliyle saçlarını tarayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunu göz korkutucu, sorgulayıcı bir tavırla yapmıyordu. Daha çok yakışıklı ve gergindi. Dudaklarını kemiriyordu.

Sadece on dakika önce benden kalmamı isteyişini ve ne kadar dürüst olduğunu düşündüm. Beynimdeki yorgunluktan mı, yoksa hayatımda bir kere olsun özgüvenli hissetme çaresizliğimden mi bilmiyordum, yine de içtenlikle, “Seni özledim,” dedim.

Şaşkın bakışıyla bir parçamın rahatladığını hissettim. Duyguları gözlerinden okunuyordu, ardından sıcak bir rahatlama yanaklarında belirdi. Sanki soğuktan gelip bir ateşin önüne oturmuş gibi omuzları gevşedi.

“Ben de seni özledim.”

Göğsüme bir ağrı saplandı. “Neden bunu sordun?”

Hiç tereddüt etmedi. “Çünkü seni tekrar görmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı.”

Benim şaşkınlığım da yüzümden açıkça okunuyor olmalıydı. “Neden?”

Sessizce güldü. “Nedeniyle ilgili bir kitap yazabilirim.”

Karşılıksız aşk hakkında bir şeyler öğrendiysem, o da artık soru sormayı bırakmam gerektiği idi. Ne kadar çok irdelersem, o kadar çok acıtacaktı ve yine aynı sonuca ulaşacaktım. *Sadece arkadaşız.*

Arkadaşlığımızı özlemişti, ben de öyle. Ancak ne zaman koyu saçlarına baksam, düşünebildiğim tek şey öpüşürken parmaklarımı aralarında gezdirmenin nasıl bir his olduğuydu. Hareket edişini, parmaklarını oynatışını izlerken onların sırtında ve ensemden nasıl hissettirdiğini düşündüğümü inkâr edemedim. O konuştuğunda odaklanabildiğim tek şey, dudaklarının hareketi ve *Daisy* diye fısıldamalarıydı.

“Ben... uyumana izin vereyim,” diyerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Derin bir nefes alıp söylediklerini fazla düşünmemeye çalıştım. Üzerimdeki kıyafete bakarken iç geçirdim. Göğsümün etrafına tam oturuyor, kollarımın altında daralıyordu. Bununla uyuyamazdım. Katlı tişörtüne bir bakış attıktan sonra, kendiminkini çıkarıp onunkini giydim. Üst bacağımın yarısına kadar geliyordu, temiz çamaşır ile sandal ağacı karışımı bir kokusu vardı.

Pantolonumu değiştirmeyi reddettim.

Takılarımı çiçek yaprakları gibi çekerek teker teker çıkarttım, yüzüklerimle küpelerimi komodinin üzerine bıraktım. Enseme doğru uzanıp kolyemin klipsini kısa tırnaklarımla açmaya çalıştım. *Ah, işe yaramıyordu.*

İçimde uyanan sinirle yataktan kalktım ve çoraplarımla merdivenlerden aşağı doğru yavaşça indim.

Levi kanepede arkasına yaslanmış kitap okuyordu. Beni görmeden önce duymuştu. “Hey, bir şey...” Beni gördüğünde birden duraksadı, gözleri tişörtüne -onun tişörtüne- takılı kaldı.

“Zahmet olmazsa kolyemi çıkartabilir misin? Sıkıştı.”

Elini ensesinde aşağı yukarı gezdirdi. “Elbette. Gel, otur.” Kanepe oldukça geniş olduğu için önüne -genişçe açılmış bacaklarının arasına- oturmak garip hissettirmede.

Saçlarımı omzumun üstünden çekmeden önce tanımlanamaz bir ses çıkartıp güldü.

“Ben tutayım,” diyerek güldüm, öylece durmayacak kadar kısa olduğunu biliyordum.

Saçlarımı çekerken eli, enseme dokundu. Klipse odaklandığında alnı kafamın arkasına değiyordu. Kendimi onun göğsüne yaslamak, başının omzumla boynum arasındaki boşluğa düşmesini istiyordum.

Ne düşündüğünü bilmesem de karışıklığı çözdükten sonra bir an duraksadığını biliyordum. Hava birden ağır ve sıcak hissettirmeye başlamıştı. Aramızdaki mesafenin ne kadar azaldığının farkındaydım.

“*Dieu, aide-moi,*” diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla kafamı çevirdim. Bu Fransızca cümleyi daha önce hiç duymamıştım. “Dediğin şeyin anlamı ne?”

Boğazını temizledi. “İşte kolyen burada.”

Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ettim ama kalkmak için yeltendiğimde bileğime hafifçe dokundu. “Dani.”

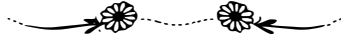
“Efendim?”

“Hak ediyorsun... gerçekten seilmeyi. Herkesten çok hak ediyorsun.”

Ah, bunu analiz etmek için fazla yorgundum. Omzumun üzerinden ona bakarken gözlerimi kapattım. “İyi geceler, Levi.”

Hangisi daha zordu bilmiyordum: Size âşık olmayan birisi tarafından seilmeyi hak ettiğinizin söylenmesi mi, yoksa bunu hiç söylememiş gibi davranmaları mı?

Otuz Altıncı Bölüm

Ve sonra birden âşık oldum

Dün gece yatağa girdiğimde, aramızdaki garipliğin yanıtını bulma isteğiyle neredeyse yorganın üzerinde sürünüp çantamdán Levi'ın kitabını alacaktım. Okumam için izin vermişti. Fakat biliyordum ki eğer okumaya başlarsam, kendimi durduramayacaktım ve uyumam gerekiyordu. Trish'in kurstan döndüğünü duymamıştım bile.

Son elbisemi bitirmek için kampüse doğru gidiyordum. Kulağa üretken gelse de aslında dikkatimi dağıtmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Sabahtan beri gelen kutumu yenileyip duruyordum. Levi'ın anladığını biliyordum, bu yüzden beni durdurmaya çalışmamıştı. İşim bittiği zaman gelip beni tasarım binasından alacağını söyledi.

“Bu akşam buralarda olursan,” diye hızlıca eklemişti.

Gülerek koluna vurdum. “Tabii ki.”

Dikiş makineleri, elbise kalıpları ve mankenlerle dolu olan sınıf bomboştu. Kestiğim kumaşları bıraktığım sınıfın köşesine gidip eşleşen parçaları dikmek için iğnelemeye başladım. İskeleti dikmek en uzun adım olacaktı, dikişlerin temiz ve elbisenin vücutta rahat durmasını sağlamak ise en zor kısım. Sonrasında inci eklemek ve tadilat yapmak gibi detaylarla uğraşmak, tıpkı bir pastayı süslemek gibi, işin en heyecan verici bölümünü oluşturuyordu.

İskeleti bitirene kadar saatler geçmişti, bugünlük tamam demeye hazırdım. Levi muhtemelen yirmi dakika içinde burada olurdu. E-postalarımı kontrol etmek için telefonumu açıp kaydırmaya başlamıştım ki...

Lazaro sonunda cevap vermişti. Yerimden fırlayıp sınıfı turladıktan sonra tekrar oturacak gücü bulabildim.

Lazaro'nun yüksek lisans programına göstermiş olduğunuz ilgi ve harcadığınız zaman için teşekkür ederiz. Kabul komitesi bu dönem rekor düzeyde başvuru aldı. Bu nedenle üzülerek bildirmek isteriz ki...

Gözyaşlarımdan dolayı görüşüm bulanıklaştığı için e-postanın geri kalan kısmı bir gizem olarak kaldı. *Başaramadım. Başaramadım. Yeterince iyi değildim. Yine.*

Gözlerim, boğazım ve göğsüm gözyaşlarımla tıkanmıştı. Ellerim titriyor, gözyaşlarımla sebep olduğu baş ağrısıyla yüzüm acıyordu. Şimdi ne olacaktı? *Şimdi ne yapacaktım?*

İçgüdüsel olarak telefonumu alıp Levi'ı aramak istediğimde zaten birazdan burada olacağını hatırladım. Ethan muhtemelen buradaydı. Hemen eşyalarımı çantama atıp koridor boyunca koşarak ofisine gittim, şanssıma oradaydı.

Danışmanım olduğu için aynı haberi onun da almış olduğunu bilerek e-postanın olduğu telefonu gösterdim. "Gördün mü?"

Üzgün bir bakış attı. "Evet, gördüm."

Oturdum. Masasına yaslanmış bir halde önümde dikiliyordu. Kan çanağı gibi gözlerim ve yaşlarla ıslanmış yanaklarım karşısında daha fazla dehşete düşmemesine şaşırmıştım.

Ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım, sadece birisiyle konuşmak istemiştim. "Bu benim hayalimdi, Ethan. Hedefim buydu. Ben... sandım ki bir şansım olur."

İç çekti. “Bu yüzden diğer yerlere de başvurmuştun zaten, yedek planların var.”

Bunu biliyordum ama onların yedek olmasının bir sebebi vardı. “Biliyorum,” diyebilirdim sadece.

“Bu programa girmek ne kadar zor biliyorsun. Buradan çoğu öğrenci kabul edilmiyor.” Cevabı beni daha da kötü hissettirmişti: Duyabildiğim tek şey, *sen de diğerleri gibisin* olmuştu. Başımınla onayladım. Hayatın boyunca bu kadar fazla reddedilmişsen, başka nasıl düşünebilirdin ki?

Tekrar iç çekti, sesi bıkkın geliyordu. “Annenin bir arama yapmasını sağlayabilirdin.”

Omurgam gerilirken baş ağrım aniden kesildi. Zihnimde bulanık olan tek bir nokta bile kalmamıştı. “Bunu asla yapmam.” Ona defalarca annemin bu işe karışmasını istemediğimi söylemiştim. Ayrıca başkasının hakkını gasp etmeyi de asla istemiyordum.

“Daniella, hayatta bir şeyleri başarmak istiyorsan bazen ekstra yardım alman gerekiyor. Sektör böyle işliyor: Dışınla tırnağınla çalışıp gerektiği yerde bazı kestirmeleri kullanarak.” Dehşet içinde oturup kalmıştım. Saygın bir tasarımcıydı, akademisyendi ve şimdi hile yapmaktan mı bahsediyordu?

Masasından uzaklaşıp üzerime doğru eğildi. Vücudum fırtınadaki bir gelgit gibi tepki vererek geriye doğru çekildi. Sırtım sandalyenin arkasındaki mindere çarparken o kolçakları tutarak beni hapsetti. Hava ciğerlerime gitmeyi bıraktı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve çiğnediği sakızın kokusunu almak midemi bulandırdı. Ağzımı sıkıca kapattım.

Kaşını kaldırdı. “Pekâlâ, annenden isteyemiyorsan, benden her zaman isteyebilirsin...”

Bu karşımdaki kişi kimdi? Gözlerine bakmayı reddettim. Eli

kolçaktan dizime kaydığında kalbim hızlanırken, zihnim allak bullak oldu. *Onu nasıl bu kadar yanlış tanımış olabilirdim? Bana yardım etmeye çalıştığını sanmıştım.*

Konuşmaya devam etti. Yüzü yaklaştıkça gözlerimi daha da sıkı kapatıyordum. “İkimiz de yardıma ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Tasarımların güzel ama özel değiller. Kendine özel bir tasarım bile yapmıyorsun.” Ben utançla irkilirken o güldü. “Fark etmediğimi mi sandın? Seni düşündüğünden daha iyi tanıyorum. Annenle kıyaslanmamak için onun soyadını kullanmıyorsun, sürekli onaylanmaya ihtiyacın var. Vücudunun yeterince güzel olduğuna inanmadığından da asla üzerine oturacak elbiseler tasarlamıyorsun.”

Boğazım düğümlenirken gözlerim içime attığım gözyaşları yüzünden yanıyordu. Kas ve kemiklerim birbirinin içine geçiyor, bir santim bile hareket etmekten korkuyordum. Resmen felç olmuş gibiydim.

“Bunları fark eden tek kişi olduğumdan şüpheliyim ama yardım etmek isteyen tek kişi benim.”

“Lütfen, yapma,” diye fısıldadım.

Güldükten sonra dudaklarını kulağımın kenarına yaklaştırdı. “Belki şu erkek arkadaşından ayrılırsın ve ben de senin için Lazaro’ya bir telefon ederim.” *Levi*. Dün gece ona bu kadar yakındım fakat asla böyle hissettirmemişti. Buraya geliyor olmalıydı.

Ama şu an burada değildi.

Ethan elini bacağımda daha da ilerletti, bacağımla sanki bir meşale değmiş gibi aniden seğirdi. Tenim kot pantolonumun altında yanıyormuş gibiydi. Mümkün olan tüm adrenalinle dizimi yukarı kaldırdım. Homurdanarak üzerime doğru düştü. Onu üzerimden attıktan sonra kapıdan dışarı koştum.

Nefes al, nefes al, nefes al. Az önce olanları idrak etmeye çalışıp hüngür hüngür ağlamakla kapıdan dışarı doğru koşmak arasında nefes almak çok zordu. Düşünebildiğim tek şey, tek *umudum*, sadece *Levi, Levi, Levi* olmuştı.

Merdivenlerden aşağı koşup çıkışa yöneldim ve... doğruca Levi'in göğsüne çarptım. Gülümseyen yüzü birden endişeli bir hal aldı. Elleri çenemin iki yanına kenetlenip yüzümü yukarı kaldırdı. "Daisy, bebeğim. Ne oldu?"

Gözyaşlarım boğazımı tıkadığı için cevap veremedim. Hıçkırıkları arasında nefes almaya çalışıyordum. Beni göğsüne doğru çektiğinde, beni suyun üzerinde tutuyormuş gibi ona sarıldım. Ağladım, ağladım ve ağladım. Tişörtü sıırılsıklam olmuştı. Saçlarımı okşayıp, dudaklarını kafama bastırarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Yavaşça geri çekilirken bana baktı, yüzüm ellerinin arasındayken kalbimi avuçlarında tutuyordu.

Gözyaşlarım akarken onları sildi. "Bebeğim, nefes alman gerekiyor, tamam mı? Beraber derin bir nefes alacağız, işte böyle. Şimdi nefesini ver. Güzel, şimdi bir kere daha yapıyoruz."

Kalp atış hızımı yavaşlatmaya çalışmak için dediklerini yaptım.

"Şimdi, ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Ben icabına bakarım." Sesi o kadar içten, sakin ve endişeliydi ki... Ayrıca kaşlarının arasındaki deri kırışıp bir çatıklık oluşturmuştu.

Sesim samandan yapılmış dayanıksız bir kulübe gibi titriyordu. "Gitmemiz gerekiyor, hemen, şimdi." Ethan'ın kapıdan koşarak gelmesinden korkuyordum.

Yüzünde tatlı endişeden sessiz bir öfkeye dönüşen duygular uçuşuyordu. Duraksadı, zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Dengeli ve kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Daisy, sorun ne?"

“O... ben... Ethan,” diye kekeliyordum, söyleyemiyordum, söyleyemiyordum. Söylersem gerçek olurdu, o zaman da hiç gerçekleşmemiş gibi rol yapamazdım.

Levi tokat yemiş gibi bana baktı. “*Ethan* mı? O ne...” Kendisini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. “Sana ne yaptı?”

“O bana...” Burnumu çektim. “O bana dokunmaya çalıştı.” Gözlerim tekrar dolmaya başladı.

Levi’in sakin kalmaya çalışırken içinde nasıl bir savaş verdiğini bilmiyordum ama kaybetmişti. *Mahvolmuş* gözüküyordu. *Mahvolmuş, intikam dolu ve midesi bulanmış.*

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Onu *öldüreceğim.*”

Ellerini yüzümden çekip binaya doğru yürümeye başladı. “*Hayır, Levi, hayır, lütfen, lütfen gitme,*” diye yalvardım.

Durdu. Yüzü yumuşarken bana üzüntüyle karışık bir ifadeyle bakıyordu. Oraya gidip bir şeyler yapmak istiyordu. Binaya tekrar baktıktan sonra kollarını bana sardı.

“Bu durumun icabına bakacağım,” diye ısrar ederken ona sokuldum. Gözlerimden yaşlar gelmeye devam ediyordu.

Hayatımdaki bir devrin sonuydu. Sevdiğim bir şey tarafından *tekrar* reddedilmiştim. Lazaro beni istememişti ve güvenileceğimi sandığım birisi için hiçbir değerim yoktu.

Levi elleriyle saçlarımı okşamaya devam ederken fısıldıyor, beni sakinleştirmeye çalışıyordu. “Bunu hiç hak etmiyorsun, çok üzgünüm, çok üzgünüm. Sen bahar gibisin, bebeğim. Çiçeklerden daha renkli, güneşten daha parlaksın ve bunu kimse senden alamaz.”

Asıl teselli edilmeye ihtiyacı olan kişi oymuş gibi bana sarılırken başımın üstüne öpücükler konduruyordu. Bu düşünce kafamda belirdiğinde ne kadar çok titrediğini fark ettim.

Geri çekilip baktığımda, onu gözleri yaşlı halde buldum. Onun için yer kalıp kalmadığını bilmediğim kalbimde bir delik açıldı. Fakat kalbimin her bir santimi zaten ona aitti. Her zaman onun tarafından delinmiş ve tamir edilmişti.

Gözlerimiz buluştuğunda ellerim nasıl olduğunu anlayamadan harekete geçti. Başparmağım gözündeki yaşları sildi, başının yan tarafındaki saçlara dokunduğum yere doğru kaymaya başladı ve ardından ensesine uzandı. Elim ensesine ulaştığı anda onu kendime doğru çekmeye, dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmaya başladım.

Dudaklarımız buluştuğunda omuzlarım gevşedi, o temasla homurdanırken birbirine karışan gözyaşlarımızın tadını alıyordum. Şaşırmıştı, tereddüt ediyordu ama bu sadece başlattığım şeyi fark edene kadardı. Karşılık verdiğinde vücudum aynı anda hem rahatladı hem de canlandı.

Onu daha önce yalnızca bir kez öpmüştüm ama bu, bir daha başka bir adamı asla öpmek istemediğimi bilmem için yeter de artardı. Kimse onunla kıyaslanamazdı.

Diğer adamlarla daha ileriye gitmiştim fakat hiçbiri, Levi beni öptüğünde olduğu gibi dizlerimin bağının çözülmesine ya da gözlerimin arkaya kaymasına neden olmamıştı.

Dudakları yumuşacıktı ve onları benimkilere bastırışında kararlı bir tavır vardı. Bu, yoğun gözyaşlarıyla birbirimize dokunmanın ve öpüşmenin çaresiz bir karışımıydı. Sanki onun havasını yeterince içime çekersem benim olabilirmiş gibi. Ellerim onun kısa buklelerini çekiştiriyor, dudaklarımı dudaklarının yumuşaklığına hapsederken burnum onunkinin kenarına sürtünüyordu. Ardından elleri kalçalarımdaydı. Belimden tutuyor, bedenimi sahipleniyor, daha da yakınına çekiyordu.

Tişörtünü çekiştiriyor, aramızda mesafe olmamasına rağ-

men hâlâ daha yakınîma çekmeye çalışıyordum. Çok uzun süredir yan yana büyüdüğü için birbirine dolanmış çiçekler gibiydik. Elleri bedenimin her yerinde geziyor, Ethan'ın dokunmuş olduğu yerlerdeki izleri siliyordu.

Ethan.

Lazaro.

Geri çekildim.

“Paris'teki teklifi kabul edeceğim,” dedim birden.

Şaşkınlıkla bana baktı. “Sen... ne?” Dudakları mürdüm rengi olmuş, yanakları kızarmıştı. Saçları, parmaklarımın gezindiği yerlerde darmadağın olmuştu.

“Lazaro'ya kabul edilmedim. Paris'e gideceğim. Şansımı denemek istiyorum.” Sanki kendimi çok uzaklardan izliyormuş gibiydim. Bu zor seçimi tek bir ana dayanarak yapıyordum. Paris tek seçenek olmasa da artık öyleymiş gibi geliyordu.

Korkmaktan çok yorulmuştum. Yeterince iyi olmadığını düşünmekten bıkmıştım. “*Tasarımların güzel ama özel değil-ler,*” diyen Ethan'ın sesi zihnimde yankılanıyordu. Eğer ESMOD benim yeteri kadar iyi olduğumu düşünmüşse, o zaman Paris'e gitmeli ve öyle olduğumu kanıtlamalıydım. Bunu kendime kanıtlamalıydım.

“Yani gidecek misin?” Sesi çatlamıştı. “Ne zaman?”

Bunu neden ona bu şekilde söylemiştim? Neden zaten kırılmışken onu daha da kırıyordum? Titreyip kendime gelmek istedim ama donup kalmıştım. Uyuşmuş haldeydim.

“Ağustostan önce olmaz.”

“Ne kadarlığına?”

“Bir yıl, ardından New York'a döneceğim.”

Ellerini ceplerine koyarak uzaklara baktı. “Bir yıl içinde çok şey olabilir.”

Onu sevdiğini söyle, Daniella. Her şey çok geç olmadan önce ona söyle.

Ona onu sevdiğini, seninle gelmesini istediğini söyle. Onu her gün öpmek istediğini, lisedeki gibi saçlarının uçlarını kıvrmasını istediğini söyle. Paris'e gelmesini, umutsuz romantikler gibi aşkı deneyimlemek istediğini söyle.

Ama... cevabı çoktan biliyordum. Onun yükümlülükleri, sorumlulukları vardı. Kızları bırakamazdı. Onun bu kadar güvensiz olmasının sebebi bu değil miydi? Bella, sırf kızlarla ilgilendiği için canını yakmıştı. Ondan bunu isteyemezdim.

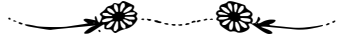
Korkmayı bırak artık...

Sadece başımı salladım.

“Seni evine bıraksam iyi olur,” diye bitirdi.

Şu an yalnız kalmak istemediğimi ona söyleyemedim. Bunun yerine onu iterek kendimi uzaklaştırdım, tıpkı geçen sefer yaptığım gibi.

Otuz Yedinci Bölüm

*Uzaklardaki kalbinde tuttuğun güneş ışığı
yüzünden bakımsız kalmış çiçekler*

Dün gece çok uzundu. Yoğun ve ani konuşmamıza rağmen, eve yolculuğumuz sırasında elimi hiç bırakmamıştı. Benimle içeri gelmeyi, her şeyi anneme açıklamayı teklif etse de hayır demiştim. Tekrar ağladığımı görmesini istemiyordum.

Gerçekten de tekrar ağladım. Sadece Ethan yüzünden değil, Paris'e gideceğim ve Levi'ı öpüp sonrasında üzdüğüm için de. Ethan konusunda çok sinirliydi, olanları olabildiğince az detay vererek anlatırken gözleri yaşardı. Anlattıklarımın canını ne kadar yaktığını görebiliyordum, bunun onu gece stresle ayakta tutacak şeylerden biri olmasını istemiyordum. Ancak aynı zamanda bunu ondan saklayamazdım da.

"Çok üzgünüm, tatlım. Çok üzgünüm," dedi yanaklarımdan yaşlar süzülürken.

Başımı salladım. "Sadece bu da değil. Paris'e gideceğim, buradan ayrılacağım. Sonra Levi'a söyledim, bu da işleri daha kötü yaptı," diye yakındım.

"Bir dakika, yavaşla. ESMOD'a mı gideceksin?"

Ani kararımdan bahsettim, sonra da Levi'la ilişkimin tüm yönlerini derinlemesine açıkladım. Nasıl ve ne olduğunu, o zamandan beri nelerin gerçekleştiğini.

"Hepsi sahte miydi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başımla onayladım.

“Masandaki papatyaları gördüm. Onların da sahte olduğunu mu düşünmeliyim?”

“Sadece nazik davranıyordu,” dedim reddedercesine başımı sallarken.

“Peki ya çilekli pasta tarifimi sormak için beni aradığı gün?”

Kalbimdeki deliklerin kendilerini umutla iyileştirdiğini hissedebiliyordum. *Hayır*. İlgisini yine romantik aşkla karıştırmayacaktım. “O öyle biri, bunu biliyorsun. Daima herkes için her şeyi yapar, kendisi için hiçbir şey yapmaz. Bunun benimle alakası yok.”

Pes edermişçesine ellerini kaldırdı. “Paris hakkında mutlu değil miydi?” dedi bir saniye sonra.

Nasıl görüldüğünü anlatırken bir filmin olay örgüsünü naklediyor gibi hissettim. “Şaşkına dönmüştü. Sanki bu devasa kararı bir anda üzerine yıkmışım ve bunun bir seçenek olduğundan bile habersizmiş gibi hissettim. Sonrasında hiç konuşmadık.”

“Gitmeni istemiyor gibi,” dedi yavaşça. “Belki birlikte geçirdiğiniz bu ay, seni ne kadar özlediğini fark etmesini sağlamıştır. Tekrar gideceğini duyunca bunu sindirmek muhtemelen kolay olmamıştır.” Haklıydı, tabii ki haklıydı. Ayrıca sonrasında olacaklar için duyduğum endişeyi de haklı çıkarıyordu.

Beni en çok korkutan şey buydu. Sesimin gücüyle kalbimin parçalarını bir arada tutmaya çalışarak, “Onu seviyorum,” dedim.

“Ah, Daisy. Onu hep sevdin, bunda yanlış bir şey yok.”

“Duygularımızın karşılıklı olduğunu sanmıyorum. Bir şekilde olsa bile, Paris’e gidiyorum artık. Onu uzun süre görmeyeceğim. Bir yılda çok şey değişir,” dedim onun endişelerini yansıtarak.

Sözlerimi düşündü, çok geç olmadan önce okulu aramak istediğini söyledi. Telefonu ilk açan kişiye bağırmasını dinledim. Başka bir yöneticinin numarasını istediğinde, telefondaki adam bir gencin zaten bağış yemeği sırasında onu bölerek Ethan'ın şikâyet edilmesi ve kovulması için başının etini yediğini söyleyerek anneme teminat verdi.

“Kim aradı?” diye üsteledi annem.

“İsminin Bay Coldwell olduğunu söyledi.”

Annem şaşkın görünüyordu. Telefonda bunu duyunca ben de şaşırmıştım. Yine de numarayı istedi, sabah bir kez daha arayacağını söyleyip telefonu kapattı.

“Seni sevmiyor, öyle mi?”

***

Bu dönemki dersler çoktan bitmemiş olsaydı da bugün okulu asardım. Yine de bütün günümü son elbisemi bitirmeye harcadım.

Levi'in incinmiş yüzünü ve Paris'e taşınma fikrini aklımdan çıkarmama yardımcı olacağını düşündüm. Bunun yerine Ethan'ın sesi bir kayıt gibi zihnimde dönüp duruyordu.

“İkimiz de yardıma ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Tasarımların güzel ama özel değiller. Annenle kıyaslanmamak için onun soyadını kullanmıyorsun. Vücudunun yeterince güzel olduğuna inanmadığından da asla üzerine oturacak elbiseler tasarlamıyorsun.”

Son cümlesi damga gibi beynime kazınmıştı. Sadece zalimliğiyle beni sarstığı için değil, doğru olduğu için de. Hiç kendime tasarım yapmamıştım çünkü kendimi hiç bakılacak biri olarak hayal etmemiştim. Bu da vücudumun yeterince iyi olma-

dığını düşündüğüm içindi. Birinin beni böylesine kolay okuyabileceğini bilmek canımı yakmıştı.

Elbise gecenin bir yarısı bittiğinde benimle alay ediyormuş gibiydi. Bu yüzden üzerime oturması için eteğini beş santim kısaltıp göğüs kısmını küçülttüm.

Erkeklerin canı cehenneme.

Canım ne istiyorsa onu giyecektim.

İki saat sonra elbise, 2009'dan kalma dar paça kot gibi üzerime oturmuştu. Eteği baldırımda bitiyor, göğsümü sarıyordu. Siluetin düşük beli tam olarak doğru noktaya oturmuştu. Belimin başladığı ve kıvrılarak kalçama doğru açıldığı hattı mükemmel şekilde gözler önüne seriyordu. İncileri de çıkarmıştım çünkü fazla gösterişli görünüyordlardı. Nefes alıp saçımı yüzümden çekmek için kafamı geriye yatırdım.

Pencere pervazındaki papatyalar hâlâ vazolarında dimdik duruyordu. Bu tarz çiçekler fazla dayanmazdı, özellikle de boğucu bir arabanın içinde kaldıktan sonra. Bu her şeyin iyi olacağına dair bir işaret miydi? Yoksa daha iyi hissetmek için her yola başvuruyor muydum?

Sonra restorana giren Levi'ı, onları hak ediyormuşum gibi bana verişini düşündüm.

Yatağımın altındaki iplik deryasına uzandım. Papatyaların taç yaprakları için beyaz, merkezleri için manolya altını ve sapları için sarmaşık yeşili. Uyumlu boncukları da topladım. Boncuk işleme dayanılmaz derecede uzun bir süreçti. Boncuğu ipliğe tek tek dizmeniz, ardından elbisenin üzerine doğru şekli yaratacak şekilde dikmeniz gerekiyordu.

Onun da elbisemin bir parçası olmasını istemiştım.

Bitirdiğimde işaretparmaklarımın ikisi de kanıyordu ve pembe ojelerimin hepsi soyulmuştu.

Bu, Levi'a bir mektup daha yazmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiğim andı. Üç ay içinde Paris'te olacaktım, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Elime kramp girene kadar yazdım, eklem iltihabı geliştirdiğime yemin edebilirdim. Sonra soğuk geceye adım atıp bir taksi çevirdim ve mektubu Levi'in evine götürdüm. Taksiciye beklemesini söyledim, sadece posta kutusuna bir şey bırakmam gerekiyordu. Ardından kafamı kaldırıp bana bir gizem olan ve Levi'in dairesini barındıran apartmana baktım.

Bu berbat bir fikirdi. Sekiz yılın duygularını bir mektuba sığdırıp onu bir bomba değilmiş gibi bırakmak... Bu korkunçtu...

"Dani?"

Arkamı döndüğümde...

"Marty?"

"Bu saatte dışarıda ne işin var? Hem de benim mahallemde?" diye sordu.

"Bir şey bırakacaktım ama... Bir dakika, burası senin mahallen mi?"

"Bu binada yaşıyorum," derken önümüzdeki yapıyı gösterdi. "Bir arkadaşım gün içinde kedime göz kulak oluyor, dükânı kapattıktan sonra onu almaya gittim." Buraya uyurgezer olarak gelmişim gibi bana endişeli bir bakış attı.

Marty'nin kedisi vardı ve Levi'la aynı binada mı yaşıyordu? Aman Tanrım... Levi komşusunun kedisi tarafından saldırıya uğradığını anlatmıştı, ismi de Marty'di. Levi'in Marty'si, benim Marty'm miydi? "Bunun tuhaf görüldüğü biliyorum ama arkadaşımı tanıyor olabilirsin. Levi."

Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Levi senin arkadaşın mı? Harika bir çocuk, dünya ne küçük! İstersen postanı onun kapısına bırakabilirim."

“Ben...” Nefesimi verdim, fikrimi değiştirmeden önce mektubu ona uzattım. “Bu harika olur. Teşekkürler, Marty.”

“Önemli değil. Bir keresinde binadan kaçmaya çalışan kedimi yakalamama yardım etmişti. İnan bana, bu hiç de küçüm-senecek bir başarı değil. Sadece bunun için bile o çocuğun bir gün yazılarıyla ünlü olmasını umuyorum.”

Gülsem de ona sormam gerekiyordu. “Yazılarını okudun mu?”

“Evet, kelimeleri çok güzel. O çocuk, bu kadar genç olmasına rağmen hayatında oldukça fazla kalp kırıklığı yaşımış.” Üzüntüyle başını salladı. “Kitabının adı neydi?”

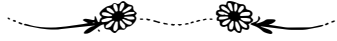
“Ah, emin değilim.” Kitaba ne kadar baksam da Fransızca başlığı hiç çevirmemiştim.

“İçinde çiçek geçen kelime oyunlu bir şeydi...”

“Pekâlâ, ben artık gideyim. Senin için sevindim...”

“Buldum! Buldum! *Papatyalar Arasında.*”

Otuz Sekizinci Bölüm

Kalbim aynı kişi tarafından milyonlarca kez kırıldı; yine de o sen olacaksan, buna milyonlarca kez daha izin verirdim

Göğsümdeki kalbim durmuştu. Tüm eve dönüş yolunda donuk kalmış, uyurken bile çözülmemişti. Beynimin iki yarısı düşünceler ve olası cevaplarla gidip geliyordu ama tüm yollar aynı soruya çıkıyordu: *Bu ne anlama geliyordu?*

Dün gece uyumadan önce ve bu sabah uyandığımda o kitabı ararken odamın altını üstüne getirmiştım. İki seçeneğim vardı. Birincisi, ona kitabının adında neden ismimin geçtiğini sormaktı ki bu asla olmayacaktı. İkincisi, kitabı bulup kelimesi kelimesine çevirmek ve yeni bir Taylor Swift şarkısıymış gibi anlamını analiz etmekte.

Ancak kahrolası kitabı bulamıyordum. Tek tahminim, Ethan'ın ofisine koşmadan önce çantamdan düşmüş olabileceğiydi.

Ortadan kayboluşu aklımda o kadar çok yer kaplıyordu ki, dün gece Levi'a verdiğim mektubu neredeyse unutuyordum. Ensemi gıcıklayan, kalın, zeytin yeşili kazağımın da hiç yardımı olmuyordu. Hamur açarken kolları aşağı kayıp duruyordu.

Ah, evet. Şu an ekmek yapıyordum. Son elbisem de bittiğine ve tadilatı yapıldığına göre beni zihnimin girdabından çıkaracak hiçbir şey kalmamıştı. Ethan, Levi, Paris, mektubum, *Papatyalar Arasında*. Ethan, Levi, Paris, mektubum, *Papatyalar Arasında*. Tekrar, tekrar, tekrar.

Bileğim titreyene ve o mektupta çok fazla şey yazdığım sonucuna varana kadar avucumla hamuru yoğurdum. Birkaç ay sonra gidiyor olsam da bu, hayatımın geri kalanında mutlak bir utançla yaşamak istediğim anlamına gelmiyordu. Levi'ı bir daha hiç görmeyecek olsam bile. Bir yıl sonra Marty'nin dükkânında ona rastladığımı düşünebiliyor muydunuz? Bana kara sevdalı bir sapıkmışım gibi bakacaktı.

Yazdığım kelimeler zihnimde kendilerini tekrar ediyordu:

Merhaba Levi.

Özür dilemek istedim. Paris meselesini öylece üzerine yıktığım için özür dilerim, bunu hak etmedin. Kararıma senin fikrini de dahil etmeliydim çünkü bir arkadaş böyle yapmalıdır. Açıkçası normalde vereceğim bir karar değildi, fevri bir karardı. Ama bu mektup onun hakkında değil. Asıl özür dilemek istediğim konu, geçtiğimiz ay boyunca sana yalan söylemiş olmam.

Arkadaşın olmak lisedeki kadar canımı yaktı çünkü arkadaşlar birbirlerini romantik olarak sevmemeli. Ama ben seviyorum. Seni seviyorum. Endişeli olduğunda sesinin tınısını seviyorum. Saçın dağınık olsa bile, daima saçma şekilde mükemmel görünmesini seviyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum; sanki kalbim pistte hızlanıp havalanmak üzereymiş gibi. Hepsini seviyorum. Ama lisede nasıl hissettiğini biliyorum ve bunun değişmesini beklemiyorum.

Bu yüzden evet, tekrar gidiyorum. Arkadaşlığımız boyunca sana olan duygularımı bastırarak kadar güçlü olamadığım için özür dilerim. Sana başka gözle bakamam. Tekrar âşık olmanı izlemek için de burada olamam çünkü bu beni öldürebilir.

Özür dilerim. Sarah'la Jeff'e düğün hediyelerini gönderip neden gelemeyeceğimi açıklarım.

Sevgiler, Daisy.

Mezuniyet balosunda birini öperken ve Bella'ya baktığını gördüğüm zamanlardan bahsetmemiştim. Karşılıksız aşkımın detaylarına ihtiyacı yoktu. Bella orada değilken paylaştığımız öpücük ve kitabının adı hâlâ kafamda soru işaretlerinin uçuşmasına neden oluyordu. Ekmek yapmak, tüm bunları bir kenara itmek için olağanüstü bir yoldu.

Annem Londra uçağındaydı, Mandy de pazarda sebze alıyordu. Kısa sürede evde olacağını söylemişti ama salatalık satıcısının bugün orada olacağını biliyordum ve Mandy onun kafasını ütülemeye bayılıyordu. Bu akşam, limon soslu *rigatoni* yapıyorduk...

Düşüncelerimin arasında zil çalınca, "Bir saniye, Mandy!" diye seslendim.

Elimdeki unu yıkayıp kapıya koştum.

"Nasıl..." Kapıyı açıp karşımda Levi'ı görünce sustum. Kapımda dikiliyordu. Dağınık kahverengi saçları, siyah kemik gözlüğü ve yüzünde söyleyecek çok şeyi olsa da nereden başlayacağını bilemeyen bir ifade vardı.

"Ah, seni Mandy sandım," dedim aptal gibi çünkü başka ne diyebilirdim ki? *Selam, gülünç mektubumu aldın mı?*

Elini kaldırıp bana mektubu -benim mektubumu- gösterdi. Birkaç kez katlanıp açılmış gibi görünüyordu.

"Bu ne?" diye sordu. Cevabımı beklerken yüzü ifadesizdi.

"Bir özür."

Öfkeyle nefesini verdi. "Birincisi, bana asla özür borcun olmadığını söylemiştim. İkincisi, neredeyse gece dörtte evine gelecektim çünkü bunu defalarca ama defalarca kez okudum ve hâlâ bir anlam ifade etmiyor." Resmen burnundan soluyordu.

"Hangi kısım?"

"Hepsi! Benim etrafımda olamayacağını söylediğin kısım.

Dört yıl öncekiyle aynı sebepten dolayı bu arkadaşlığı bitireceğini söylediğin kısım. Beni sevdiğini ve *gideceğini* söylediğin kısım. Sanki buna razı olurmuşum gibi!” Kaşları endişe, üzüntü ve öfkeyle şekillenmişti. Yanakları bağırmaktan kızarmıştı. Göğsü inip kalkıyordu, dökülen kelimelerin ardından boşalmıştı.

“Unut gitsin, hiçbir şey yazmamışım gibi davran.” Telaşla başımı sallarken içeri doğru yürüdüm. Hislerim hakkında konuştuğumuz utanç verici konuşmayı yapmak istemiyordum.

Arkamdan gelirken kapıyı kapattı.

“O zaman ne bu? Beni seviyor musun, sevmiyor musun?” diye sorarken sesi öfkeyle titriyordu.

“Yapma.” Arkamı dönerken onun kadar üzgündüm. Bu mektubu, bu kararı bana neden tekrar yaşıtıyordu? “Bana bunu tekrar söyletme. Balo gecesinin tekrarına ihtiyacım yok.”

Donakaldı. “Neyden bahsediyorsun?”

Oturma odasının diğer tarafında durdum. Şimdi öfke doluydum. “Dalga mı geçiyorsun? Hatırlamıyor musun? Sana seni sevdiğimi söylediğimi...”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Sana seni sevdiğimi söyledim! Seni sevdiğimi söyledim, sen de beni görmezlikten gelip başka bir kızla öpüştün!” O kadar öfkeliydim ki, kulağa mantıksız gelmek umurunda değildi. Bu konuşmayı yıllardır kafamda kurmuştum ve hiçbir senaryoda onun *hatırlamama* ihtimali yoktu.

Şok içinde bana bakıyordu. “Beni sevdiğini bilmiyordum.”

Cevabına karşı homurdandım. “Bilmiyor muydun? Sana bütün kalbimi açtım!”

Şimdi o üzgündü. “*Sarhoştun*. Yerde o kadar çok ağlıyordun ki, tasarladığın elbisenin kirlenmesi umurunda değildi. Gözyaşlarıyla kaplıydın ve seni kaldırdığımda ayakta duramıyor-

dun. Bana *Jeremiah*'nın erken gittiğini, ona ne kadar ihtiyacın olduğunu söyleyip duruyordun. Bana o gece söylediğin hiçbir kelimeyi unutmamışım. Beni sevdiğini söylediğinde bu sözlerin *onun* için olduğunu sandım, benim için değil. Sonra bana sinirlendin, benimle konuşmuyordun ve seni eve götürmeme izin vermedin. Çok üstüne düştüğüm için benden nefret ettiğini düşündüm, o yüzden sana alan tanıdım. Sonrasında haftalarca seni aradım, mesaj attım, kapına geldim. Sen benimle konuşmayı reddettin.”

İçim kenara atılmış kumaş parçaları gibi büzüşüyordu. “Corra’yı öptüğünü gördüm,” dedim kafa karışıklığıyla.

“Çünkü senin *Jeremiah* için ağlamayı dinlemiştim! Bana karşı bir şeyler hissettiğini hiç düşünmedim.”

Bu konuşma için hazır değildim. Bu sorular ve cevaplar, kafamda provasını yaptığım şeyler değildi. “Ne diyorsun?”

“Dört yıl önce beni sevdiğini bilseydim, gitmene asla izin vermezdim diyorum.”

Hayır, bu gerçek olamazdı. Bu yıllardır kafamda dönüp duran kâbusla uyuşmuyordu. Levi beni sevmiyordu, benim gibi kızlar ilgisini çekmezdi.

“Peki ya Bella?” Tüm bunlar onu sevdiği için başlamıştı.

Pişmanlıkla yüzünü ovuşturdu. “Ona olan hislerimden her bahsettiğinde varsayımlarına izin verdim çünkü bunun seni yanımda daha rahat hissettirdiğini düşündüm. Belki de sevgiliymişiz gibi davranırken işleri fiziksel ya da duygusal olarak daha ileriye götürmeye çalışmayacağıma dair bir kanıtı ihtiyacın vardır diye düşündüm. Sonra öpüştük ve sen Paris’ten bahsederek bir şeyleri başlamadan bitirdin. Bunun işlerin bir yere varmayacağını söyleme şeklin olduğunu sandım. Beni dahil etmek isteseydin de... Ailemi bırakamazdım.”

Beynimin değişim eksikliğinden örümcek ağı bağlamış alışkanlıklar kısmı, onun söylediklerini kabul etmeyi reddediyordu.

Yüzü farkındalıkla buruştu. “Bana inanmıyor musun?”

Kafam tamamen karışmıştı. Düşünebildiğim tek şey Belâ’nın ne kadar güzel olduğu ve birlikte ne kadar iyi göründükleriydi. Dolgun dudakları, davetkâr bakışları, şampuan reklamlarındaki gibi parlak ve kusursuz saçları... Âşık olması kolay bir kadındı. Mükemmel güzellikteydi.

Çantasını omzundan çıkarıp içinden bir kitabı alarak elime tutuşturdu. Kitabın sırtı çatlamış, çoğu sayfası kıvrılmış duruyordu. “Oku bunu.”

Onun kitabıydı. Beyaz yazılar, pastel pembe kapak, alt köşede üstünde papatyalar olan bir masa ve iki sandalye. Ama ön yüzü keçeli kalemle mahvolmuştu. Çeviri: *Papatyalar Arasında*. Aynı Marty’nin dediğı gibi. Fransızca başlığın kenarına yazılmıştı. Sayfaları çevirdiğimde aynı şeyleri buldum: Fransızca şiirlerin kenarına keçeli kalemle karalanmış çeviriler.

İlk sayfadan okumaya başladım.

Kalbim aynı kişi tarafından milyonlarca kez kırıldı; yine de o sen olacaksan, buna milyonlarca kez daha izin verirdim

Sandığımdan daha güçsüzdüm / Kalbim, uzaklardaki kalbinde tuttuğun güneş ışığı yüzünden bakımsız kalmış çiçekler gibi soluyordu / Belki de seni sevmek bana düşmezdi / Sanırım âşık oluyordum

Yatak başlığının arkasındaki duvar kâğıdı, oraya yapıştığı gibi zihnime de yapışmıştı / Parmaklarımı üzerinde gezdirmeye çok yaklaşmıştım / Keşke gerçeğı saklamak için duyduğum hırs kadar, sana onu söyleyecek özgüvenim olsaydı

Bunu duyuyor musun? Bu, seni gördüğümde göğsüme çarpan kalbimin sesi / Hayatımda daha korkutucu bir şey duymamıştım / Nasıl olur da aynı anda hem bana nefes verip hem de beni nefessiz bırakabilirsin?

Mavi ortancalar, pembe laleler, kırmızı kanayan kalpler / Bu sevdiğin her şey ama asla kendin değil / İnsanların kahverengi hakkında neden kötü şeyler söylediğini hiç anlayamadım, senin üzerinde rüya gibiydi

Ve o öpücük... Onu hep düşünüyorum / Hiç benim olmamışken seni düşünmem yanlış mıydı? / Sana sahip olduğum için şanslı hissediyorum ama sensiz bir hayatın nasıl olduğunu bilmek beni perişan ediyor

Çiçekler solarsa endişelenme, yenilerini dikmek için yanında olacağım / Toprak yaşlandığında, fırtınanın kaosunda onu teselli edeceğim

Hikâyende bir hayalet miyim? / Çünkü ben işlediğim suçu bile bilmezken, sen hükmümü vermiş gibi bakıyorsun

Sırlarının yükünü bana ver / Böylece bırakmaktan çok korktuğun yükü taşıyabilirim

Sana yakın olmak, asla sahip olamayacağım şeylerin peşimi bırakmaması ve seni ne kadar çok istediğimin sürekli hatırlatılması demekti / Ellerimin vücudunda nerelere gideceğini hiç hayal etmediğimi söylesem yalan olurdu

Bu noktaya nasıl geldiğimizi tekrar tekrar düşünerek geçen gece yarıları ve hayal kurma saatleri / Nasıl seni görmeden bu kadar zamanın geçmesine izin verdim? / Kalbim anılarımızla o kadar doluydu ki, tüm bedenimi bir anı defteri gibi boyuyordu

Seni sevmeyi bırakmaya çalıştım ama bu yolda sen kahkahamın tınısına, yazım tarzıma ve kıyafetlerimin ilmeklerine sızmıştın / Sırf evet dediğini duymak için dizlerimin üstüne çökerdim

*Boynum tutulmuş, bacaklarım güçsüz, gözlerim sen gitme-
seydin olabilecek şeylere kilitlenmiş / ‘Devam etmek’ iğnesini
kaldırmaya asla gücümün yetmediği bozuk bir plak gibiydi /
Eğer kalpler sevmek için yaratılmışsa, benimki neden böylesine
boş hissediyordu? / Ve sonra birden âşık oldum*

*Bakışlar, süzüşler, gözlerin görmemesi gereken yerleri takip
etmesi / Mahremiyet, senin tarafından görülmekti; serbest dü-
şüş, senin tarafından dokunulmaktı / Senin olduğun yerde kala-
balık oda diye bir şey yoktu*

*O, dünyanın pembeleri ve sarıları arasında, başkalarının
bilmediği kadar güzel bir rengin içinde yaşıyor / Konuştuğunda
papatya tarlasında büyülenmiş bir arıya dönüşüyordum*

Gözlerim kelimeleri ve cümleleri yeterince hızlı bir şekilde yakalayamıyordu, şiirler öylece akıp gidiyordu. *Papatyalar, ka-
nayan kalpler, yatağının arkasındaki duvar kâğıdı.*

“Ben... anlayamıyorum,” dedim. Ellerim kitabı tutarken tit-
riyordu. Yazdığı kelimeler kulaklarımda çınlıyordu. *Bunu du-
yuyor musun? Bu, seni gördüğümde göğsüme çarpan kalbimin
sesi.*

“Bütün kitap,” diye nefes verdi. “Oradaki her şiir senin için-
di. Yazdığım her şey dönüp dolaşıp sana çıkıyordu.”

*Seni sevmeyi bırakmaya çalıştım ama bu yolda sen kahka-
hamın tınısına, yazım tarzıma ve kıyafetlerimin ilmeklerine sız-
mıştın.*

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu kitap benim hak-
kında mıydı? Hayır, hayır, olamazdı. Ama demişti ki... Zihni-
min bütün köşeleri ve kuytu noktaları bunu hazmetmeye çalış-
şıyordu.

“Bu benimle ilgili mi?”

“Her. Bir. Kelimesi.” Kelimeler her nefeste dudaklarından dökülürken sanki bunları aylarca prova etmiş gibiydi.

Zihnim birden şu düşünceye atladı: “Bella’yı sevdiğini sanıyordum.” Sesim çatlamıştı. *Eğer kalpler sevmek için yaratılmışsa, benimki neden böylesine boş hissediyordu?*

Bana şaşkınlıkla bakıyordu. Hayatımda birbirimizden şüphe duyduğumuz bir an bile olmamıştı. Ben... sadece bunu kabul lenemiyordum. Bu acıma mıydı? Bana üzülmüyor muydu? Mektuptan dolayı kendini beni sevdiğine mi ikna etmişti... *Ama şiir kitabı bütün bunlardan çok önceydi.*

Bakışlarını kaçırırken dilini yanağının içinde gezdirip nefesini verdi. Sonra bana baktı ve kalbim uçak pistinden havalanmaya başladı.

“Hayatta sahip olduğum her şeyden dolayı çok minnettarım, gerçekten. Ama seni her gördüğümde eğer benim olursan hayatın ne kadar daha güzelleşebileceğinden başka bir şey düşünemiyorum. Yaptığın her şeye sırılıklam âşığım, dudaklarının renginden dans ederken kalçanı ileri geri sallayışına, üzgünken küpeni çevirişine ya da sana dokunduğumdaki kızarışına ve sana *Daisy* dediğim zamanki nefes alışına.”

Donakalmıştım.

Bir adım daha yaklaştığında ifadesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

Sana yakın olmak, asla sahip olamayacağım şeylerin peşimi bırakmaması ve seni ne kadar çok istediğimin sürekli hatırlatılması demekti.

Bir adım daha attı ve sırtım duvara yaslandı. Benim için her endişelendiğinde yaptığı gibi elleri çenemi kavradı. Konuşmaya başladığı anda dizlerimin bağı çözüldü. Tanrım, bana ne yaptığının farkında mıydı?

“Bir şey söyle,” diye yalvardı.

“Ama ben Paris’e taşınıyorum.” Bu düşünce pası çıkmayan bir anahtar gibi aklımdaydı.

Gözlerinde benimkiyle eşdeğer bir üzüntü vardı. “Sadece bir yıllığına.”

“*Bir yıl içinde çok şey olabilir,*” diye daha önce söylediği şeyi tekrarladım.

Yüzünü buruşturdu. “Bu adil değil. Bu nasıl hissettiğini bilmeden önceydi. Seni görmek için uçakla yanına gelebileceğimi, sana mektup gönderebileceğimi ve her gün arayıp seni sevdiğimi söyleyebileceğimi öğrenmeden önceydi.”

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyordu. *Beni seviyordu.* Yazdığı kitap *benim* içindi. Bella’yı sevmiyordu. Mezuniyet gecesinde beni reddetmemişti. Beni seviyordu. *Beni seviyordu.*

Başparmağı elmacıkkemiğimin üzerine doğru geldi. “*Da-isy?*” diyerek dikkatimi çekmeye çalıştı. Tekrar stresliydi, o gülümsemesi gitmişti.

Boğazım düğümlendi. Ne zaman Levi’nin etrafında olsam beynimin içinde bir şarkı gibi çalan şeyleri söylemeye çekiniyordum. Fakat gözlerindeki o inanılmaz bakışlar, benim... omuzlarımdan bir yükü almışlardı.

“Beni seviyor musun?” diye fısıldadım. Omuzları rahatlar-ken gözleri arzuyla yumuşadı.

“Seni kalbimin fiziksel olarak kaldırabileceğinden daha fazla seviyorum.”

Cevabımı beklese de hissettiklerimi anlatabilecek kelimelerim kalmamıştı. Bu yüzden öne doğru eğilip onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu kendime hatırlattım.

Tüm vücudunun ürperdiğini hissettim. Dudaklarımı onun- kilere bastırıp gömleğini tutarken elleri hâlâ çenemdeydi, onu

yakınıma çektim. Kalbimde güneş açmıştı, dudaklarının dokunuşuyla birlikte bütün bedenime bir sıcaklık yayılıyordu. Bir anlığına geri çekilip gözlüğünü çıkardı ve tekrar beni öptü. Karnımda milyonlarca telaşlı kelebek kanat çırparken ellerim ona dokunma arzusuyla titriyordu.

Hiç bu kadar cesur olmamıştım ama onun acelesi de benimkiyle uyuşuyordu. Ufak nefesler alarak beni tekrar öpüyordu, sanki ikimiz için de asla yeterli gelmeyecekmiş gibi. Dudakları tatlı ve yumuşaktı. Altdudağının dolgunluğu ve boynundan gelen parfümünün kokusu, güzelliğiyle insanı hipnotize eden meleklerin piyano melodilerini anımsatıyordu.

Ellerimi saçlarında gezdirirken kalbim, sıcak bir yaz akşamı asfaltın üzerine düşen yağmurla aynı hızda atıyordu. Saçlarım onun eline dolanmışken onunkiler alnıma değiyordu.

Çenemi avucuyla kavrayıp beni daha derin öptükçe, yıldızları görmeye başlamıştım. Göğsü benimkine değiyordu, kırık kalp şeklindeki arkadaşlık kolyesine benziyorduk. Bırakmak istemiyordum. Onun da istediğini sanmıyordum. Bu düşünce, öpüşmenin ortasında aptal gibi gülmeme neden olmuştu.

O da gülümsemeye başladı. “Beni sevdiğini söyle,” diye dudaklarıma doğru mırıldandı.

Bir an bile düşünmeden söyledim. “Seni seviyorum.”

Şaşırmış dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

“Benim en sevdiğim çiçekler her zaman papatyalardı,” dedi dalgın bir halde. Yüzümü boynunun kıvrımına sakladım. Kalbimde çiçekler açıyor, göğsüme doğru kök salıyorlardı. *Beni seviyordu.*

“Yani saçlarım her zaman saçma bir şekilde mükemmel mi?” diye sordu.

Yüzüm kızardıktan sonra güldüm.

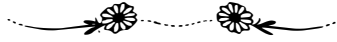
“Senden nefret ediyorum.”

“Beni seviyorsun,” diye karşı çıktı.

“Seviyorum,” diye teslim oldum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

*Komuştuğunda papatya tarlasında büyülenmiş
bir arıya dönüşüyordum*

Levi'la birlikte Sarah'nın kayınpederinin Hamptons'taki sahil evine doğru giderken tek düşünebildiğim şey, ona ne kadar yoğun bir şekilde âşık olduğumdu. *War and Peace* filminde *Audrey Hepburn*'ün karakterinin Prens Andrei'e âşık olduğundan daha âşıktım.

Güneş gözlüğü Levi'in burun kemerinde duruyordu, birkaç düğmesi açık olan kısa kollu bir gömlek giymişti. Okyanus esintisi arabanın camından içeri dolarken yakasını dalgalandırıyordu. Sanki erkek bir manken, araba veya güneş gözlüğü için reklam filmi çekiyormuş gibiydi.

Şoför koltuğunda son ses *ABBA* söylüyordu. Yolcu koltuğunda oturmuş çocuklar gibi gülüyordum, öyle ki şarkıyı kendim söylemek için nefes bile alamıyordum. Üstelik bu şarkıya bayılırdım.

Valizlerimiz, hafta sonu için iki elbise kılıfıyla birlikte arka koltuktaydı; birinde onun takımı, diğerinde benim elbisem vardı. Sıcak hava camlardan içeri dolarken güneş, yanından geçtiğimiz simetrik yeşil ağaçlara rağmen ön camdan içeri girip omuzlarımıza vuruyordu.

Yakındaki okyanustan gelen tuzlu suyun kokusunu alabiliyorduk. Yaz. Tadımı alabileceğim kadar yakındı.

Sol eli direksiyondayken diğeriyle elimi vites topuzunun üstünden tutuyordu. Parmakları benimkilerle iç içe geçmişti. Eli, elimi sıkarken onlara bakmadan duramıyordum. Birkaç dakikada bir elimi dudaklarına götürüp üst kısmına öpücük konduruyordu. Tüylerim diken diken oluyordu. Evimin kapısına mektubum ve kitabıyla dayandığından beri birbirimize dokunmayı bırakmamıştık. “Kayıp zamanımızı telafi ediyorum,” demişti. Sonrasında yaptıkları ise başımı döndürmüştü.

Tüm bunların birkaç ay sonra uçup gidebileceğini hatırlatan düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ben Paris'teyken Levi, burada New York'ta olacaktı. Uçuş süresi yedi saat otuz beş dakikaydı. Kendime daha da kötü olabileceğini söylüyordum. 1700'lerde geçen bir dönem draması gibi olabilir, birbirimizi görmek için gemiyle seyahat etmemiz gerekebilirdi. Altı hafta sürmesinin yanı sıra korsanlar tarafından öldürülebilir veya iskorbüte yakalanabilirdik. Başka bir deyişle çok daha kötüsü de olabilirdi.

Birkaç haftada bir uçakla gidip gelmeyi çoktan konuşmuştuk. Sadece bir yıl sürecekti. On iki ay. Hayatın uzunluğunu düşünersek bu hiçbir şeydi. Levi'la zaten dört yıl ayrı kalmıştık, birkaç ayda bir görüşmek neydi ki? Beynimin sadist tarafı dört yıl boyunca ona asılmış olan bütün kadınları hatırlatıp duruyordu. Ondan numarasını ve Fransızca konuşmasını isteyen, koluna sürtünen, muhtemelen onu öpmeye yeltenen...

İçimdeki kargaşayı keserek, “Sen iyi misin?” diye sordu Levi.

Hızlıca gülümsedim. “Evet, tabii.”

“Şarkı söyleyişim kötüyse söyleyebilirsin, bundan alınmam,” dedi kaburgalarımı dürterek. Beni güldürmeye çalışıyordu.

Yaptığı şeye minnettar olsam da sadece küçük bir gülümsemeyle karşılık verebildim.

***

Levi'in ailesinin ve düğün grubunun yanında olmak artık onu sevdiğimi bildiği için eskisi gibi garip hissettirmiyordu. Gerçekte numara yapmıyormuşum gibi davranma baskısı yoktu.

O da aynı şekilde hissetmiş olmalı ki, mülkün etrafında gezerken elimi tutmakta veya Sarah'yla Jeff'in tartışmasının arasında çenemi kaldırıp dudaklarıma bir öpücük kondurmakta hiç tereddüt etmemişti. Hatta sahilde oturmuş gelin ve damadın yemin provalarını izlerken onu saçlarımın uçlarını parmaklarına dolarken yakalamıştım. Düğün grubunun bir parçası olunca gün hızlıca akıp gitmişti.

Diğerleri masa düzenleriyle uğraşırken Levi'la ben masaların orta süslerini yerleştirmeyi bitirdiğimizde saat sekizdi, güneş okyanusun üzerinden batıyordu. Hafta sonu kalacağımız ev aynı zamanda düğün mekânıydı. Bir evden fazlasıydı, daha çok Hamptons'ta lüksün mükemmel bir sembolüydü.

Üç katlıydı, çakıl taşlı uzun giriş yolu evi mahalleden ayırıyordu ve arka bahçesinde özel bir sahili vardı. Uzun çalılar evi komşularından gizliyordu. O komşuların da muhtemelen çok sayıda penceresi olan, beyaz ve kum rengine boyanmış evlerin farklı versiyonları olduğunu tahmin ediyordum. Adeta bir *Nancy Meyers filminin seti gibiydi*.

"Günü bitirmeden gidip Sarah'nın bir şeye ihtiyacı var mı diye bakacağım," dedi Levi.

Ben başımı salladıktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu

ve ters yönlele doğru yürümeye başladık. Herkesin çantalarını bıraktığı girişe yöneldim. Kalpler, kalpler, kalpler... işte buradaydı. Küçük kalplerle kaplı spor çantam, Levi'in siyah çantasının arkasında duruyordu. Onunkini de mi alsay...

"Sen Aparna'yla koridorun sonundaki odada kalıyorsun." Kafamı aniden çevirdim. Ah.

"Efendim?" diye sordum Bella'ya. Belki de bana söylememişti.

"Softbol maçını kaybettiğimiz için sağdıçların her biri ayrı odalara geçtiler, bu yüzden yeterli odamız yok. Hatırladın mı?" Hayır, benimle konuşuyordu ve ben bunu hatırlamıyordum. Softbol maçını tamamen unutmuştum.

Yarım yamalak dinliyormuşum gibi bana baktı. Fakat kulaklarımı açmış dinliyordum, hatta dediği her kelimeyi özüm-süyordum. Özellikle Levi'la birlikte kalıp kalmayacağımı sormayışını.

Elimden gelen en iyi şekilde yalanımı gizleyip, "Ah, evet, tabii, hatırlıyorum, evet," dedim gülümserken.

"Duyduğuma göre Paris'e gidiyormuşsun. Levi Sarah'yla konuşuyordu, pek mutlu görünüyordu." Kalbim teklemişti. *Mutlu* muydu? Ağzım kurudu. Siz dünyanın öbür ucuna giderken sevgilinizin üzgün olması gerekmiyor muydu? Dudaklarımın kenarlarını kaldırmak için elimden geleni yaptım. "Evet, çok heyecanlıyım," dedim. Başıyla onayladıktan sonra dönüp gitti.

Odaların birinde Aparna'yı ararken koridorda ürkekçe ilerledim. Aynı anda bir tane stresli şeyle başa çıkabilirdim. Bunun yerine, üzerinde baş harfleri olan büyük, kapitone bir çanta buldum ve benimkini de yanına bıraktım.

Kaygı midemin derinliklerinde büyüyordu. Bu adeta cehen-

nemden çıkma bir pijama partisi gibi olacaktı. Kimin ilk önce duş alacağına nasıl karar vereceğimizi geçtim, banyonun nerede olduğunu bile...

Oof. “Özür dilerim,” diye mırıldanırken başımı kaldırdım ve Levi’ı gördüm.

Düşmemi engellemek için kollarımı kavradı. “Ben de seni arıyordum.”

“Eşyalarımı bırakıyordum sadece.” Odada duran eşyalarımı gösterdim. Sarah’la ne hakkında konuşmuş olabileceklerini düşünmemeye çalıştım.

“Ah. Düşünmüştüm ki, belki benimle kalmak istersin.” Panklemiş gibi görünüyor olmalıydım çünkü ardından, “Yerde ben yatarım,” diye beni temin etti.

“Yerde yatmana izin vermem.”

“Senin rahat etmeni sağlayacaksa...”

“Aynı yatakta yatabiliriz, büyük bir mesele değil.” Kaşları havaya kalktı. Hayatım boyunca bu sözleri bir erkeğe söyleyebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi, hele ki Levi’a asla. “Bella, Aparna’yla kalacağımı söyledi. Bu yüzden ailenin aynı odada kalmamızı hoş karşılamayacağını düşündüm.”

“Senin için büyük bir mesele değilse, problem yok,” dedi muzip bir gülümsemeyle. Beni deniyordu, benim için büyük bir mesele olduğunu *biliyordu*. Fakat haksız çıkmayı reddediyordum. Onu sevdiğimi söylemiş olmam, lise arkadaşlığından kalan rekabetçi ruhumun ortadan kaybolduğu anlamına gelmiyordu.

İki saat bile geçmeden tükürdüğümü yalıyordum. Kesinlikle büyük bir meseleydi. Büyük meselem, kızarmadan yanında yatmam gereken üstsüz Levi formunu almıştı.

“Acaba biraz kenara kayar mısın?” diye sordum. Üstünde

'Çiçekler mi? İlkbaharda mı? Ne kadar çığır açıcı!' yazan, altında Miranda Priestly'nin yüzü ve etrafında da karalanmış bir sürü çiçek figürü olan bol tişörtümün üzerinde kollarımı kavuşturmuştum. Eski püskü pazen pantolonum bir yana, kadın bahçelerden ilham alan elbise koleksiyonumu görse dehşete düşerdi.

Daha önce bahsettiğim gibi, Levi kucağında bir kitap, gözünde gözlüğüyle yatakta üstsüzdü. Onu bu şekilde görünce utançtan tepeden tırnağa kızarmıştım. Gözlük, karın kasları, kitap ve dağınık saçlar... Her kadının hayaliydi. Erkekler için bunun eşdeğerinin, tezgâhın altında özel istekle alınan müstahcen dergilerden birisindeki kadınlar gibi olacağını düşündüm.

İsteğimle Levi'ı irkiltmiştim. Bu durumu hiç düşünmeden yatağın tam ortasında kitaba dalmıştı. Gergin olduğumu daha iyi belli edemezdim. Tereddüt etmeden kenara doğru kaydı. "Yerde yatmayı sorun etmem, halı var zaten."

"Yerde uyumana müsaade etmeyeceğim." Ona dokunmaya dikkat ederek örtüyü açıp yatağa girdim. Neden bu kadar garip davrandığımı merak ediyor olabilirdiniz. Uzun lafın kısası, bu kadar çekici bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Onunla aynı yatakta uyumak, kendimi bir başarısızlığa hazırlıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ya uykumda horlarsam? Ya gecenin yarısında battaniyeyi çalan insanlardan biriysen ya da uyandığında ağzının kenarında salya olanlardan biriysen? *Aman Tanrım, sabah uyandığımızda ağzımızın kokusunu alabilirdi.* Sabah onu uyandırmadan yataktan çıkıp dişlerimi fırçalama şansım yüzde kaçtı?

"Daisy," diyerek dikkatimi üzerine çekti. Başparmağını kitabın arasına koyarak kapatmıştı ve bütün odağı benim üzerimdeydi.

Tişörtümü düzeltirken, “Vi,” diye yanıtladım.

“Sorun ne?” diye sordu, bakışları sakindi.

Ona yalan söylemenin bir mantığı yoktu, bir mil öteden bile görebiliyordu. “Gerginim.” Dudaklarımı büzdüm.

“Neden?”

“Ya uyurken horlarsam?” diye sordum, doktor randevusu yüzünden gergin olduğu için huysuzlanan bir çocuk gibiydim.

Kahkaha attı. “Pekâlâ, son kontrol ettiğimde horluyordun.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne? Bunu nasıl biliyorsun!”

“*Acemi Prenses* izlerken birkaç saniye için geçmişti,” diyerek gülümsedi.

Beni öldürün. “Dışarıda uyuyorum.”

Tekrar kahkaha attı. “Küçük, tatlı horultulardı. Merak etme.”

“Berbat yalan söylüyorsun,” diye mırıldandım. Fakat onun burnundan güldüğünü duyar duymaz kendimi tutamayıp ben de kahkaha attım.

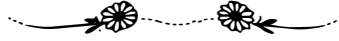
Dudaklarıma bir öpücük kondurarak kahkahamı dindirdi ve beni kollarına çekti. Başımı göğsüne yaslayıp temiz sabun kokusunu içime çekerken, kalp atışlarım yavaş bir ritme dönüştü.

Kaslarım gevşerken ışıklar kapandı. Zihnim uyuşmuştu. Rüyamda turuncu elbisemle kumsalda koşuyordum. Ben deniz kabukları toplarken Levi ayakkabılarını çıkardı. Fransızca konuşuyordu, vals çalan piyanoyla aynı tınıdaydı. “Daha önce kalbimin hiç bu kadar farkında değildim, sensiz uykuda gibiydi,” diye fısıldadı.

Gerçek olduğuna yemin edebilirdim. Güneş sıcaktı, rüzgâr tam kararındaydı.

Ertesi sabah uyandığımda o güneş ışığına tutundum.

Kırkuncu Bölüm

Sandığımdan daha güçsüzdüm

“Bu nedir?” diye sordum. Saçımı düzleştirmeyi bitirip hafif makyaj yaptıktan sonra odaya tekrar dönmüştüm. Yatağın üstünde daha önce orada olmayan bir elbise kılıfı vardı.

Kravatını bağlarken, “Bir elbise,” diye cevapladı Levi. Haftalar önce onun için tadilatını yaptığım siyah takım elbisenin içinde çok profesyonel görünüyordu; bacakları her zamankinden uzundu, bukleleri büyüleyici bir düzenle şekillenmişti. Belki de işimde *gerçekten* iyiydim.

Elbise kılıfının fermuarını açtığımda içinde getirdiğim kıyafetin olmadığını doğruladım. Panik kurdeşen gibi göğsüme yayıldı. Yanlış elbiseyi mi getirmiştim? Bu elbiseyi daha önce görmemiştim bile.

“Bunu senin için aldım,” diye dehşetimi böldü Levi. İşini tamamen bıraktı, beni izlemek için duvara yaslandığında kravatı yarı bağlı şekilde boynundan sarkıyordu.

“Bana elbise mi aldın?” diye sordum kafa karışıklığıyla.

“Takım elbiseme tadilat yaptığın için sana borcumu ödemek istedim. Ödeme yapmama asla izin vermiyorsun,” derken gözlerinde tepkimi ölçen sessiz bir bakış vardı.

“Bu... çok güzel. Benim için mi aldın?” diye sorguladım. *Gerçekten* güzeldi. Narçiçeği renginde, üzerinde minik beyaz

çiçek baskıları olan bir elbiseydi. A kesimli ve askısızdı, baldırımın hizasında bitiyordu.

“Elbette sana aldım.”

Aalışkanlıkla, bedenini kontrol etmek için elbisenin yakasını çevirdim ama etiket yerine işlenmiş küçük bir papatya vardı. “Bu logoyu daha önce hiç görmedim.” Ki ben binlerce logo ve etiket görmüştüm.

Boğazını temizledi. “Çünkü onu ben diktim.”

Gözlerim büyüdü. “Bunu sen mi yaptın?”

“Dikiş yeteneklerimi tekrar pratiğe dökeyim dedim. Sadece sana ait olan bir şeye sahip olmanı istedim. Şu an bunu söylerken kulağa saçma geliyor çünkü sen zaten hayatını kıyafet tasarlayarak kazanıyorsun...”

Sözlerine devam edemeden ona sarıldım, sırtındaki her kası sıkıyordum. Rahatlamayla güldü.

“Belki de onu Paris için çantana koyabilirsin.”

Hemen keyfim kaçtı. Paris. “*Pek mutlu görünüyordu,*” demişti Bella.

“Evet, belki.” Yavaşça geri çekildim.

“Oraya gideceğimiz gün için akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım.”

Kalbim dururken başımı kaldırdım. “Ne?”

“Ben de seninle Paris’e geliyorum.”

“Benimle mi uçacaksın?” diye sordum umutla.

“Hayır, bebeğim. Seninle Paris’e taşınıyorum.”

“Şaka yapıyorsun.” Omurgam gerilmişti, ellerim titriyordu. Dalga mı geçiyordu? Beni güldürmeye mi çalışıyordu? Çünkü sevinç gözyaşlarıyla ortadan ikiye ayrılmak üzereydim.

“Şaka yapıyor olsaydım, *New York Times*’a Paris’e gideceğimi neden söyleyeyim ki?”

Kalbim hızla çarparken ellerimle ağzımı kapattım. “İşi al-
dın mı?” *İşi almıştı*. Bir saniye sonra sözlerinin geri kalanını
anladım. “İşi geri mi çevirdin?” diye sordum şaşkınlıkla. “Ne-
den kabul etmedin?”

“Profesörüm bana Fransa’da bir pozisyon teklif etti. Kita-
bımı okudu, onunla bir Amerikan okulunda Fransız Edebiyatı
öğretmemi istiyor,” diye açıkladı.

“Levi, *bu harika*.” Vücudumda biriken bütün mutluluk-
la gülümsedim. Tepkimle birlikte rahatlamış görünüyordu ki,
“Ama kızlar?” dedim. *Rhea’yla Claire onun tüm dünyasıydı*.
Paris’e gidemezdi. Kızların ona ihtiyacı vardı. Onun da kızlara.

Kaşlarının arasında şaşkınlık belirtisi baş gösterdi. “Sarah’la
Jeff şehre geri taşıyorlar, bir daire tuttular. Kayınpederinden
sürpriz düğün hediyesiymiş. Annem onlarla ilgilenemediğinde
kızlara bakacaklar. Sarah bana dün gece söyledi.”

Umut, kalbimdeki kayanın altından kaçıp ciğerlerime dol-
du. “Yani onlarla ilgilenecekler. Sen de gerçekten benimle ge-
lebileceksin, öyle mi? Neden benimle gelmek istiyorsun ki?”

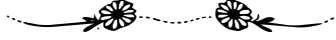
Öne doğru bir adım attı. Saçım komut almış gibi onun büyük
eline yer açmak için yoldan çekildi. “Çünkü hayatın boyunca
âşık olduğun kişinin de seni sevdiğini öğrendiğinde, geri kalan
tüm ömrünü o kayıp zamanı telafi ederek geçirmek istersin.”

Kalbim göğsümde yüzlerce davulun ritminde atıyordu. Ona
olan aşkı kavradağında umut, güzel bir lale gibi yüzünde ye-
şermişti. Elbette bunu saklayamazdım, özellikle de şimdi. Pa-
ris’e gitmek istiyordu. *Orada iş bulmuştu*. *New York Times*’ın
teklif ettiği pozisyonu reddetmişti. Rhea ve Claire’la ilgilene-
cek insanlar vardı.

O da aynı düşüncelerle ışıldıyordu. Kendimi onun üzerine
atarak kollarımı boynuna doladım, o da kollarını bedenime sa-
rarak beni karşıladı.

“Paris’e gidiyoruz, bebeğim.”

Kırk Birinci Bölüm

Burada olmasan da neden sesini hâlâ duyabiliyorum?

Bugün babamın doğum günüydü, bu haftaki sergimden önce mezarlığa gidiyordum. Vefat ettiği yıldan beri onu ilk defa ziyaret ediyordum. Oraya gitmek benim değil, Mandy'nin fikriydi. Düğünden döndüğümde, bana Paris'ten getirilen küçük eşyalarla dolu bir ayakkabı kutusu vermişti. Hepsi babamın anneme yaptığı ziyaretler sırasında aldığı şeylerdi. Bunlardan biri de bana hediye ettiği dikiş setindeki iğnelerle eşleşen, nane yeşili dikiş iğneleriydi.

Uzun zamandır gördüğüm ona ait ilk gerçek şeylerden biriydi. Onun var olduğunun, gezdiğinin ve bir gün sadece birer eşya olacaklarını fark etmeden alışveriş yaptığının kanıtıydı.

Birini kaybetmenin, aslında ondan bir rüyayı miras almak gibi hissettirdiğini kimse söylemezdi. Çünkü onu düşünmek böyle hissettiriyordu: Rüya gibi. Onun yıllarca burada olması, sonraysa sadece fotoğraflar ve anılarımda yer alması. Çocukken nesne sürekliliği geliştirmemiş olsaydım, belki de zihnimin onun artık burada olmadığını daha kolay kabul edeceğini düşünüyordum.

Mezarlığa varana kadar bundan ne kadar... kaçındığımı fark etmemiştim. Otoparkta donakalmıştım. Bir şey getirmeli miydim? İnsanların hep güzel buketler ve bayraklar getirdiğini görüyordum.

Mandy onunla konuşmamın yeterli olacağını söylemişti. Babanın tüm hayatını özetleyen bir mezar taşıyla konuşmaktansa ona e-posta yazmak daha kolaydı. Elbette bunu söylememiştim. Sadece arabadan inip onu bulana kadar diğer mezar taşlarının arasında yürümüştüm.

Boğazım düğümlendi. Önümdeki çimenliğe bakarken tek düşünebildiğim şey onun parlak gülümsemesiydi. Annem haftada en az bir yumurtayı kâseye kırmak yerine çöpün içine kırdığında gördüğüm, gözlerini kısıp yanaklarını şişiren o gülümseme... Ya da arka bahçede softbol antrenmanı yaparken topu pencereden içeri gönderip banyomuzdaki çöpe sokmayı başardığımda, kahkahalarla güldüğü an. Veya ortaokulda Ev Ekonomisi dersinin dikiş sınavından C aldığımda hıçkırarak ağlarken beni kollarında tuttuğu o gün. Ellerindeki deri inceliyor yanakları içeri çökerken hastane yatağında elini tutup iyileşeceğini söylediğim zaman... Hastayken bile hemşireleri güldürmeyi başarıyordu.

Boğazımdaki kaslar halat gibi düğümlenmişti. Gözlerim bozuk, seramik bir küvet gibi yaşlar sızdırıyordu. Ellerim titrerken dizlerimin bağı çözülür ve sıcak çimenlere çöktüm. *O öldü. Yıllardır ölü ve ben geçmişten çok korktuğum için yıllardır onu görmeye gelmedim.*

Telefonumdan e-postamdaki taslak dosyasını açtım. *Selam baba*, diye başlıyordu hepsi. Bunu düşünme şansı bulamadan hepsini seçtim ve sildim.

Bir anlığına pişmanlık duydum. Sonrasında taşa kazınmış soyadımıza baktım. Acı çekerken bile o ismi güzel yaşatmıştı. Son gözyaşlarımı silerken yanaklarım ıslaktı, sanki onun bir parçası hâlâ oradaymış gibi elimi mezar taşına bastırdım.

“İyi ki doğdun,” diye fısıldadım.

Orada oturup onunla konuşurken, bacaklarıma sürtünen otlar ve saçımı karıştıran nemli rüzgârla arkadaş olduk. Onu ne kadar özlediğimi, neden ziyaretine gelmediğimi ve bir süre daha neden gelemeyeceğimi anlattım.

Kederim ziyaretimden sonra kaybolmadı. Asla büyülü şekilde ortadan kaybolmayacaktı, keder böyle bir şeydi. Mezarlıktan yüzümde bir gülümsemeyle ya da tamamlanmayla ayrılmamıştım. Ama ilk adımı atmışım gibi hissettirmişti. Kontrol edemeyeceğim şeylerle yüzleşmeyi, onları serbest bırakmayı öğreniyordum. Bütün kalbimle sadece acı çekmeyi değil, aynı zamanda hissetmeyi ve bu hisleri kabul etmeyi. Güvensizliklerimi, endişelerimi ve üzüntümü görmezlikten gelmeyi değil, bu hislerle birlikte var olup onlarla yüzleşmeyi öğreniyordum.

***

Sarah'nın geçen hafta düğünde böyle hissettiğini düşündüm. O kadar gergindim ki, boğazımda biriken safrayı hissedebiliyordum. Mankenlerimin hepsinin elbiseleriyle uyumlu ayakkabı giydiğinden emin olmak, fermuarları ve düğmeleri düzeltmek ve bir yandan da kendi görünüşümün de iyi olup olmadığını kontrol etmek, ki en kötüsü de buydu. Neden kendi defileme katılmaya karar vermişim? Ah, evet çünkü Ethan berbat biriydi, istersem kendim için kıyafetler yapabiliirdim. Bunu düşündüğümde tekrar buna değermiş gibi hissettim.

Neyse ki gergin olan sadece ben değildim. Sandra, Camille, Lexi ve Vera da benim kadar gergindi. Onlar proje parçalarından birini giymiyorlardı, yine de en sonunda alkışlanmak ve çalışmaları için onurlandırılmak için mankenlerle birlikte podiyuma çıkmaları gerekiyordu. Onların burada olması, yanımdan

geçerken omzuma dokunmaları ve aynı şeye hazırlanıyor olmaları beni daha iyi hissettiriyordu.

“Selam, güzelim.” Arkamı döndüğümde elinde papatya buketiyle Levi’i gördüm. Kalbim eridi.

Kollarına koştum. “Bana çiçek almışsın,” dedim dudaklarımı büzerek.

“Elbette aldım.” Geri çekilip elbiseme baktı. Mandalinaların rengindeydi. Pencereden girip beyaz duvara vuran güneş ışığı tonunda. Açık renkli elbiselerimle uyacak mükemmel yaz parıltısına sahipti.

Bunu söylemek tuhaf gelse de onunla gerçekten gurur duyuyordum, ne kadar sade olursa olsun. Güzel olduğumu söylemekten de utanmıyordum. Omuzlarım güçlü, bacaklarım uzun ve gözlerim daha parlak görünüyordu.

“Gergin misin?”

“Arka taraftan kaçmayı düşünüyordum, yardım etmek ister misin?” Ona çocukça gülümsedim.

Gülse de gözlerimdeki gerçek gerginliği anlamıştı. Bana doğru eğildi ve ince askılardan birini omzumdan aşağı iterek köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu. Beni ürpertmişti. Geriye doğru sendelememek için koluna tutundum. Diğer kızların iştahla bize baktığını hissedebiliyordum. Levi’la birlikteyken sık yaşanan bir durumdu, onun varlığını görmezlikten gelmek imkânsızdı.

“Podyumu yıkıp geçeceksin, sevgilim. Hepsini kendine hayran bırak.”

Birbirine bastırduğım dudaklarımla gülümsedim, sonra onun dudaklarına ulaşmak için parmak uçlarıma yükseldim. Tadı kahve gibiydi, bunun keyfini çıkardım.

“Beni de yıkmanı söylememiştim,” diye homurdandı dudaklarıma karşı.

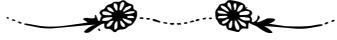
Beni güldürmüştü.

Diğer mankenlerle birlikte podyuma çıktığımda tam olarak bunu yaptım: Herkesi kendime hayran bıraktım. Onların ardından giderken bacaklarım titriyor, sıcak ışıklar omuzlarıma vuruyordu. Benim için tezahürat yapan insanlar dikkatimi dağıtmaya yetmişti çünkü neredeyse ağlamak üzereydim. Gabe, Jia, annem, Mandy, Levi, Rhea, Claire, Trish, Josh, Haftanın Kombini kulübündeki kızlar, Sandra, Camille, Lexi ve Vera... Hepsi perdenin arkasından kafalarını çıkarmış, beni alkışlıyorlardı.

Tenim sevgilerinin sıcaklığıyla parlıyordu. Mutluluk ve neşe gülüşümü dolduruyor, yanaklarımı acıtiyordu. Burada olmayan tek kişi ise beni yukarıdan izliyordu. Benimle gurur duyacağından emindim. Kendimle çok gurur duyuyordum.

Mankenlerim podyumdan ayrılırken eğilerek selam verdim ve bir papatya tarlasından daha parlak şekilde gülümsedim.

Epilog

3 Ay Sonra

On altı yaşındayken, işyerim yürüme mesafesinde olmasına rağmen Levi beni arabayla eve bırakıp yolcu koltuğunda uyumama izin verdiğinde ona âşık olmuştum. Kafeteryada konuşurken sanki sorgulanamaz bir alışkanlıkmış gibi saçımı parmağına doladığında ona âşık olmuştum. Film gecelerinde kız kardeşlerine bir şeyler pişirip sonra onları oturma odasında kovaladığını izlerken ona âşık olmuştum.

Ona olduğu kişi yüzünden âşık olmuştum.

Yirmi iki yaşında, bana hissettirdikleri yüzünden ona âşık olmuştum.

Hafif dokunuşları, kaçak bakışları ve şiir dizeleri gibi iltifatları. El yapımı hediyeleri ve jestleri... Tıpkı on sekizinci doğum günüm için yaptığı cam papatya bileklik gibi. Kendisinde de aynısından vardı. *"O gün seni barda görene kadar bilekliği her gün taktım. Deli olduğumu düşünmeni istemediğim için uzun kollu kazağımın altına sakladım,"* demişti. Ben de cevap olarak onu öpmüştüm. Beni hiç üzgün, güvensiz ya da zayıf hissettirmiyordu. Güzel ve istenilip *arzulandığımı* hissettiriyordu. Kalabalık bir odada gözleri bana öylesine takılmıyor, özellikle beni arıyordu.

Sarah'nın düğününden beri birbirimize daha önce söyleyemediğimiz şeyleri anlatıp duruyorduk. Bu yaz Claire'in futbol maçlarından birinde sahada çimlerin üzerinde otururken, onun

ilk kez birini öptüğünü gördüğüm anı ve nasıl kusmak istediğimi anlattım.

“Bu yüzden mi Jennifer O’Brien’den nefret ediyordun?” diye sordu gülerek.

“Ondan nefret etmiyordum!” diye karşı çıktım.

“Onun posta kutusuna çarptın,” dedi ifadesizce. Maalesef bu doğrudu ama isteyerek yapmamıştım. O ve Cora Messing tesadüfen aynı sokakta yaşıyordu. Ben araba sürerken meşhur çevre görüşü eksikliğimin kurbanı olmuşlardı.

Haziranda plaja gittiğimizde, güneş kremi sürerken yüzüklerinden birini çıkarıp avucuma bırakmıştı. Her gün set olarak taktığı iki yüzüğün aslında birlikte takılmaması gerektiğini itiraf etmişti.

“Bunu mezuniyet için sana almıştım, hep taktığın altın rengi küpelerle uyumlu.” Elbette o zaman konuşmuyorduk, bu yüzden benimkini de takmıştı. Şimdi derste elime, yüzüğünün parmağımda durduğu yere baktım.

Artık Paris’te birlikte yaşıyor olmamıza rağmen, birbirimizi umduğumuz kadar çok göremiyorduk. Dersimin ya da işimin olmadığı çoğu zaman Levi ders veriyordu. Öğleden sonra iki dersi vardı, ardından ofis saatleri için orada kalıyordu. Eve gece geç geliyor, yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra yatakta yanıma kıvrılıyordu. Hâlâ birlikte vakit geçiriyorduk. Yeni restoranlar deniyor, kitapçılara gidiyor, birlikte kahvaltı hazırlıyor ve her gün şehrin yeni bir kısmını keşfediyorduk.

Paris umduğum kadar güzeldi. Elbette, bazı ara sokaklardaki yoğun sigara dumanı, geceleri herhangi bir yere taksiyle gitmeyi imkânsız kılan gülünç trafik ve metronun çevresindeki bitmek bilmeyen yankesicilik endişesi de cabasıydı. Her şehrin kusurları vardı, ne de olsa dört yıl boyunca New York’ta yaşamıştım!

Paris'te Seine Nehri'nin üzerindeki köprülerde parıldayan ışıklar, ağzınızda eriyen tatlılar ve her caddede resmetmeye değer mimariler vardı. Buraya ilk geldiğimizde Levi'la birlikte bir hafta boyunca Eyfel Kulesi'ne gitmiştik, sırf beş dakikalığına parıldadığını görmek için. Öyle büyüleyiciydi ki, kelimelerimiz kifayetsiz kalırken etrafımızdakiler fotoğraf çekmeye koşmuştu. Hatta elimdeki yarım çikolatalı kruvasanı yere düşürmüştüm.

Modadan henüz bahsetmemiştim bile! Yaşa bakmaksızın buradaki herkesin moda anlayışı vardı. ESMOD'daki oryantasyonum birkaç hafta önceydi, herkes paparazzi tarafından yakalanacakmış gibi giyinmişti. Neyse ki İngilizce konuşuyorlardı.

Levi bana yaz boyunca Fransızca öğretmişti ama henüz karşılıklı konuşabilecek seviyenin yanından bile geçmiyordu. Bunu düşünmek bile kalbimin kaygıyla hızlanmasına neden olsa da belli ki endişeli olan bir tek ben değildim.

Oryantasyonda New York civarından gelen ve benim gibi Fransızca bilmeyen birkaç kızla daha tanışmıştım: Kenz, Misha ve Anna. Sonrasında kahve içmeye gitmiştik, ortak endişelerimiz hakkında konuşmak *eğlenceliydi*. Gülüp numaralarımızı paylaşmış, birlikte metroya binmiştik. Rahatlama okyanus dalgaları gibi beni sarmıştı. *Arkadaş edinmiştim*.

Haftalar önce uçağa binerken duyduğum en gerçek endişe buydu: Ya arkadaş edinemezsem? Bunu kendimi konfor alanımdan dışarı çıkarmak için yapıyordum. Hayal kurarak ve yerimde sayarak hayatıma devam edemezdim. Tıpkı babamın dediği gibi, güzel şeylere ulaşmak için korkutucu olanları yapmam gerekiyordu.

Ailemin olmadığı, dilini hiç anlamadığım bir yere taşınarak nasıl büyük bir yükün altına girdiğimi fark etmek sarsıcıydı.

Günbegün ilerliyordum, bu beni henüz yarı yolda bırakmamıştı. Arkadaşlarımın ve ailemin Paris'in ışıltısını benimle yaşamak için buraya geleceklerini bilmek, geleceği düşünmeyi daha kolay hale getiriyordu.

Birkaç hafta içinde Jia, önümüzdeki yılın Met Gala'sına katılacak bir müşterisi için birkaç parça almaya buraya gelecekti. Evet, sonunda oraya gidiyordu! Bir çift küpe alışverişi için sekiz saatlik uçak yolculuğuna bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmemiştim.

Gabe, Oliver'la birlikte ekimde geleceklerini söylemişti. Levi'in en sevdiği ev arkadaşı Oliver, bu yaz Jia ve Gabe'le bir araya geldiğimizde sık sık yanımızdaydı. Hemen kaynaştılar ve Gabe artık flört uygulamalarını kullanmaya son verdi. Vera, Daya ve Sandra büyük bir kızlar tatili için mayısta gelmeyi planlıyorlardı. Annemle Mandy ise moda haftası için martta burada olacaktı. Bu beni o kadar mutlu ediyordu ki, her düşündüğümde yerimde duramıyordum.

Londra'dan gelen -biliyorum, çok havalı- profesörüm, "Şimdi, bunu söylediğimde hiçbirinizin derse odaklanamayacağına bildiğim için dersin sonuna kadar beklemek istemiştin. Haftalardır moda haftasını soruyordunuz," dedi sınıfta dolaşırken. Ders geç başladığı için uyuklayan elli kişiydik ama şimdi hepimiz tamamen uyanıktık.

Paris. Kahrolası. Moda. Haftası. Her moda öğrencisinin rüyası.

Bir ay önceki oryantasyonda bahsedildiğinden beri hepimiz teyit alabilmek için profesörlerin başının etini yiyorduk.

"Hepinizin en az bir defileye davet edileceğini söylemekten büyük heyecan duyuyorum." Gülümseyerek ellerini çırpı. Gözlerim, "*Buna inanabiliyor musun,*" bakışı atmak için ar-

kamda oturan Anna'ya döndü. Odadaki birçok öğrenci gibi o da neşeyle çılgılık attı. Evdekiler *çıldıracaktı*.

Profesör iç çekse de gülümsedi, tepkimizden memnun olmuştu. “Detaylar önümüzdeki haftalarda açıklanacak. Ders bitmiştir,” dedi elini havada sallayarak.

Anna, Kenz, Misha ve ben yerimizden fırlayıp koridorda buluştuk. Ne giyecektik? Hangi tasarımcılar orada olacaktı? Hangi *ünlüleri* görecektik? Binadan çıkıp serin gece havasında ilerlerken bunları konuşuyorduk.

“Hemen tüm tasarımcılar için *Pinterest* panoları yapacağım,” diye duyurdu Anna.

Kenz güldü. “Bu biraz abartı gibi görünüyor.”

“Bir paparazzi fotoğrafının arkasında yakalanıp giydikle-rimle viral *olmamayı* reddediyorum,” diye yanıtladı Anna.

“Sanırım sen... Aman Tanrım.” Misha konuşmaya başlamış, sonra aniden durmuştu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Eliyle yüzünü yelledi. “Erkek arkadaşın o kadar yakışıklı ki, her seferinde hazırlıksız yakalanıyorum.”

Onun bakışlarını takip ettim. “Levi!” Kaldırımda koşup kollarına atladığımda, onu neredeyse geriye doğru devirecektim. Üzerinde iş kıyafetleri vardı: bir kazak, kumaş pantolon ve omzundaki deri evrak çantası. Kolları bedenime sarılırken bacaklarım da ona dolandı. Kafası boynuma gömülmüştü.

“Merhaba, Daisy,” dediğinde sanki bütün gün aldığı ilk nefesmiş gibi konuştu.

Boynuna bir öpücük kondururken ürperdiğini hissettim. Yüzünü görmek için geri çekilerek, “İşin erken bitmiş,” dedim neşeyle. Birkaç haftadır hafta sonu verilen özel derslere yardımcı oluyordu.

“Fransa’da halka açık yerlerde yakınlaşmanın popüler olduğunu biliyorum ama bu sizin de yapmanız gerektiği anlamına gelmez!” Misha sokağın karşısından bağırarak ikimizi de güldürdü.

Beni yere indirmeden önce kalçalarımı sıkıp dudaklarıma başımı döndüren, hızlı bir öpücük kondurdu. “Evet. Pazar akşamını beraber geçirmeyeli uzun zaman olduğunu düşündüm.”

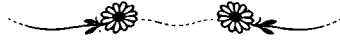
Ona ısıldayarak gülümsedim. Karşımda duran yakışıklı, sevgi dolu adamı gördüğümde kalbim göğüs kafesimde yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Midemde binlerce çiçek yaprağı uçuşuyordu.

“Bu kulağa mükemmel geliyor.”

“Eve gitmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Seninle mi? Daima.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Levi

Bir an dans ediyorduk -yumuşak eli ensemdeydi ve ona güzel görüldüğünü söylüyordum- sonra odanın ortasında yalnız bırakıldım. O endişeli bir ifadeyle topuklu ayakkabılarının üzerinde uzaklaşırken, ben nutkum tutulmuş halde düşünüp duruyordum. *Ne yapmıştım?*

Çok ileri gitmiş, onu rahatsız hissettirmiştim. Ondan zaten benimle sevgiliymiş gibi davranmasını, elimi tutmasını ve her pazar günü ailemle vakit geçirmesini istemiştim. Bu çok *fazlaydı*. Üstüne bir de bu ilişki gerçekmiş gibi ona nasıl görüldüğünü söylemiştim. *Aptaldım*.

Kendi kendime ettiğim hakaretler listesini daha fazla uzatmadan ayaklarım merdivene doğru harekete geçmişti. Basamakları hızla inip ön kapıdan çıktım. *Lütfen burada ol, lütfen burada ol*. Etrafa hızlıca göz attığımda onu taksiye binerken gördüm.

Büyük merdivenlerden inerken, “Dani!” diye bağırdım. Arkasını döndü. *Bana dönmüştü*. Taksiden uzaklaşıp bana doğru tereddüt etmeden yürürken kalbim sızlıyordu. Onun çarpıcı silüetinin merdivenlerden çıkıp, yarı yolda benimle buluşmasını izlerken kendimden geçmiştim. Çok güzel görünüyordu. Elbisesi bedenindeki her kıvrımı sarıyordu, dudakları doğal bir narçiçeği tonundaydı. Bana ne yaptığını bilseydi, dehşete düşerdi.

Yüzünde huzursuz bir ifade vardı ve bu benim hatamdı.

Bunu ona ben yapmıştım. Kafasını çevirirken ona ne yaptığımı, nasıl düzeltebileceğimi sordum. Ben farkına bile varmadan ellerim ona uzandı ve yüzünü kaldırdı. Ağlıyordu, kalbime ok saplanmış gibi hissettim.

“Hey, hey, hey. Sorun ne, Daisy? Ne kaçırdım?” Kelimeler ağzımdan dökülüyordu. Tek düşünebildiğim şunlardı: *Ağlamasını nasıl durduracağım? Nasıl üzüntüsünü alıp onun yerine acı çekebilirim?*

“Güzel değilim, Vi.” Sesiyle birlikte gücüm de çatlamıştı.

Nasıl... Nasıl güzel olmadığını düşünürdü? O hayatımda gördüğüm en güzel kadinken bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu gerçek olamazdı ve bunu yüksek sesle sorguladım. Sonra şaka yapmaya çalıştı. *Bir şaka*. Kalbim tam ortasından kırılmamış gibi hissetmeseydim beni güldürebilirdi.

Bundan sonra söyleyebileceğim tek şeyin gerçekler olduğunu biliyordum, kalabalık kumarhanedeki zarlar gibi kelimeler ağzımdan döküldü. “Gittiğimiz her yerde insanları kendine hayran bırakıyorsun. Hepsi sana bakıyor ve seninle konuşmak için can atıyorlar. Ben... sana hayranım.” Kalbim göğüs kafesimin içinde yanıyordu. Ona gerçeği söylemeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Fakat bana inanmıyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum.

“Seni her gördüğümde şunu düşünüyorum...” Kelimelerim yetersiz kaldı çünkü bana inanması için başka ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Biranna’yla -eski öğrencimle- konuştuğumda üzüldüğünü görmek... Dani neredeyse kıskanmış gibi görünüyordu. Bunun bana verdiği umut, kafamın içinde bir şalterin atmasına neden oldu: *Belki o da bana karşı bir şeyler hissediyordu?* Bu demek için yeterli bir tetikleyiciydi.

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bunu yaptığım için tam bir aptal olduğumdu. Bana ait değilken ona böyle bakmak, yine de onu öpmek...

Haftalar önce kısa saçları ve yüzündeki neşeli gülümsemesiyle onu barda gördüğümde kendime *hayır* demiştim. Mezuniyet balosunda onu Jeremiah Sullivan'la gördüğümde kendime *hayır* demiştim. Onu öpmek, lise ikinci sınıftan beri ilmek ilmek işlediğim tüm özdenetimi bir anda yerle bir etmek demekti.

Onu o elbisenin içinde gördüğümde, balo salonunda dolgun dudakları ve kahverengi gözleriyle bana bakıp sonra kollarımdan kaçtığında... Gitmesine tekrar izin veremezdim.

Eğilip onu öptüm. Dudaklarının benimkine bastırıldığını hissettiğim anda, tüm özdenetimimi kaybettim. Beni öpüyordu, elleri saçlarıma ilerleyip tutamları çekiştirdiğinde beni çileden çıkarmıştı. *Kahretsin.*

Ses lèvres étaient si douces.* Aman Tanrım, delirecektim. Uykuya dalarken dinlediğim Fransızca podcastler şimdi yakama yapışmıştı. O an doğru dürüst düşünemiyordum, öyle ki zihnimin içinde başka bir dilde anlamsız saçmalıklar dönüp duruyordu. Bana bunu yapıyordu, hep yapmıştı. *Onu öpmek...* Onu öpmek, bir yaz gecesinde okyanusta yüzmek gibiydi.

Ah. Aman Tanrım. "*Daisy*," diye inledim. *Benim Daisy'm.* Ellerin saçlarıma kavrayışı ve belinin avuçlarımdaki hissi. Burası evimdi, o *evimdi*.

Bunu hayatının her gününde, her sabahında, her saatinde ve gecesinde istediğini birine nasıl söylerdiniz ki? Acınasıydım. Beni öpmesini bırakın, elini enseme gezdirdiğinde ne kadar zayıf düştüğümü bilseydi, dehşete düşerdi. Onu Ethan'la görmek gözlerimi yerinden sökmek istememe neden olmuştu.

* Dudakları çok yumuşaktı. (ç.n.)

Başka bir adamın onunla flörtleşmesini izlemek ve bu durum göğsümü kıskançlıkla kavuruyormuş gibi numara yapmak zorundaydım.

Dilini altdudağımda gezdirdi, o an homurdanmış olmalıydım çünkü beni kendine daha çok çekti. Hayır, bana daha sıkı tutundu. Bunu hayal mi ediyordum, yoksa o da bunu benim yıllardır istediğim kadar istiyor muydu?

Dudaklarımız arasında çıkardığı küçük mırıltılar içimi parçalıyordu. Ona doyamıyordum. Ensesini tutup çenesine tamamen ulaşmak ve her noktasını öpebilmek için başını arkaya doğru eğdim.

Nefesi kesilirken kollarıma tutundu. Vanilya, gül ve istediğim her şey gibi kokuyordu. Bunu her gün yaşayabilmek için dizlerimin üstüne çöküp ona tapınırdım. Kalçaları mihrabım, dudakları dinimdi.

Ağzımdan dökülmeden önce ne söylediğimin farkında bile değildim. “Beni büyülüyorsun, Daisy. Gittiğin her yerde üzerrinden çiçek kokuları yayılıyor ve ben daima o kokunun peşinden gitmek istiyorum.”

Elimin altında gerildiğini hissettim. *Tanrım, neden normal şeyler söyleyemiyordum ki?* On altı yaşından beri ona âşıktım, onu öpmenin hayalini kuruyordum. Şimdiyse her şeyi berbat ediyordum.

Dudaklarımı onunkilere bastırdığım gibi geri çekiliyordu.

Onunla ilgili neredeyse her şeyi biliyordum. Her öfke, memnuniyetsizlik, sevinç ve güvensizlik belirtisini. Benden uzaklaştığında bunu anlayamadım... ve bu beni dehşete düşürdü. Şu an ne hissettiğini anlayamıyordum, yani bunu düzeltmem imkânsızdı.

Gözleri yüzümde gezindikten sonra ellerini göğsüme bastırdı. Çok hafifti ama istese beni oracıkta yere serebilirdi.

Konuşmaya başlasa da arkamdaki bir kız tarafından sşzş kesildi. Onlar konuşurken bir hayalet gibi kenarda durup aralarına girmemeye çalıştım.

Sonra arkadaşının dediklerini duydum. “Paris, bebeğim! Ne zaman gideceksin?”

Paris ’teki bir üniversiteye mi başvurmuştu? Kabul edilmişti. Paris’e gidiyordu.

“Ah, ESMOD konusunda henşz karara varmadım,” diye yanıtladı Daisy. Gergindi. Kulağındaki kşpeleri dşndşrşp gşlşm-seme sekli. O... bunu bilmemi istemiyordu.

Konuşmalarını bitirdiklerinde arkadaşı gitti. Sonrasında olan her şey yavaşlamış gibi olsa da o kadar çabuk gerçekleşti ki, tepki bile veremedim. Dşşşnebildiğim tek şey onun *yine* gittiğiydi, dşnyanın diğer ucuna taşınacaktı ve bunun için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Onun peşinden gidemezdim; ilişkimizin gerçek olmasını ne kadar istesem de bu, onu daha az sahte yapmıyordu.

“Tebrikler,” dedim gşlşmseyerek.

Orada beni dost olarak istemesine dair zayıf bir ihtimal olsa bile gidemezdim. Rhea ve Claire’in bana ihtiyaı vardı. Saçlarını kim yapacak, Claire’in futbol antrenmanı için astım ilacını çantasına koyup koymadığından emin olacak, ocuk koltuğunu iki kere kontrol edecek ve Rhea’ya dişlerini fıralamasını kim hatırlatacaktı? Ya yanlarında kimse yokken bir şey olursa? Bu dşşşnce bile kusmak istememe neden oluyordu...

Dudakları yanağıma değerken elini benimkinden çekti. Elini tuttuğumu hatırlamıyordum bile. Fakat şylece yitip gitmişti. Uzun elbisesi, fırtınanın içindeki okyanus dalgası gibi ardından savrulurken merdivenlerden aceleyle inmiş ve beni ortada bırakmıştı.

Tesekkürler

İki yılın ardından bu kitabın dünyaya yeniden açıldığını göreceğim için hâlâ bu kadar gergin olacağımı kim bilebilirdi? Sanırım ben!

Bu kitabı aslen yirmi iki yaşında yazmıştım. Üniversite son sınıftaydım, bir dönem erken mezun oluyordum ve iş bulma konusunda başarısız olmuşum. *Herhangi* bir iş. Emeklilik planı ve ücretli izin imkânları olan mükemmel kurumsal kariyeri bulmaya hayatını adanmış, akademik bir makineydim. Yarı zamanlı çalışmak ve onlarca yere başvurmaktan başka yapacak bir şeyim yokken tüm zamanımı bu kitaba akıttım.

Şimdi yirmi dört yaşındayım, bu iki yıl içinde her şey değişti. (Spoiler alarmı: olabilecek en iyi şekilde.)

Papatyalar Arasında kendi imkânlarımla yayınladığım ikinci hikâyemdi. Hayatımın hiçbir yere gitmediğini düşündüğüm bir dönemde içine elimi daldırdığım bir neşe kesesiydi. Orijinal yayınından iki yıl sonra kitabın buralara kadar geleceğini hiç tahmin etmemiştim!

Çoğunuz bu kitabı *TikTok* aracılığıyla keşfettiniz ve bu hikâyeye henüz sadece tek kişilik bir ekipten -yani benden- ibaretken şans verdiniz. Beklediğimden çok daha fazla kısmınız bana ulaşmış Daisy'yle ne kadar bağ kurduğunuzu anlattı. İster yası olsun ister güvensizlikleri, onda teselli buldunuz. Bu da benim hiç beklemediğim bir şeydi. Tüm bunlar yeni baskıyı çok daha özel kıldı çünkü bu sayfaları okurken hepinizi düşündüm.

Kendi hikâyemden bu kadar bahsettiğim yeter! (*Derin bir nefes alır*) Hachette'teki harika ekibe teşekkür etmek istiyorum. Rhea ve Junessa, o telefon görüşmesi benim için her şeyi değiştirdi. Bu kitabın emin ellere teslim edildiğimi hemen anlamıştım, birlikte daha fazla proje üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum. (Takip e-postaların için Tanrı'ya şükürler olsun Rhea, yoksa o görüşme asla gerçekleşmeyebilirdi!)

Bu kitabı ilk okuyan kişiler olan muhteşem, tatlı beta okuyucularım Sofia Kaitlyn Ong ve Veronica Wheat'e.

Üyesi olduğum harika yazarlık kulübüne, her birinizi tanıdığım için çok şanslıyım. Bana hak ettiğimi bilmediğim bir topluluk verdiniz. Görüşleriniz ve bakış açılarınız için sonsuza dek minnettar kalacağım, yargılamamanız *özgürleştiriciydi*. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Kenz, Michelleann ve Anna'ya. Size kitapta küçük bir rol vermeden edemezdim çünkü Paris'e gerçekten birlikte *gittik* ve benim en yakın arkadaşlarım *oldunuz*. Bir yazar ve dost olarak bana sürekli güven aşıladığınız için inanılmaz şanslıyım; bu benim devam etmemi sağlıyor.

Tüm başarılarımı (ben istemesem de) kutladıkları için aileme. Beni çok havalı hissettiriyorsunuz (Ergen Liana'nın hayali)- bundan havalı ne olabilir ki?

Her olay örgüsünü, karakter gelişimini ve dile getirdiğim her endişeyi dinlemek zorunda kalan erkek arkadaşım Nick'e. Bir kez bile şikâyet etmedin, her zaman daha fazlasını duymak istedin. Bu süreç boyunca benimle ilgilendiğin için teşekkürler.

Bu kitapta sayfa numaralarını koymama yardım ettin, aklımdaki bir fikri daha yazarken akşam yemeklerinde yanımda oturdun ve kendimi öyle görmezken bile bana her zaman bir yazar dedin. Bu hikâyedeki komik atışmaların çoğu, senin

yarattığın ve içinde saçma şeyler söyleyip güvensiz hissetmediğim destekleyici ilişki sayesinde. Levi'ın Daisy için yaptığı gibi, bende olmayan özgüveni geliştirmeme yardım ettin.

Okuyuculara; yazdığım herhangi bir şeyi okuyan, bir arkadaş için satın alan veya bana ulaşıp beğendiğini söyleyen her birinize teşekkür etmek istiyorum. Yazmaya devam etmemin sebebi *sizsiniz*. Bu hikâyeye anlam katan *sizsiniz*. İster kitap incelemesi ister doğrudan mesaj yoluyla olsun, nazik sözleriniz bende her zaman Nicholas Sparks romanlarına layık gözyaşları yaratıyor. Elimde olsa size milyonlarca çilekli pasta pişirir, papatyalar gönderirdim. Her zaman teşekkürler. Sizi dünyalar kadar seviyorum.

Liana Cincotti hem gençler hem de yetişkinler için aşk, kendini keşfetme, seyahatler üzerine karakterler ve hikâyeler yaratıyor. Merrimack College'dan Pazarlama ve Muhasebe alanında lisans derecesi olan yazar, şu an Pazarlama ve İletişim alanında çalışıyor.

En iyi günlerinde onu; arkadaşlarıyla kutu kutu kurabiye hamurlu dondurma paylaşıırken, perşembe günleri yazarlık kulübüyle buluşurken, vizyona giren en son film için sinema kuyruğunda beklerken veya kitapçıların köşelerine kıvrılmış en yeni aşk romanlarını okurken bulabilirsiniz.

Onunla internette @LianaCincotti adresinden veya www.WithLiana.com adlı blog sitesinden arkadaş olabilirsiniz.